

ဖေမြင့်

အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်း

အောင်မြင်ရေးသမားအတွက် ထက်သန်နိုးကြားရေးစာများ

BURMESE
CLASSIC
com

www.burmeseclassic.com

ဖေမြင့်

အားပြင်းတဲ့ ပြားတစ်စင်း

[အောင်မြင်ရေးသမားအတွက်
ထက်သန်နိုးကြားရေးစာများ]

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၉၇၄၀၅၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၉၅၇၀၅၁၀

မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်

ဘဌေးကြည်

ကွန်ပျူတာစာစီ

Dream City

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်ရွှေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခပုံနှိပ်တိုက်၊

၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်၊

၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဖေမြင့် (၀၂၂၅၉)၊ ဖေမြင့်စာပေ၊

အမှတ် N - ၆၊ ရွှေမာလာရိပ်မွန်၊

ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မာတိကာ

၁။ အားပြင်းတဲ့ မြားဟစ်စင်း	၁
၂။ တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်	၇
၃။ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများ	၁၁
၄။ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်	၁၅
၅။ ဘဝကံကြမ္မာတို့၏သဘော	၁၉
၆။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်လုပ်တတ်သည့် အကျင့်ဆိုး	၂၅
၇။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု	၂၉
၈။ ဇွဲ	၃၅
၉။ စကား	၃၉
၁၀။ ရောတိရောယောင်အောင်မြင်သူဟူ၍မရှိ	၄၃
၁၁။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးရေး	၅၁
၁၂။ အောင်မြင်လိုလျှင် ထက်သန်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးရမည်	၆၁
၁၃။ အောင်မြင်သူနှင့် မအောင်မြင်သူ	၆၉
၁၄။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှ ခွန်အားတိုးမည်	၇၇
၁၅။ သေချာသောနည်းလမ်း	၈၅
၁၆။ ပါရမီရှင်ဉာဏ်ကြီးရှင် ဆိုတာဘာလဲ	၉၁
၁၇။ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးနဲ့	၁၀၁

- ၁၈။ အမည်းရောင် မိုးပျံပူဖောင်းများ ၁၁၁
- ၁၉။ အောင်မြင်မှုအတွက် အရေးကြီးသော
အရင်းအနှီးတစ်ရပ် ၁၂၁
- ၂၀။ ဖြတ်လမ်းနည်းမရှိပါ ၁၃၃
- ၂၁။ ယနေ့လူငယ်တွေမှာ
တီထွင်စရာမြောက်မြားစွာ ၁၄၇
- ၂၂။ မတွန့်မရွံ့တတ်တဲ့စိတ် ၁၅၇
- ၂၃။ နမူနာက အဓိက ၁၆၅
- ၂၄။ အရမ်းမငြင်းပါနှင့် ၁၇၉
- ၂၅။ မိမိအလုပ်အပေါ် ဘယ်လောက်လေးနက်
ယုံကြည်မှုရှိပါသလဲ ၁၈၇
- ၂၆။ စမိသည့်အလုပ်ကို ပြီးဆုံးအောင်လုပ်တတ်
သည့် စိတ်ဓာတ် ၁၉၃
- ၂၇။ ရေရှည်ကိုကြည့်တတ်သည့်စိတ် ၁၉၉
- ၂၈။ ဘဝမှာ အကျပ်အတည်းများ
ကြုံရသည့်အခါ ၂၀၇
- ၂၉။ အနုပညာရှင် လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲရေးသမား ၂၁၅
- ၃၀။ တစ်ကြိမ်ရှုံးရုံဖြင့် တစ်သက်လုံး
ရှုံးရမည်လား ၂၂၃
- ၃၁။ သူတစ်ပါးအတွက်
ဆန့်တန်းထားသောလက် ၂၃၁

၁

အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်း

မြားတစ်စင်း

အရှိန်အဟုန်နှင့် ပစ်ခွင်းလိုလျှင်

လေးကြိုးကို ပြင်းပြင်းဆွဲပါ။

[တရုတ်စကားပုံ]

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမှန်သမျှ အားမထုတ်ဘဲ ဘယ်တော့မှ
မရနိုင်။

၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ကြွက်သားတွေ ကြီးထွား
သန်မာစေချင်သလား။ ဦးနှောက်စွမ်းရည်တွေ လူတကာ
ထက် ထက်မြက်စေချင်သလား။ အားထုတ်ပါ။ အား
မထုတ်ဘဲ မရနိုင်ပါ။

အားထုတ်ရသည်ကို အလုပ်ဟုခေါ်ကြသည်။
အလုပ်ဟုဆိုလျှင် တချို့က နောက်ဟွန်ချင်သည်။

မေမြင့်

မတွန့်ပါနှင့်။ အလုပ်သည် လူအတွက် ကျိန်စာမဟုတ်၊ လူကိုမြှင့်တင်ပေးသောအရာသာ ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကြောင့် သင့်မှာ အသိဉာဏ်ပညာ တိုးပွားလာလိမ့်မည်။ အလုပ်ကြောင့်ပင် လူတကာနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်သူ ဖြစ်လာမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်ကာ ကိုယ်က ပို၍ ထူးခြားသူ ဖြစ်လာရလိမ့်မည်။

သို့သော် အလုပ်လုပ်တိုင်း ပြီးသလား။ အားထုတ်သည်ဆိုတိုင်းကော ကိုယ်ရည်မှန်းရာ ရောက်နိုင်သလား။

မရသေးပါ။ အလုပ်လုပ်ရုံသက်သက်ဖြင့် မပြီးသေး မပြည့်စုံသေးပါ။ တချို့လူတွေ ကျားကုတ်ကျားခဲ မလျှော့သောစွဲဖြင့် လုပ်ကြသည်။ မအောင်မြင်ပါ။ အကြောင်းရင်းက အလုပ်ကို စနစ်တကျ စုရုံးစီစဉ်၍ မလုပ်တတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ စနစ်မကျသည့်အခါ အားထုတ်သလောက် မထိရောက်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်လုပ်သည့်အခါ ဝီရိယသက်သက်ဖြင့် မပြီး။ ဝီရိယတွင် ဉာဏ်တွဲဖို့ လို၏။ ဉာဏ်တွဲပြီးလုပ်သော် လုပ်ငန်းပညာ တိုးတက်လာ၏။ ကျွမ်းကျင်သူက လုပ်ငန်းအဆက်အစပ်ကိုကြည့်ပြီး အကွက်စေ့စွာလုပ်သည့်အခါ အလုပ်ထဲ အားနည်းနည်းထည့်ရုံဖြင့် အကျိုးကျေးဇူးများစွာ ခံစားလာရသည်။

အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်း

၃

ထို့ပြင် အလုပ်လုပ်ရာ၌ အရေအတွက်ထက် အရည်အသွေးက အဆမတန် အရေးပါသောသဘောရှိသည်။

သင်လုပ်နေသောလုပ်ငန်းသည် ထူးခြားကြီးကျယ်နေစရာမလိုပါ။ သို့သော် ထိုမကြီးကျယ်သော အလုပ်ကိုပင် သူသူငါငါလုပ်ကိုင်ကြသည်ထက် ပို၍ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်အောင် ပို၍ သက်သာမြန်ဆန်အောင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည်ဆိုက မထူးခြားဘူး ထင်ရသည့် ထိုလုပ်ငန်းနယ်ပယ်တွင် သင်က ထူးခြားအောင်မြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာပေမည်။

လူတို့မည်သည် ကိုယ်တိုင်သာ ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆွဲပေါ့တန်တန် လုပ်ချင်လုပ်မည်ဖြစ်သော်လည်း အခြားလုပ်ငန်းသမားများနှင့် ဆက်ဆံရလျှင်ကား လက်ရာသန့်မှ ကြိုက်၏။ အလုပ်ကို လေးလေးစားစားလုပ်မှ သဘောကျ၏။ ဆံပင်ညှပ်သမား၊ အင်္ကျီချုပ်သမားတို့မှ အစ မြန်သူ၊ နွေးသူ၊ တော်သူ၊ ညံ့သူ၊ ခွဲခြားမှတ်သားတတ်၏။ လူတစ်ယောက်ဆောင်ရွက်လိုက်သော အလုပ်၏အရည်အသွေးသည် ၎င်းလူနှင့် ပတ်သက်သည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်လာသော သဘောပင်။ နာမည်ရလာသောအမှတ်တံဆိပ်သည် သူတစ်ပါးထက် သိသိသာသာတန်ဖိုးတက်လာပေသည်။

ဥပမာ၊ သာမန် ရွှေပန်းထိမ်အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏လက်ခသည် သူ့ကိုင်တွယ်ရသော ရွှေ၏တန်ဖိုးထက် အဆပေါင်းများစွာနည်းကြောင်း အားလုံးသိကြသည်။ သို့သော် အီတလီပန်းထိမ်ကျော်ကြီး ချယ်လီနီ (Benvenuto Cellini) တို့လို မိမိအလုပ်ကို အဆမတန်အရည်အသွေးမြင့်အောင် မြှင့်တင်နိုင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာမူ လက်ရာက ရွှေထက် အဖိုးတန်လာသည်။ ရွှေကို အလေးချိန်ဖြင့် တန်ဖိုးဖြတ်၍ ရသော်လည်း၊ ချယ်လီနီ၏လက်ရာကိုကား တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းသွားပေပြီ။

လူပေါင်းများစွာတို့ အောင်မြင်မှုနှင့် ကင်းဝေးနေကြခြင်းမှာ မိမိအလုပ်အပေါ်ထားရှိသည့် သဘောထားများကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့စိတ်၌ အလုပ်ဟူသည် စားဝတ်နေရေးအတွက် မိမိဘက်က ပြန်လည်ပေးဆပ်ရသည့်အရာဟု မှတ်ယူထားရာ တာဝန်ကျေဖို့လောက်သာ အာရုံရှိကြ၏။

တာဝန်ကျေသမားတို့၌ အလုပ်၏အရည်အသွေးမြင့်တက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပေ။

မိမိအလုပ်ကို အခကြေးငွေနှင့် ချိန်စက်မနေဘဲ၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်သာ အားထုတ်လုပ်ကိုင်နေတတ်သူ၊ မိမိလက်ရာနှင့် မိမိစွမ်းရည်မြင့်မားအောင်

စွမ်းဆောင်ရခြင်းတွင် ပျော်မွေ့သူတို့မှာမူ အလုပ်အရည်အသွေး တိုးတက်ခြင်းနှင့် အတူ ၎င်းတို့၏ဘဝအဆင့်အတန်းများလည်း တိုးတက်မြင့်မားလာကြစမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

J

တစ်ချောင်းတည်းသော စိတ်

တစ်ခုတည်းသောအရာ၌ စူးစိုက်လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်းသည်
ပါရမီရှိခြင်း အတတ်ပညာ၌ ကျွမ်းကျင်ခြင်းတို့ထက် စွမ်းအားကြီး
မားပေသည်။

ဆီတရို

(Marcus Tullius Cicero)

စီးပွားရေးပညာရှင်ကြီး ဘားနဒ်ဘားရွတ်(ခ) (Bernard
Baruch)အား လူ၌ အောင်မြင်မှု မအောင်မြင်မှုတို့ကို
ဖြစ်စေသည့် အဓိကအကြောင်းသည် အဘယ်နည်းဟု
မေးသည့်အခါ ဘားရွတ်(ခ)က ဦးတည်ချက်တစ်ရပ်
တည်းပေါ်၌ စွဲမြဲစူးစိုက်တတ်သော အလေ့အထသည်
အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း မဆိုင်းမယွှ ဖြေကြားခဲ့

သည်။ လူအများစုတို့မှာ ဦးတည်ချက်တွေ ထွေပြားလျက်ရှိကြောင်း၊ ဟိုဟာလုပ်ချင် သည်ဟာလုပ်ချင်နှင့် သူတို့၏စွမ်းအင်များမှာ အရပ်မျက်နှာမျိုးစုံသို့ ပြန့်ကြဲထွက်ကာ ဘာတစ်ခုမျှ ကောင်းစွာအဖတ်မတင်ကြကြောင်း သူက ပြောဆိုသည်။

အောင်မြင်သူတို့၌ ရှိကြသည့် အလေ့အထကောင်းများကို စူးစမ်းလေ့လာသည့်အခါ၌လည်း ‘တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်’ရှိခြင်းသည် ၎င်းတို့၌ သိသာထင်ရှားသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

တစ်ခုတည်းသောရည်မှန်းချက်၌ တစ်ခဲနက်အာရုံစူးစိုက်ခြင်းသည် ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် မရှိမဖြစ်သော အခြေခံလိုအပ်ချက်တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ရေနံသူဌေးကြီး ဂျွန်ဒီရော့ကဖဲလာ (John D. Rockefeller) ကလည်း ဆိုခဲ့သည်။

တရုတ်စကားပုံ၌ ‘အကောင်းဆုံးမြင်းသည်ပင်ကုန်းနှီးနှစ်ခု အတင်မခံနိုင်’ ဟူ၍ ဆိုထားရာ ဦးတည်ချက်ထွေပြားမှုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်ပယ်ချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘဝအတွက် ဦးတည်ရည်မှန်းချက်တစ်ခု တိကျပြတ်သားစွာချပြီးပြီဆိုလျှင် ၎င်းဦးတည်ရာပန်းတိုင်သို့

အဖြောင့်အတိုင်း လှမ်းသွားနိုင်မှသာ ရည်မှန်းချက်ထမြောက်အောင်မြင်မည်ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်၏နည်းစဉ်အတိုင်း လိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ပစ်မှတ်တစ်ခုတည်းကို တည့်တည့်ချိန်၍ ပစ်ထည့်လိုက်သည်နည်း။ တစ်နေရာတည်း၌ စူးစိုက်ခြင်းသည် နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး စသည့် လူ့အရေးအရာနယ်ပယ်စုံ၌ပင် စွမ်းအားကြီးမားစေသည့် လူသိနည်းသော နည်းနာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ရပ်(ဖ)ဝေါ်လဒ်အီမာဆင် (Ralph Waldo Emerson) က ဆိုခဲ့သည်။

လူအများစုတို့မှာ ရိုင်ဖယ်သမားလို တစ်နေရာတည်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ချိန်၍ မပစ်။ ငှက်အုပ်ထဲ မှန်း၍ပစ်ထည့်လိုက်သည့် စရိတ်ကျည်သုံး နှစ်လုံးပြု။ သေနတ်သမား၏နည်းကို သုံးကြ၏။ ကျည်စေ့တွေ အများကြီးနှင့်ပစ်သောသူသည် ကံကောင်းလျှင် ပစ်မှတ်တစ်ခုခုကို မှန်နိုင်၏။ သို့သော် ပြန်ကျ၍ ထွက်သော စရိတ်ကျည်သည် ရိုင်ဖယ်ကျည်လို အားမရှိ၊ သားကောင်ကြီးကြီးကို မရနိုင်။

တရုတ်ပညာရှိများမှာ သည်လိုပစ်မှတ်တွေ ‘ဖြာ’နေသူမျိုးအတွက် စကားတစ်ခွန်းရှိသေး၏။ ‘လုပ်ငန်းပညာမျိုးစုံ တတ်သောသူ၌ မိသားစုငန့် ထမင်းငတ်

ကြ၏'၊ ဟူသော စကား။ အာရုံတွေ ဖြာထွက်ကာ
ဘယ်သို့မှစူးစိုက်မှု မရှိ၊ ဘာတစ်ခုမှ မထိရောက် မအောင်
မြင်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

*

သည်ကမ္ဘာကြီး ကျောက်ခေတ်မှသည် ယနေ့
ကာလအထိ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့ကြ
သူတွေသည် သက်ဆိုင်ရာနယ်ပယ်အသီးသီး၌ တစ်
ချောင်းတည်းသောစိတ်ဖြင့် စူးစိုက်မြှုပ်နှံခဲ့ကြသူတွေ
ချည်း ဖြစ်၏။ ပညာရပ်တိုင်း၊ လုပ်ငန်းကဏ္ဍတိုင်း
အဆင့်မြင့်သထက်မြင့်ကာ အသေးစိတ်သထက် စိတ်
လာသည့် ယနေ့ခေတ်တွင်မူ တစ်စုံတစ်ခု၌ အထူးမပြု
သောသူသည် ထင်ရှားသောတစ်နေရာရရှိ မျှော်လင့်ချက်
မရှိတော့။

တစ်ခုတည်းသောစိတ်ကူး၊ တိကျပြတ်သားသော
ရည်မှန်းချက်၊ တစ်ကဏ္ဍတည်းတွင် စူးစိုက်သည့်
ထက်သန်ပြင်းပြမှုတို့ဖြင့်သာ ပြိုင်ဆိုင်မှုကြီးမားလာ
သည့် ယနေ့လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် ပေါက်မြောက်
အောင်မြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

၃

အရှင်အယုက် အဟန့်အတားများ

ခလုတ်တိုက်လဲခြင်းသည်
ကျဆုံးခြင်းမဟုတ်။
[ပေါ်တူဂီစကားပုံ]

လောက၌ ဘယ်သူမှ အမှားအယွင်းမကင်းနိုင်။ အမှား
လုံးဝကင်းချင်လျှင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေဖို့သာ ရှိသည်။
သို့သော် လူ့ဘဝရောက်လာပြီး ဘာမှ လုပ်မသွားဘူး
ဆိုလျှင် အဲဒါသည်ပင် လူတကာထက် မှားသည့် အကြီး
ဆုံးအမှားကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မည်။
လမ်းလျှောက်သောသူ ခလုတ်တိုက်သလို အလုပ်

လုပ်သောသူသည်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အမှားအယွင်း ကြုံရမည်။ အမှား၏ဒဏ်တွေလည်း ခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သည်အတွက် စိုးရိမ်စရာမလိုပါ။ ဒါသည် လောက၏ဓမ္မတာတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတု ဟူသည် အမြဲမသာယာ ဆိုးသည့်အခါ ဆိုးသလို၊ ဘဝ မှာလည်း မုန်တိုင်းထန်သည့်အခါတွေ ရှိပေဦးမည်။ သို့သော် သည်လေဒဏ် မိုးဒဏ် မုန်တိုင်းဒဏ်တွေကို ကြုံကြုံခံရင်းပင် လူက ရင့်ကျက်ဖွံ့ဖြိုးရသောသဘော ရှိသည်။

မီးဒဏ် တူဒဏ်ကို နာနာခံပြီးမှ အသားကောင်းသော ဓားတစ်ချောင်း ဖြစ်လာသည်။ လှိုင်းကြမ်းလေကြမ်းကို အကြိမ်ကြိမ်ဖြတ်သန်းပြီးမှ ကြံ့ခိုင်ကျွမ်းကျင်သော သင်္ဘောသားကောင်းဖြစ်လာသည်။ အခက်အခဲအကျပ်အတည်းတွေသည် အတွေ့အကြုံနုနယ်သူလုပ်ငယ်တစ်ဦးအား ရင့်ကျက်ထက်မြက်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပေးနိုင်သော စွမ်းအား ရှိကြ၏။

သို့သော် အခက်အခဲတွေအပေါ် ထားရှိသည့် တစ်ဦးချင်း၏သဘောကတော့ အရေးကြီးသည်။ မတော်တဆခြေချော်ကျသည်ကို ငါကျဆုံးပြီ မြင်၍ မရ။

ခလုတ်တိုက်လဲသည့်နေရာမှာ ဆက်လဲနေမှ တကယ် ကျဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်၊ 'လူ၏စွမ်းရည်ကို ခလုတ်တိုက်လဲခြင်း မလဲခြင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်၍ မရ၊ ခလုတ်တိုက်လဲပြီး ပြန်ထမထဟူသောအချက်ဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်၍ ရနိုင်သည်' ဟု ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်တစ်နေ့တွင် စတိုးဆိုင်တွဲလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးဖြစ်လာမည့် ဖရန်ရှူးလ်ဝပ် (Frank Woolworth) ကုန်စုံဆိုင် စဖွင့်တော့ ငါးဆိုင်တွင် သုံးဆိုင်က အရှုံးပေါ်သည်။ သို့သော် သည်လုပ်ငန်း ကိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဟူ၍ သူနောက်ဆုတ်မသွား။ နည်းနာတွေ ပြုပြင်ကာ ဆိုင်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။ သည့်နောက်တော့ သူ့ဆိုင်တွေ ထင်ရှားအောင်မြင်လာပြီး အမေရိကန်ပြည်အနှံ့မှာ ဆိုင်ခွဲတွေ မှီလိုပေါက်သည်အထိ ဖြန့်ကြက်နိုင်ခဲ့သည်။

သည်လူတွေက အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားကို ပမာမထား၊ ကိုယ့်ခရီး ကိုယ်ဆက်နိုင်အောင်သာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းတတ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မအောင်မြင်အောင် တားဆီးထား၍ မရ။ သူတို့ရှေ့မှာ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ၊ သစ်တုံး ကျောက်ခဲတွေ မည်မျှ ချထားထား သူတို့ စိတ်ပျက်မသွား။ ဒါတွေကိုပင် လှေကားထစ်များပမာ နင်းတက်သွားဦးမည်ဖြစ်သည်။

အခက်အခဲကြောင့် နောက်တွန့်မသွားကြသူတွေမှာ အဓိကအားက ရည်မှန်းချက်ခိုင်မာခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းတိုင်ကို သူတို့အာရုံထဲတွင် ရှင်းလင်းစွာ မြင်ထားပြီး ယင်းပန်းတိုင်သို့ ချီတက်ရန် လမ်းကြောင်းများ၊ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များလည်း တိတိကျကျချထားပြီးဖြစ်ရာ၊ အတွန်းအထိုး အတိုက်အခိုက်တွေကြောင့် လဲတာ ပြိုတာ ရှိချင်ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ဘေးဘီသို့ ကား တိမ်းချော်ကွေ့ကောက်သွားခြင်း မရှိ။ တွေ့သမျှ အတားအဆီးကို ကျော်တန် ကျော် ဖောက်တန် ဖောက်ထွင်းကာ အဖြောင့်အတိုင်း ချီတက်မြဲ ချီတက်ဖြစ်လေသည်။

စွန့်ဆိုသည်မှာ လေစုန်တွင် မတက်၊ လေကို ဆန်၍သာ တက်စမြဲဟူသော စကားရှိရာ၊ ရည်မှန်းချက် စွဲမြဲခိုင်မာသူတို့မှာလည်း စွန့်များနည်းတူ အခက်အခဲတွေများလေ ယင်းတို့ကို ထိုးဖောက်ကျော်လွှားကာ ပို၍မြင့်မားသော အောင်မြင်မှုဆုလာဘ်တွေ ရရှိလေ ဖြစ်ချေသည်။

ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်

လူတွေသည် မှန်ရေကန်ထဲက ရွှေငါးများနှင့် တူလှသည်ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ငါးတွေသည် မပြတ် တူးခတ်နေကြသော်လည်း ဘယ်ခရီးမျှ မရောက်၊ မှန်ရေကန်ထဲမှာ ပတ်ချာလည်၍သာ နေသည်။ လူတွေမှာလည်း အများစုတို့သည် ဘေးကကြည့်လျှင် အလုပ်များနေသယောင် ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်း၌ ဘဝအတွက် အစီအစဉ်တကျ ရည်မှန်းချက်ရှိရှိ လှုပ်ရှားခြင်း မဟုတ်၊ မရေမရာမျောပါနေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

စင်စစ်၊ ဘဝဟူသည် ကံစမ်းပွဲမဟုတ်။ ကံအကောင်းအဆိုးကိုမျှော်ကာ ကြိုရာ ကျရာ မျောပါနေဖို့ မဟုတ်။ မိမိဘဝကို ဖန်တီးနိုင်သောအရာသည် ကံကြမ္မာမဟုတ်၊ မိမိသာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း သိထားဖို့ လိုသည်။

ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်လျှင် သည်ဘဝမှာ ငါ 'ဘာ'ဖြစ်ရမည်'ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ပေပြီ။)

သည်ဘဝမှာ သင် 'ဘာ'ဖြစ်ချင်သလဲ၊ သင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်ရလိမ့်မည်။ တခြားသူ ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်ပေး၍ မရ။

အသက် ၆၀ မှာ သင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ အသက် ၇၀ မှာ ဘယ်အနေအထားမျိုးနှင့် ရှိချင်သလဲ။ အသက် ၈၀ မှာကော။

ဘယ်လိုဂုဏ်သရေမျိုးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ချင်သလဲ။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ရှိချင်သလဲ။ ဆွေမျိုးအသိုင်း အဝိုင်းက၊ ရပ်ရွာက၊ နိုင်ငံက သင့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောမျိုး ထားရှိစေချင်သလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ပီပီသသ မြင်ယောင်ကြည့်ပါ။ ငါ အဲသည်လိုဖြစ်ရ မည်၊ ငါ အဲသည်လောက် ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်လာလျှင် အဲဒါသည် သင့်အတွက် ရေရှည် ရည်မှန်းချက် ဖြစ်ပြီ။

(သည်ရည်မှန်းချက် သင့်ခေါင်းထဲမှာ စွဲမြဲနေ မည်၊ အခြားအလိုဆန္ဒများ၏အထက်က လွှမ်းမိုး၍ နေမည်ဆိုလျှင် သည်နှစ်ကာလများအတွင်း သင် လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်သမျှသည် သင့်အား ပန်းတိုင်ဆီသို့ မသိမသာ

ဖြစ်စေ သိသိသာသာဖြစ်စေ တွန်းပို့ပေးသောအရာများ ချည်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်။)

လောက၌ မည်သူမျှ လျှပ်ပြက်သလို ရုတ်တရက် ချမ်းသာကြွယ်ဝမသွားနိုင်။ အနုညာတမှ နေ့ချင်း ည ချင်း အထင်ကရဖြစ်သွားသည်ဟူ၍လည်း မရှိ။ ဘေး လူတွေက အကြောင်းမသိသဖြင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ၏ ဘဝ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည် ထင်ကြသော်လည်း အနိမ့်မှ အမြင့်သို့ တိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့ရာ သူ ဘာတွေ ဘယ်မျှလုပ်ခဲ့ရသည်ဆိုတာ သူ့ဘာသာ သိသည်။

မည်သည့်နယ်ပယ်၌ဖြစ်စေ အောက်ခြေမှ ထိပ် ဆုံးသို့ တစ်ချက်တည်းခုန်တက်၍ ရောက်ရိုးထုံးစံ မရှိ ပါ။ အဆင့်ဆင့်တွေ ဖြတ်သန်းရသည်။ လှေကားထစ် ပေါင်းများစွာကို နင်းတက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ရေရှည်ရည်မှန်းချက်ဆီသို့ ချီတက် ရာတွင် မျက်စိမလည်စေဖို့နှင့် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အားဖြည့်မြှင့်တင်ပေးနိုင်ဖို့ ရည်မှန်းချက်အငယ်စား၊ ရည်မှန်းချက်အလတ်စားတွေ ချမှတ်ပေးရသည်။ မည် သည့်လုပ်ငန်းတာဝန်မဆို တစ်ပိုင်းစီ တစ်ကန့်စီ ဆောင် ရွက်၍ရသည့် လုပ်ငန်းငယ်ကလေးများအဖြစ် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ လုပ်ကိုင်လျှင် သက်သာလွယ်ကူပြီး အောင် မြင်ရန်လည်း ပိုသေချာသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်

ရည်မှန်းချက်ကြီးကိုလည်း တစ်နှစ်အတွက် ရည်မှန်းချက်၊ တစ်လအတွက် လျာထားချက်၊ တစ်ပတ်စာအစီအစဉ်၊ တစ်နေ့တာအလုပ် စသဖြင့် စနစ်တကျ တစ်ဆင့်စီ တစ်နိုင်စီ မှန်မှန်လုပ်သွားပါက ခရီးတစ်လျှောက် အောင်မြင်မှုကြီးငယ်များကို ခံစားရင်း အချိန်တန်သော် ပန်းတိုင်ရောက်မှာ မုချဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘဝ၌ လတ်တလောအနေအထားသည် အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ အရေးကြီးသည်က ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းရှိဖို့ဖြစ်သည်။ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရောက်နေပြီ၊ ပန်းတိုင်သို့ ဦးတည်လှုပ်ရှားနေပြီဆိုလျှင် ဘဝအတွက် အလားအလာကောင်းပေပြီ။

၅

ဘဝကံကြမ္မာတို့၏သဘော

သင့်ကံကြမ္မာသည်လည်း

လူတိုင်း၏ကံကြမ္မာများနှင့်

ခြားနားသည်မဟုတ်။

မည်သူ၏ဘဝသို့မဆို

ဝိုးပေါက်အချို့တော့

သက်ဆင်းရမည်သာ ဖြစ်၏။

သင်၏ဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီဟု ထင်နေပါသလား။

သင်မလိုလားသောအရာတွေ၊ သင်ကြောက်ရွံ့သော

အရာတွေ၊ မအောင်မြင်မှု၊ ရှုံးနိမ့်မှု၊ မကျန်းမာမှု၊ ပမ်း

နည်းပူဆွေးရမှု အစရှိတာတွေအားလုံး သင့်အား စုပြုံ

နှိပ်စက်နေပြီဟု ခံစားနေမိပါသလား။

စောစောပိုင်းကာလ သင်အောင်မြင်စဉ်နှစ်များက သင့်မှာ မလိုအပ်သည့်အကူအညီတွေ ပေးချင်လွန်း၍ တန်းစီနေခဲ့သည့် သင့်မိတ်ဆွေတွေ၊ ယခု တကယ်လို ပါပြီဆိုသည့်အချိန်၌ ဖေးမဖော့မရ၊ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကုန်ကြပြီလား။

ငါ့ဘဝသည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းသော အနာဂတ်ဆီသို့ ကုန်းစောင်းအတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားပြီဟု သင် ယူဆနေပါပြီလား။

စိတ်မပျက်ပါနှင့်။ တစ်လောကလုံးရှိ အမှောင်ထုသည် ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်တစ်ခုမျှကိုပင် ငြိမ်းသတ်နိုင်စွမ်းမရှိဟူသော စကားကို သတိရပါ။ သင်စိတ်ပျက်လက်လျှော့မသွားသေးသရွေ့ သင့်ကို မည်သူမျှ အနိုင်မယူနိုင်ပါ။

စင်စစ် လောကဟူသည်လည်း သင့်အား တမင်တကာနှိပ်စက်ကလုပြုသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လောကသည် စည်းကမ်းကြီးသူတစ်ဦးကား အမှန်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆုပေးရန် မနှောင့်နှေးသလို ဒဏ်ပေးရန်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ တွန့်ဆုတ်လေ့မရှိ။

ဘဝအတွေ့အကြုံသည် ဆရာကောင်းတစ်ဆူလည်းဖြစ်သည်။ သူသည် သင့်အား ဘဝသင်ခန်းစာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမြဲ စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေမည် ဖြစ်

သည်။ သင့်သန္နိဋ္ဌာန်တွေ မည်မျှခိုင်မာသလဲ သူ အကဲခတ်လိမ့်မည်။ သင့်အရိုးအကြောတွေ၏ ခွန်အားကို စမ်းသပ်လိမ့်မည်။ သင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းမှုတွေနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံပေးလိမ့်မည်။

သင့်အားထုတ်မှုတွေ ပျက်ပြားအောင် နည်းမျိုးစုံအနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းဖြင့် သင့်စိတ်ဓာတ်ကို နီးနီးကြားကြားရှိစေလိမ့်မည်။ သင့်အားနည်းချက်တွေကို ဖြည့်တင်းကာ သင့်အား ကြံ့ခိုင်မာကျောသူတစ်ဦး ဖြစ်လာအောင် လေ့ကျင့်ပေးလိမ့်မည်။

ဘဝဆရာ၏လေ့ကျင့်ခန်းအမျိုးမျိုး ဒဏ်အမျိုးမျိုးကို ခံယူလေ့ကျင့်ပြီးသောအခါမှသာ ကြီးမားသော အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားကာ လူတကာထက် ထူးခြားအောင်မြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သည်။

လူ့ဘဝ၏ ထူးခြားသောအခြင်းအရာတစ်ခုက မည်သူမဆို မိမိဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် တစ်ချိန်တစ်ခါတွင်တော့ အရေးနိမ့်မှုဆိုတာနှင့် မလွဲမရှောင်သာ ကြုံရတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ အဲသည်လိုအဖြစ်မျိုး ကြုံသည့်အခါ လူအတော်များများပင် လက်မြှောက်နောက်ဆုတ်သွားလေ့ ရှိကြ၏။ တချို့ဆိုလျှင်ကား အရေးနိမ့်မှုနှင့် ကြုံရမိ အဝေးကြီးကပင် ငါရှုံးတော့မည်ဟု တွေးကြောက်ကာ ကြိုကြိုတင်တင် လက်မြှောက်သွားတတ်

ကြသည်။ အလွန်ရှားပါးသောလူတစ်ချို့သာ မအောင်မြင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ကြုံသော်လည်း အရှုံးမပေးလက်မလျှော့သည့်ခွဲသတ္တိမျိုး ရှိတတ်ကြသည်။

လူ့ဘဝ၏ ထူးခြားသော အခြားအခြင်းအရာတစ်ခုက ကံကြမ္မာဆိုးမှန်သမျှ ခဏယာယီသာ ခံတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထာဝရဆုံးရှုံးမှုဟူသောအရာမျိုး မရှိ။ မအောင်မြင်မှု မှန်သမျှသည် ယာယီအခက်အခဲများ အခိုက်အတန့် အဆင်မပြေမှုများသာဖြစ်၏။ သည့်ထက်လုံးဝမပို။ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ခလုတ်တိုက်မိသော ကျောက်တုံးမှန်သမျှသည် အောင်မြင်မှုသို့ တက်လှမ်းရာ လှေကားထစ်များအဖြစ် အသုံးချ၍ ရစမြဲဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အခက်အခဲတွေ၊ အနှောင့်အယှက်တွေ၊ ကံကြမ္မာဆိုးတွေ၊ အရေးနိမ့်မှုတွေ ကြုံရသည့်အခါ သင်ဘယ်လိုခံစား တုံ့ပြန်သလဲဆိုသောအချက်သည် အရေးကြီး၏။

ငါ့ရှုံးပြီဟု ခံယူကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သနားကရုဏာသက်ရင်း မှိုင့်တွေ ငေးမောနေမည်ဆိုက နောက်ထပ် ပိုမိုဆိုးဝါးသော ဘေးဒုက္ခတွေ ဆင့်ကဲဝင်လာအောင် တံခါးဖွင့်ပေးထားသလိုဖြစ်ပြီး သင့်ဘဝသည် တကယ်ပင် တောင်ဆင်းအတိုင်း တောက်လျှောက်လိမ့်ဆင်းသွားပေမည်။

တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ အကြိမ်ကြိမ် မအောင်မြင်ရုံဖြင့် အရေးနိမ့်ပြီဟု မယူဆ၊ အရှုံးမှလည်း အကျိုးအမြတ်တစ်စုံတစ်ရာတော့ ထုတ်ယူနိုင်သည်ဟု ခံယူသူအဖို့မူ မအောင်မြင်မှု ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုမှန်သမျှတို့သည် နောင်တစ်ချိန် မုချရရှိမည့် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ မရောက်မီ မလွဲမရှောင်သာ တက်နင်းကျော်ဖြတ်ရမည့် လှေကားထစ်များ၊ ခရီးလမ်းမှတ်တိုင်များသဖွယ်သာ ဖြစ်သွားရပေသည်။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်လုပ်တတ်သည့် အကျင့်ဆိုး

ဟိုကိစ္စ နည်းနည်း သည်ကိစ္စ နည်းနည်း တစ်ဝက်
တစ်ပျက် မစို့မပို့လုပ်တတ်သောသူသည် အတိုအစတွေ
လိုက်ကောက်သိမ်းရင်း နိဂုံးချုပ်ရမြဲဖြစ်၏။

အလုပ်တစ်ခုသည် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သောအရာ
ဖြစ်ရိုးမှန်က ငင်းအား ကောင်းစွာလုပ်သင့်၏။

ထို့ပြင် ပို၍အရေးကြီးသည်က စမိသည့်အလုပ်
ကို ပြီးစီးအောင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ဖြစ်၏။ သည်နေရာ၌
'စိတ်ဓာတ်'က စကားပြောလေသည်။ အောင်မြင်ပေါက်
မြောက်သောလူတွေကို ကြည့်လျှင် ကိုယ်လုပ်မိသမျှကို
လက်စသတ်တတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိသူတွေချည်း

ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အမှတ်တမဲ့ဆိုလျှင် တော့ သည်အကျင့်လေးလောက်က ဘာအထူးပြောစရာ ရှိသလဲ အောက်မေ့စရာဖြစ်၏။ သို့သော် မဟုတ်။ သည်ဟာသည် သေးသေးမွှားမွှားအမူအကျင့် မဟုတ်။ အောင်မြင်မှုအတွက် မရှိမဖြစ်အမူအကျင့် ဖြစ်၏။

တစ်ဝက်တစ်ပျက် အလုပ်နှင့် အောင်မြင်မှုသည် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဖြစ်၏။ တချို့လူတွေသည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြံစည်တတ်၏။ မိမိအကြံအစည် ကို ကြီးကျယ်သထက် ကြီးကျယ်အောင် ကြော်ငြာ တတ်၏။ သို့သော် ၎င်းအကြံအစည်အပေါ် သူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ၎င်းအတွက် သူတို့၏ အားထုတ်မှုတို့ သည် ကြာရှည်မနေ၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှနှင့်ပင် အရှိန် သေသွားတတ်ကြ၏။ တကယ်အကောင်အထည်ဖော် သည့်အပိုင်း၌ အင်အားစိုက်ထုတ်မှု ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပြု လုပ်သောအခါ ကြီးကျယ်ခဲ့သော ထိုအကြံအစည်မှ ဘာအကျိုးရလဒ်မျှ မဖြစ်ပေါ်တော့။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် သမားတို့သည် အသီးအပွင့်ကို မခံစားရဘဲ အချိန်နှင့် စွမ်းအားတို့သာ လွင့်စဉ်ပြန်ကြ ကုန်ဆုံးရမြဲဖြစ်သည်။

ထူးချွန်ထက်မြက်ပါလျက် ဘယ်သောအခါမျှ မအောင်မြင်နိုင်သောသူတွေကို ကြည့်လျှင် ဘာလုပ်လုပ်

တစ်ဝက်တစ်ပျက်လုပ်တတ်သည့် အကျင့်ဆိုးကြီး စွဲနေ သူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်။ အောင်မြင်မှုဟူ သည်က စိတ်ရှည်စွဲမြဲမှုပေါ်တွင် အဓိကမူတည်သည်။ နိတ်ရှည်စွဲမြဲမှုကြောင့် သူ၌ အခက်အခဲကို နောက်မတွန့် သည့်စွဲသတ္တိ ရှိရသည်။ စွဲသတ္တိရှိမှသာ ခရီးပန်းတိုင်သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လှမ်းနိုင်လေသည်။

စွဲသတ္တိနည်းသူ၏ လမ်းကြောင်းသည် မြစ်များ၊ ချောင်းများကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့၏ဟူသောစကားတစ်ခု နှိုက်သည်။ မြစ်ချောင်းတို့မည်သည် ရေတိုက်စားလွယ် သောနေရာများအတိုင်းသာ တိုးဝှေ့ တိုက်စားသွားမြဲ ဖြစ်၏။ ကျောက်ဆောင်နှင့်ကြုံသော် သူ ကွေ့သွားလေ သည်။ သူ၌ ဘယ်ဆီသို့ ငါသွားမည်ဟူသော ဦးတည် ချက်၊ ရည်မှန်းချက် မရှိ။ ပန်းတိုင်ဟူ၍ မရှိ။ အလား ထူပင် စွဲသတ္တိနည်းသူသည်လည်း သက်သာရာကို လိုက် ရင်း ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကင်းမဲ့သောဘဝသို့ ရောက် ရမြဲဖြစ်၏။

လွယ်သည့်အပိုင်းကိုလုပ်ကာ ခက်သည့်အပိုင်းကို ချန်ထားရင်း ဘဝကို အချည်းနှီးဖြုန်းတီးနေကြသူတွေ များစွာရှိ၏။ သည်လူတွေ၏အကြောင်းကို 'အောင်မြင် မှု' အား မေးကြည့်လျှင် အားကိုးမရသူတွေ၊ ဘာကိစ္စမျှ

၂၈

မေမြင့်

ယုံကြည်လွဲအပ်၍ မရသူတွေ၊ တာဝန်ယူထားသည့်
အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြီးပြတ်အောင် မလုပ်သူတွေ
ဟူ၍ မှတ်ချက်ချတာ ကြားရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်သမားကား 'အောင်မြင်မှု' က
လုံးဝခေါင်းခါထားသောသူသာ ဖြစ်ချေသည်။

၇

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု

စိတ်ထက်သန်တက်ကြွနေတဲ့ ပါရမီရှင်တစ်ဦး
ကို 'ခင်ဗျား ဒီအထိပဲ ရမယ်၊ ရှေ့ဆက်တိုးလို့ မရဘူး'
လို့ ပိတ်ပင်ထားနိုင်တဲ့ အတားအဆီးမျိုး မရှိသေးဘူး။
လူဒေဗစ်ဖန်ဘီးထိုဗင်

(Ludwig van Beethoven)

မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ပြည့်ဝနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
၏လမ်းခရီးတွင် ဖြတ်သန်းကျော်လွှား၍ မရနိုင်သည့်
အတားအဆီးဟူသည် မရှိကြောင်း ဂျာမနီဂီတပညာရှင်
ကြီး ဘီးထိုဗင်က အသိအမှတ်ပြု ပြောကြားလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ရည်မှန်းချက်ရှိသော မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို မိမိ ပန်းတိုင်သို့ သွားရာလမ်းတွင် ပြဿနာတွေ၊ အနှောင့်အယှက်တွေ၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေ မုချတွေ့ရမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ရည်မှန်းချက်ကြီးလေ အဟန့်အတား များလေ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုနည်းသောသူတို့ မှာ အဟန့်အတားတို့၏တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ယိမ်းယိုင်သွေဖည်ကာ ပန်းတိုင်သို့မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိကြသည်။ ကိုယ့်စွမ်းအားကို ကိုယ်ယုံကြည်သူများကား နှောင့်ယှက်မှုတို့ကြောင့် နောက်ဆုတ်မသွား၊ နည်းလမ်းမျိုးစုံရှာကြကာသာ အဟန့်အတားကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ အားထုတ်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။

အချို့က ‘ဘဝဆိုသည်မှာ ကံပေးသမျှ’ ဟူ၍ မှတ်ယူတတ်ကြသည်။ ထိုသူများကား မိမိကိုယ်ကို အားကိုးယုံကြည်စိတ် နည်းပါးသူများ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အားကိုးကိုးသမားကား ကံကို ယိုးမယ်မဖွဲ့၊ မိမိဘဝကို မိမိဖန်တီးတည်ဆောက်ရန်သာ ကြိုးပမ်းကြသည်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးနိုင်ဖို့မှာ ယုံကြည်မှုလို၏။ တခြားလူတွေ လုပ်ကိုင်အောင်မြင်သွားသည့် အရာမှန်လျှင် မိမိလည်း လုပ်ကိုင်အောင်မြင်နိုင်ရမည် ဟူသောယုံကြည်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။

အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်း

မိမိကိုယ်ကို အားကိုးယုံကြည်သောစိတ်သည် လူ၌ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အခြေခံအရင်းအနှီးတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ သည်အခြေခံမရှိဘဲ မည်သည့်နယ်ပယ်တွင်မှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထွန်းပေါက်အောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သည်အရာကို ငါလုပ်နိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်သော အခါ လူ၌ စွမ်းအင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သည်စွမ်းအင်က မောင်းနှင်သဖြင့် သည်အလုပ်၌ စူးစိုက်အားထုတ်ဖြစ်သည်။ ဆည်းပူးစရာကို ဆည်းပူးဖြစ်သည်။ လေ့ကျင့်စရာရှိလျှင်လည်း ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ဖြစ်သည်။ ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းကျင်ပြီ၊ အားလည်းထုတ် ဖြစ်ပြီဆိုသည့်အခါ မအောင်မြင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့။

တချို့လူတွေ နိမ့်ပါးသောအနေအထားမှ ဘယ်သောအခါမျှ မတက်နိုင်ရခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယခုထက် ကြီးမြင့်သောရာထူးသို့ ရောက်ရှိမည်ဟု မယုံကြည်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယခုထက် ကြီးပွားချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု မယူဆ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိမိတန်းတူလူများထက် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ထားသည့်အခါ ကိုယ့်တက်လမ်း ကိုယ်ပိတ်ထား

သလိုဖြစ်ကာ မည်သည့်ဘက်တွင်မျှ ဖွံ့ဖြိုးနိုင်ခြင်း မရှိတော့။

မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ရှိလာအောင် မည်သို့ လေ့ကျင့်တည်ဆောက်နိုင်သနည်း။

အသေချာဆုံးနည်းကား မိမိ၏အတွေးပုံစံကို ပြောင်းလဲပေးခြင်းဖြစ်သည်။

(ငါ့အောင်မြင်မှာမဟုတ်ဘူး ဟူသောအတွေးကို ဘာကြောင့် မအောင်မြင်ရမှာလဲ ဟူသောအတွေးဖြင့် အစားထိုးရမည်။ ငါ့မှာအရည်အချင်းမရှိ ဟူသော အတွေးကို ငါ့မှာလည်းအရည်အချင်းပြည့်ဝလာစေရ မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် အစားထိုးရမည်။ သူတို့က သူတို့အနေအထားတွေကြောင့် အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော အတွေးကို ငါလည်း အောင်မြင်အောင် ငါ့ အနေအထားတွေကို ပြောင်းလဲပစ်မည်ဟူသော အတွေး ဖြင့် အစားထိုးရမည်။)

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း၊ ငါ့အောင်မြင်ရမည်၊ ငါ့လုပ်ငန်း နယ်ပယ်၌ ငါထိပ်တန်းရောက်ရမည်၊ ငါ၏အရည် အချင်း အစွမ်းအစတွေ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာ စေရမည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေးစကားများ မိမိ ကိုယ်ကိုပြောကြားကာ လက်တွေ့ကျသော လေ့ကျင့် ပျိုးထောင်မှုများလည်း မှန်မှန်ပြုလုပ်မည်ဆိုက မိမိ

ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်တွေ သိသိသာသာ တိုးတက်လာ မည်ဖြစ်သည်။

တိုးတက်လာသော ယုံကြည်စိတ်များဖြင့် အလုပ် လုပ်သည့်အခါ ယခင် မဝံ့မရဲလုပ်စဉ်က မအောင်မြင်ခဲ့ သည့် ခပ်သေးသေးအလုပ်များတွင် အောင်မြင်တာ ကိုယ်တွေ့ကြုံလာရမည်။ အောင်မြင်မှုအသေးများက တစ်ဖန် ယုံကြည်စိတ် ပိုမိုတိုးတက်အောင် မြှင့်တင် သဖြင့် ပို၍ကြီးမားသောအလုပ်များကို ကြိုးပမ်းလုပ် ကိုင်ရဲလာမည်။ ဤနည်းဖြင့် ယုံကြည်စိတ် တစ်ဆင့် ပြီး တစ်ဆင့်တက်လာသလို ဘဝ၌ အောင်မြင်မှုတွေ လည်း ပို၍ပို၍ မြင့်မားလာလိမ့်မည်။

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ် ပြည့်ဝလာပြီဆိုလျှင် နုလက အကြံလိုဆုံးဘဝတွေသည်ပင် ဖွံ့ထွား သန်မာ ကာ လူအများကြား ဂုဏ်ကျက်သရေရှိစွာ ရပ်တည်နိုင် လာမည်ဖြစ်သည်။

၈

၆

ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေသည်
အောင်မြင်မှုအတွက် သက်သာလွယ်ကူသော အထူး
အခွင့်အလမ်းများ ခံစားခဲ့ကြရသည်မဟုတ်။ လုံ့လဝီရိယ
နှင့် ဇွဲသတ္တိတည်းဟူသော လမ်းရိုးဟောင်းအတိုင်းပင်
ပန်းတိုင်သို့ အရောက်လမ်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အို၊ အက်(စ)၊ မာဒင်

(Orison Swett Marden)

လူအတော်များများမှာပင် ဘဝအတွက် တိကျစေ့ရာ
သောရည်မှန်းချက် မရှိကြ။ ရည်မှန်းချက် မရှိသဖြင့်
အလုပ်လုပ်ရာမှာလည်း အစီအစဉ်မရှိ၊ ကြိုရာ ကျရာ

စမ်း၍ လုပ်ကြ၏။ ကြံ၍ လုပ်ကြည့်မိသည့် အလုပ်၌ အဆင်ပြေလျှင် ပြေသလောက် ဆက်လုပ်ကြ၏။ နည်းနည်းစမ်းကြည့်၍ အဆင်မပြေလျှင် နောက်တစ်မျိုး ပြောင်း၏။ သည်လို 'ကံတိုက်' သမားတွေထဲမှာ အခြေအနေအကြောင်းအပေါင်းသင့်သဖြင့် အဆင်ပြေဖြောင့်တန်းသွားသူတွေလည်း ရှိ၏။ သို့သော် အများစုတို့ကား စမ်းတဝါးဝါး ဟိုကွေ့သည်ကောက်သွားကာ မရေမရာဖြင့်ပင် ဘဝတစ်သက်တာ ကုန်ဆုံးကြတာများပေသည်။

ကံကို မစဉ်းစား၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဖန်တီးမည်ဟု ပြတ်သားထားသူတို့မှာမူ ပန်းတိုင်တစ်ခု တိတိကျကျ ချကာ ကျားကုတ်ကျားခဲ ချီတက်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဤသည်ပင် အောင်မြင်မှုရဖို့ အသေချာဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့သို့ချီမည်ဆိုလျှင် နောက်သို့ ပြန်မလှည့်နှင့်တော့။ ရွက်ဖွင့်ပြီဆိုလျှင် လေဒဏ် မိုးဒဏ် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံ ဖြတ်သန်းဖို့သာ အသင့်ပြင်ထားတော့။ အောင်မြင်မှုဟူသည် အနှောင့်အယှက်ကြံ၍ မတုန်လှုပ်သူ၊ တစ်ခုဆို တစ်ခုစွဲမြဲသူ၊ ပန်းတိုင်ဆီသို့ မပြတ်အာရုံထား လှုပ်ရှားနေသူများသာ ရရှိကြသည့်အရာ ဖြစ်သည်။

သည်လူတွေသည် ငါလုပ်နိုင်တာ တစ်ကြိမ်မှာ နည်းနည်းလေးဟု တွေးတောပြီး အားလျော့မနေ။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးစီ ဆင့်စီရင်း ရဲတိုက်ကြီး ပြီးစီးရမည်ဆိုတာ ယုံကြည်သည်။ ဧဝရက်တောင် တက်ရာမှာ အလျင်စလိုပြေးလွှားခုန်ကျော်ချင်၍ မရ။ တစ်လှမ်းချင်း တစ်ထစ်ချင်း အားခဲ၍ လှမ်းရင်းသာ တောင်ထိပ်ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိကြသည်။

စိတ်မရှည် ဇွဲမရှိသူတွေမှာ အခက်အခဲ နည်းနည်းကြုံရုံဖြင့် လမ်းဘေးထွက်ထိုင်တတ်ကြပြီး ကျားကုတ်ကျားခဲသမားတွေ ဖြတ်ကျော်သွားသည့်အခါကျမှ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ပြိုင်ပွဲမှ နောက်ဆုတ်နုတ်ထွက်သွားပြီးခါမှ နောင်တရနေ၍ ဘာအကျိုးမျှ မရှိ။ နောက်ဆုတ်သူဟူသည် ဘယ်သောအခါမျှ အောင်ပွဲမရနိုင်၊ အောင်ပွဲရမည့်သူ ဟူသည်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ နောက်မဆုတ်တတ်ကြောင်း သူတို့ သိမှတ်ထားဖို့ လိုသည်။

အလုပ်လုပ်ရာမှာ ဇွဲကြီးလှသည့် မော်တော်ကား သူဌေးကြီး ဟင်နရီဖို့ဒ်အကြောင်း သူ့လက်အောက်ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး တစ်ခါက ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြသည်။

'မစ္စတာဖို့ဒ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တကယ်ဇွဲကြီးတာ အမှန်ပဲဗျ' တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဇွဲကြီးတယ်၊ ဟုတ်လား ကိုယ့်လူ၊ ဇွတ်တရွတ်
သမားကြီးကွ၊ လုပ်မိရင် နောက်မဆုတ်ဘူး၊’ နောက်
တစ်ယောက်က ဆိုလေသည်။

မှန်သည်။ ဇွဲကြီးသည်ပြောပြော ဇွတ်တရွတ်
သမားဆိုဆို ခေါင်းမာသူလိုပဲ မှတ်ချက်ချချ တစ်ယူသန်
တစ်ဇောက်ကန်းဟူ၍ပဲ အပုပ်ချချ၊ ဖို့ဒ်တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်
တွေကတော့ ကိုယ် စတင်မိသည့်အလုပ်ကို မပြီးဆုံး
မချင်း မရပ်၊ ဘယ်လောက်ခက်ခဲခက်ခဲ အလျှော့မပေး၊
ကျားကုတ်ကျားခဲ ဇွဲနှင့်လုပ်ကြတာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သည်လိုလုပ်၍လည်း သူတို့ အောင်မြင်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

လောက၌ ပြောလောက်စရာ အောင်မြင်မှုမှန်
သမျှ ဇွဲနဲ့ပဲ မရှိဘဲ မရနိုင်။

၉

စကား

စကားဟူသည် ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်သော စွမ်းအား
ရှိသလို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းနိုင်သော သတ္တိလည်း ရှိ၏။

စားသွားအောက်၌ ကျဆုံးသူထက်၊ စကား
ကြောင့် ပျက်သုဉ်းရသူတို့ များလှသည်။

ထို့ကြောင့်၊ စကားဟူသည် ချွေချွေတာတာ
အလိမ္မာရှိစွာ သုံးစွဲရလေသည်။

လျှာစောင်းထက်လွန်းသူတို့သည် ကိုယ့်လည်
ချောင်း ကိုယ်ပြန်ရှုမိတတ်ကြ၏။

လျှာကိုမထိန်းနိုင်သောသူ၌ ပြဿနာတို့ မပြတ်
တက်၍ နေတတ်သည်။

မဆင်မခြင် ပြောမိသည့် စကားတစ်ခွန်းကြောင့်

အောင်မြင်မည့်အခွင့်အလမ်းများ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားရသူတွေလည်း အများပင်။

တစ်ဖက်တွင်၊ ချိုသာသောစကားကို ဆိုသဖြင့် ကျောက်စိုင်ကျောက်သားလို မာကျောသော နှလုံးသားများကိုပင် အောင်နိုင်ခဲ့ကြသူတွေ ရှိသည်။ အခက်အခဲအတားအဆီးတွေကို လိမ္မာယဉ်ကျေးသောစကားတို့ဖြင့် သူတို့ ဖြတ်သန်းကြသည်။

ထို့ကြောင့် သင့် 'နှုတ်' သည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေသည်ထင်ပါသလား။ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခမရောက်မီ ထိန်းကွပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားပါ။

အထိန်းအကွပ်မဲ့သောလျှာသည် ပေါ့ဖျင်းသော စကားတွေ ဆိုမိလိမ့်မည်။ စကားရောင်း စကားဝယ်တွေ၊ သူတစ်ပါးအကြောင်း မကောင်းသတင်းတွေ ပြောမိလိမ့်မည်။ အဲသည်စကားတွေကြောင့် ဖြစ်သည့် အဆိပ်အတောက်ဒဏ်ကို အနွေးနှင့် အမြန် သင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

နှုတ်ပိတ်နေရမည့်အချိန်ကို ကောင်းစွာသိပါက ငါးပင်လျှင် ငါးများချိတ်၌ မမိနိုင်ပေ။

အချို့လူများမှာ နှုတ်စောင့်စည်းတတ်သော အရည်အချင်းတစ်ခုတည်းကြောင့်ပင် ပညာရှိသူလို အထင်ခံရတတ်သည်။

တကယ်ပညာရှိသောသူတို့ကား နှုတ်ဆိတ်ရမည့် အချိန်ကိုသိသလို စကားဆိုရမည့်အချိန်ကိုလည်း သိ၏။

အချိန်အခါနှင့် လျော်ညီစွာ ပီပြင်ပြောင်မြောက်စွာ ပြောဆိုလိုက်သည့်စကားတို့သည် ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်ပါသည်။

ရောတီရောယောင် အောင်မြင်သူဟူ၍ မရှိ

လူတစ်ယောက်၏ အနာဂတ်ကို ဟောကိန်းထုတ်
ရန်အတွက် အကြားအမြင်ပေါက်စရာမလို။ ဗေဒင်တွက်
တတ်ဖို့လည်း မလို။ “ခင်ဗျားဘဝမှာ တိကျပြတ်သားတဲ့
ဦးတည်ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခု ရှိသလား၊ အဲဒီရည်မှန်း
ချက် အောင်မြင်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေ ချ
မှတ်ထားသလဲ” ဟူ၍ပဲ မေးကြည့်လိုက်ပါ။ အလိုလို
အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

သည်မေးခွန်းမျိုး အမေးခံရသူ တစ်ရာတွင်
ကိုးဆယ့်ရှစ်ယောက်ခန့်သည် ဝိုးတိုးဝါးတား မရေမရာ
အဖြေမျိုး ပေးတတ်ကြသည်။ “ကျွန်တော် လောက
ကြီးမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ အောင်အောင်မြင်မြင် နေထိုင်
သွားချင်တယ်” ဟူ၍ ပြန်ဖြေသူသည် အောင်မဆိုး
ဆာသူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အဖြေသည်လည်း

တကယ်တမ်း တိကျခိုင်မာသည်မဟုတ်။ နောက်ထပ် နည်းနည်းလေး စိစစ်မေးမြန်းလိုက်လျှင် သူလည်း ရောတိရောယောင်သမားပဲဆိုတာ ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။

လောက၌ ရောတိရောယောင် အောင်မြင်ကြီးပွားသွားသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ရောတိရောယောင်သမားသည် တကယ်အောင်မြင်သူတို့၏ စားကြွင်းစားကျန်မျှ လောက်သာ အလွန်ဆုံး စားသုံးခွင့်ရကြ၏။ တကယ်ခံစားရသူတို့ကား တိကျခိုင်မာသော ဦးတည်ရည်မှန်းချက်ရှိကာ ယင်းသို့ ရောက်ရှိရေးအတွက် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များ ပြတ်ပြတ်သားသား ချမှတ် ဆောင်ရွက်ကြသူများသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်၊ အောင်မြင်လိုလျှင် ယခုလက်ငင်း အချိန်၌ပင် ဦးတည်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာချကာ ယင်းသို့ အရောက်လှမ်းမည့် ခရီးလမ်းအဆင့်ဆင့်ကိုလည်း တိတိကျကျ ရေးဆွဲရမည်ဖြစ်၏။

အမေရိကန်ပြည် ဒါးလက်(စ)မြို့တွင် စတူးဝပ်ဝီယာ (Stuart Wier) အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရှိခဲ့၏။ ဝီယာသည် မဂ္ဂဇင်းစာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ ရရှိသောစာမူခငွေမှာ ထမင်းစားလောက်ရုံမျှ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် တီထွင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအကြောင်း

ဆောင်းပါးရေးရာမှ သူ၏ဘဝလမ်းကြောင်းကို လုံးဝပြောင်းလဲသွားစေမည့် စိတ်ကူးတစ်ခု ရရှိလာခဲ့သည်။

မူပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာ ပြဿနာရပ်များကို စူးစိုက်လေ့လာမည်ဟူသော စိတ်ကူးပေတည်း။

သူသည် ယနေ့မှစ၍ စာရေးဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြောင်းနှင့် မူပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာ ရှေ့နေ (patent attorney) တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ဥပဒေသင်တန်းသွားတက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည့်အခါ အသိမိတ်ဆွေအားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သည်ကောင်တော့ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာပဲဟု အထင်ရှိကြသည်။ သို့သော် စင်စစ်သူ စိတ်ရှူးပေါက်သည်မဟုတ်။ တကယ် လေးနက်ခိုင်မာသောယုံကြည်ချက်ဖြင့် သူ့ဘဝလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲရန် စီမံလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ သူသည် မူပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာ ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်ရန် ရည်မှန်းသည်ဆိုရာ၌ မည်ကမ္မတ္တမျှကို ရည်မှန်းသည်မဟုတ်။ အမေရိကန်ပြည်တွင် အထူးချွန်ဆုံး မူပိုင်ခွင့်ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ မြင့်မြင့်မားမား ပြဋ္ဌာန်းရည်မှန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရည်မှန်းချက် ပြတ်သားသလို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရာ၌လည်း စိတ်အားတက်သန်လှ

သည်ဖြစ်ရာ ဥပဒေသင်တန်းကို အလွန်တိုတောင်းသော အချိန်ကာလအတွင်းမှာပင် ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရှေ့နေဘဝ အစပိုင်းကာလတွင် အခက်ခဲဆုံးအမှုများကို တမင်တကာရှာဖွေ၍ လိုက်သည်။ များမကြာမီပင် ဝိယာသည် မူပိုင်ခွင့်လောက၌ ထင်ရှားသောရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သူသည် အမှုတစ်ခုချင်းအတွက် အထူးကြိုးစားဆောင်ရွက်တတ်သလောက် အခကြေးငွေကိုလည်း အမြင့်မားဆုံးရယူလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ကြေးကြီးလှသည်ကြားကပင် သူ့ထံ အမှုအပ်သူတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍ နေလေသည်။

စင်စစ် ရည်မှန်းချက်နှင့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ် အတိအကျထား၍ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်တတ်သူထံ အခွင့်အရေးမှန်သမျှ ချဉ်းကပ်လာတတ်ခြင်းမှာ သဘာဝသာဖြစ်၏။ လောကသည် လူတိုင်းလူတိုင်းအား သူတောင်းဆိုသမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးအပ်ရန် အသင့်စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော် တိကျရေရာစွာ ဖော်ပြတောင်းဆိုသူအားသာ ပေးအပ်နိုင်၏။ မိမိဘာကို အလိုရှိကြောင်း မိမိဘာသာ မသေချာမရေရာသူကိုမူ လောကလူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာမျှကူညီနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ရည်မှန်းချက် ခိုင်မာသူ၊ လမ်းကြောင်းအစီအစဉ်များ ချမှတ်ကာ မပြတ်ကြိုးပမ်းကြံစည်သူသည် အခက်

အခဲ အတားအဆီးတွေ့လျှင်လည်း ကျော်လွှားသွားမည်။ အကြိမ်ကြိမ် အရေးနိမ့်သော်လည်း အမူမထား၊ အောင်ပွဲပန်းတိုင်သို့ အရောက်သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြည်၏အစောဆုံးနှင့် အအောင်မြင်ဆုံးဆိုင်တွဲလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မာရန်(စ) (Lee Maranz) သည်လည်း ကိုယ်လိုရာကို ကိုယ်သိကာ ရအောင်ယူရန် နည်းလမ်းကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် စက်မှုအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးဖြစ်၍ ရေခဲမုန့်လုပ်သည့်စက်တစ်ခုကို ကိုယ်တိုင် တီထွင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် ရေခဲမုန့်ရောင်းသည့် ဆိုင်ကလေးတွေ အမေရိကန်ပြည်အနှံ့ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချနေကြပုံကို မြင်ယောင်ကာ ၎င်းအတိုင်း လက်တွေ့ဖြစ်မြောက်နိုင်ရန် နည်းလမ်းကို သူ ကြံဆသည်။

နောက်ဆုံး သူတွေ့သွားသည့်နည်းက အခြားအောင်မြင်သောလုပ်ငန်းရှင်အများအပြားနည်းတူ အများအကျိုးဆောင်ရင်း ကိုယ့်အကျိုးအောင်မြင်ရသော နည်းလမ်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုအချိန်က အလွန်ဓာတ်ဆန်သော ရေခဲမုန့်အရောင်းဆိုင် ပုံစံသစ်တစ်ခု ထုတ်လုပ်ကာ ရေခဲမုန့်ရောင်းလိုသူများအား ဆိုင်သော်လည်းကောင်း၊ လုပ်ရေးအတွက် အကူအညီပေးသည်။ ရေခဲမုန့်စက်များကိုလည်း အမြတ်မယူဘဲ ကုန်ကျစရိတ်နှုန်းထား

အတိုင်း ရောင်းပေးသည်။ သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ် ကိုမူ ရေခဲမုန့်ရောင်းရငွေအပေါ်မှ အချိုးကျရယူသည်။

သူ၏ အစီအစဉ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်ရော ဆိုင်ဖွင့်သူများအတွက်ပါ အကျိုးရှိလှသည်ဖြစ်ရာ မကြာ မီပင် မာရန့်(စ)၏ ရေခဲမုန့်ဆိုင်ကလေးတွေ အမေရိကန် ပြည်အနှံ့ မှီပေါက်သလို ပေါက်၍ လာခဲ့ပေသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ် ရှိမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်နဲ့ လက်ငင်း ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အစိတ်အပိုင်းပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ပြည့်ဝ မယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက် အဟန့် အတားမျိုးကိုမဆို ကျော်လွှားအနိုင်ယူသွားမှာပဲ” ဟူ၍ မာရန့်(စ)က ဆိုခဲ့သည်။

သင်လည်း ဝိယာတို့ မာရန့်(စ)တို့လို အောင်မြင် လိုပါက မျောတောမျောတော ရောတိရောယောင် လုပ် နေမှုကို သည်ကနေ့မှ စ၍ ရပ်တန့်လိုက်ပါ။ ရည်မှန်း ချက်ပန်းတိုင်တစ်ခု တိတိကျကျ ချမှတ်ပါ။ သင့်ရည် မှန်းချက်ကို စာတစ်ရွက်ပေါ်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားချရေး ပါ။ ထို့နောက် ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝစွဲမြဲသွားအောင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ရည်မှန်းချက် တိကျခိုင်မာပြီးလျှင် ၎င်းကို မည် သို့အကောင်အထည်ဖော်မည်ဆိုတာလည်း ကြံဆပါ။

စဉ်းစား ၍ရသည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကိုလည်း ရေးမှတ် ထားပါ။ ပြီးလျှင် အမြန်ဆုံး စတင်အကောင်အထည် ဖော်ပါ။

သင့်အနာဂတ်သည် သင်ဖန်တီးသည့်အတိုင်းပင် ချစ်မြတ်ရလိမ့်မည်။

သင် ဘယ်သို့ဖြစ်ချင်ပါသနည်း။ ယနေ့ပင် ဆုံးဖြတ်ပါလေ။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဖန်တီးရေး

လူမှန်လျှင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးရ၏။ သို့မှသာ တန်ဖိုးထားလောက်သော ဘဝတစ်ခု ရနိုင်၏။ မိမိဘဝကို သူတစ်ပါးလက်ထဲအပ်ထားမည်၊ မိမိကံကြမ္မာအကောင်းအဆိုးကို ပတ်ဝန်းကျင်အား စီမံစေမည်ဆိုလျှင် ဘယ်သောအခါမျှ ထိုက်တန်ဂုဏ်ယူဖွယ် ဘဝတစ်ခု ရလာနိုင်မည်မဟုတ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းပင် မွေးကတည်းက စိတ်တစ်ခု ကိုယ်တစ်ခုစီဖြင့် မွေးဖွားလာကြခြင်းဖြစ်၏။ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ့်ကိုယ်ဖန်တီးလေ ဟူသောသဘောဖြစ်၏။ ကိုယ့်စိတ်နှင့် တွေး၊ ကိုယ့်ဘာသာကြံစည်၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်။ ဒါသည် မိမိ၏မွေးရာပါအခွင့်အရေးကို ခံစားခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို သူတစ်ပါးထက် ခေါင်းတစ်လုံးသာအောင် မြှင့်တင်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ပါရမီရှင် ဉာဏ်ကြီးရှင်ဟု လေးစားသတ်မှတ်ခံရသူများကို ကြည့်လျှင် အဲသည်မွေးရာပါအခွင့်အရေးကို အပြည့်ဝဆုံးခံစားကြသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပိုင်သည်။ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ 'တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်' ဟု ဆိုရမည့်စွဲမြဲခိုင်မာသောစိတ်ရှိသည်။ သူတို့ယုံကြည်ရာ သူတို့စိတ်အာရုံဝင်စားရာ၌ သူတို့ဘဝကို ယတိပြတ်မြှုပ်နှံသည်။ မည်သူ့စကားကိုမျှ နားမယောင်။ မည်သူဖျက်၍မျှ စိတ်ဓာတ်မပျက်။ ကိုယ့်အယူအစွဲနှင့် ကိုယ်အခိုင်အမာနေသည်။ ကိုယ်က ခိုင်မာသည့်အခါ အနှောင့်အယှက်တွေ ဘေးသို့ ရှဲသွားရသည်။ ကိုယ်က မမူသောအခါ ခလုတ်တိုက်သောကျောက်တုံးတွေသည် ခြေနင်းတုံးများဖြစ်သွားရသည်။ အခက်အခဲ အတားအဆီး ပေါင်းများစွာကို 'တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်' ၏ စွမ်းအားဖြင့် ကျော်လွှားပြီးသောအခါ၌မူ သူတို့သည် အောင်မြင်သူကြီးများ ဖြစ်လာကြသည်။

မော်တော်ကားသူဌေးကြီး ဟင်နရီဖို့ဒ်၊ တီထွင်သူကြီး အက်ဒီဆင်၊ သံမဏိသူဌေးကြီး အင်ဒရူးကာနက်ကို လေယာဉ်ပျံတီထွင်သူ ရိုက်ညီနောင်စသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အောင်မြင်ကျော်ကြားသည့်အခါ လူထုက သူတို့အား ကုသိုလ်ကံထူးသူများ၊ မွေးရာပါ ဉာဏ်ကြီးရှင်များဟု

မှတ်ယူကြသည်။ အဲဒီလိုမှတ်ယူသဖြင့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မနစ်နာ၊ အမှတ်ယူလွဲသောသူများတွင်သာ နစ်နာသည်။ အကြောင်းမူ သူတို့အား ကံထူးသူများဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အောင်မြင်ခဲ့သည့် အလွန်ရိုးရှင်းသောနည်းလမ်းကို မျက်ကွယ်ပြုမိလိုက်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့က ကံထူးသူများဖြစ်သည်။ ငါတို့မှာက အဲသည်လိုက်ကြမ္မာမျိုး မပါဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကို အောင်မြင်ကြီးပွားရေးလမ်း ပိတ်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ် လူ၏ဘဝကို ကံကြမ္မာက ဆုံးဖြတ်နေသည်မဟုတ်။ မိမိစိတ်ကပင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကံကြမ္မာကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ နိမ့်ပါးသောဘဝတွင် ငြိမ်သက်ရပ်တည်နေပြီး မိမိဘဝအတွက် သနားကရုဏာသာသက်နေမည်ဆိုက နိမ့်သောအခြေမှ ဘယ်သောအခါမျှ တက်လာနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ မိမိကိုယ်ကို အောက်ခြေတွင် ဆွဲချည်နေသောနိမ့်ကျစိတ်နှောင်ကြီးကို ဖြတ်တောက်ကာ ငါ့ဘဝ ငါဖန်တီးမည်ဟူသော ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်စိတ်မျိုးဖြင့် မြှင့်တင်နိုင်ပါက ဖို့ဒ်နှင့် အက်ဒီဆင်လောက် မကြီးကျယ်လျှင်ပင် ၎င်းတို့နီးပါး

ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သူတစ်ဦးတော့ ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

စင်စစ် မိမိဘဝကို မိမိလက်ထဲ ပြန်ထည့်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဘဝအခြေအနေ သိသိသာသာပြောင်းလဲသွားခဲ့သူတွေ များစွာရှိပါသည်။

နမူနာ တစ်ယောက် ပြပါမည်။

တစ်ခါ၌ အောင်မြင်ရေးလမ်းညွှန်ဆရာကြီး နပိုလီယန်ဟေးလ်ထံ စစ်ပြန်လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ လူငယ်က သူသည် အကြီးအကျယ်စိတ်ဓာတ်ကျကာ လောကကြီးကိုလည်း စိတ်ကုန်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ် သူ လိုချင်သည်မှာ ထမင်းနပ်မှန်စားရဖို့နှင့် အိပ်စရာတစ်နေရာရဖို့သာ ဖြစ်၍ အဲသည်အတွက် ဘယ်အလုပ်မျိုးကို မဆို သူလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။ သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်သည့်အခါ မျက်လုံးများကလည်း အရောင်အဝါမှေးမှိန်ကာ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးနေသူတစ်ဦး၏ ရုပ်လက္ခဏာ ထင်ရှားနေတာ ဟေးလ် သတိပြုမိသည်။

သို့သော် သူ့ဘာသာမျှော်လင့်ချက်ကုန်နေသော်လည်း ဟေးလ်မျက်စိ၌မူ သည်လူသည် အသက်လည်းငယ်သေးသည်၊ ကိုယ်အကောင်းပကတိ စိတ်အကောင်းပကတိရှိသည့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်

သည်။ သည်လူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်ကုန်စရာအကြောင်းလုံးဝမရှိ၊ လောလောဆယ် သူ့ကို ချိုးနှိမ်ထားသော အရာသည် သူ၏စိတ်ဓာတ် သို့မဟုတ် မိမိကိုယ်တိုင် အပေါ်ထားသည့် သူ၏သဘောထားသာဖြစ်သည်။ သည်သဘောထားက နိမ့်ကျလွန်းနေသဖြင့်သာ ယခုကဲ့သို့ ထမင်းစားကျွန်ခံဘဝမျိုးကို တိုးလျှိုးတောင်းခံသည့် အဆင့်သို့ ကျဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်စိတ်သဘောကိုသာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်က သူလည်း အခြားသူများနှင့် တန်းတူရည်တူ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်၊ ကြီးပွားတိုးတက်သွားသော အခြားလူငယ်များစွာ နည်းတူသန်းကြွယ်သူဌေးအထိ ဖြစ်လာနိုင်သည် ဟူ၍ သုံးသပ်မိသည်။

သည်လိုသုံးသပ်ရင်းက သည်လူငယ်ဆီမှာ လျှို့ဝှက်ပုန်းကွယ်နေသည့် စွမ်းအားမီးတောက်ကလေးတစ်ခုခုတော့ ရှိရလိမ့်ဦးမည်ဟု ယုံကြည်လာကာ သူ့အား ကောက်မေးသည်။

“မင်း သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်ချင်စိတ် မရှိဘူးလား။ မင်းမှာ သန်းပေါင်းများစွာချမ်းသာနိုင်တဲ့ အရေးအထားရှိရက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အိပ်ရရုံ စားရရုံဘဝမှာ ကျေနပ်လိုက်တော့မှာလား။”

သည်လိုပြောတော့ သူ ရှက်သွားပုံရသည်။

“မနောက်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ် ထမင်းငတ်နေတာပါ။ ထမင်းစားဖို့ အလုပ်တစ်ခုရရင် ကျေနပ်ပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

“နောက်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ အလေးအနက် ပြောနေတာ၊ အခုလက်ရှိ မင်းပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့စွမ်းအား တွေကိုပဲ ထိထိရောက်ရောက်အသုံးပြုသွားမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ မင်း သန်းပေါင်းများစွာ တကယ်ချမ်းသာ လာနိုင်တယ်”

“ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့စွမ်းအားတွေဆိုတာ ဆရာကြီး ဘာကိုဆိုလိုသလဲတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်သိတာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုလို့ ကိုယ်မှာဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တစ်စုံပဲ ရှိတယ်”

သည်လိုနှင့် စကားဆက်ပြောရင်း လူငယ်သည် စစ်တပ်ထဲမရောက်မီက ဖူလာ (Fuller) ဘရပ်ရှ် ကုမ္ပဏီ ၏အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ် အိမ်ပေါက်စေ ဈေးလည်ရောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ဖူးကြောင်း၊ စစ် တပ်ထဲတွင်လည်း စားဖိုဆောင်တွင် အတော်ကြာအောင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးပြီး အစားအသောက် အတော် များများပင် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်တတ်ကြောင်းများ ပေးလ် သိလာရသည်။

သည်လူ့မှာ အသက်မကြီးသေးတာ ကျန်းမာ သန်စွမ်းတာအပြင် ဈေးရောင်းတတ်ခြင်းနှင့် အစား အသောက်ချက်ပြုတ်တတ်ခြင်းဟူသော စွမ်းအားနှစ်မျိုး ပါတိုးလာပြီ၊ သည်အထဲမှာ စိတ်ဓာတ်ကောင်းတစ်ခု ပေါင်းထည့်ပေးဖို့သာ လိုတော့သည်ဟု မြင်လိုက်ပြီး သည်နောက်တွင် နပိုလီယန်ဟေးလ်က သူနှင့် နှစ်နာရီမျှ ကြာအောင် ဆွေးနွေးပြောဆိုသည်။ လောကကြီးကို အကောင်းဘက်က မြင်တတ်လာအောင် မိမိကိုယ်ကို ခေးစားယုံကြည်စိတ်ရှိလာအောင် တည်မတ်ပြုပြင်ပေး ခြင်းဖြစ်သည်။

အနှုတ်လက္ခဏာဆောင်နေသောစိတ်ဓာတ်ကို အပေါင်းလက္ခဏာဆောင်လာအောင် ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ သည့်အခါ၌မူ သည်လူငယ်က အကန့်အသတ်မရှိ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးနေသော အဝမှ ပြန်လည်လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။ သူ့ဘဝ သူဖန်တီးရန် ကြံစည်စိတ်ကူးစပြုလာသည်။

သူတတ်ကျွမ်းပြီးသော ထမင်းချက်ပညာနှင့် ကျောင်းပညာတို့ကို အခြေခံကာ လုပ်ငန်းအစီအစဉ် တစ်ခု အစပြုရန် နပိုလီယန်ဟေးလ်က အကြံပေးသည်။ နပိုလီယန်ဟေးလ်က အကြံပေးသည်။ နပိုလီယန်ဟေးလ်က အကြံပေးသည်။

စည်းကာ အချက်အပြတ် သရုပ်ပြပွဲများ ပြုလုပ်မည်၊
ချက်ပြုတ်သည့်ဟင်းလျာများဖြင့် ၎င်းတို့အား ဧည့်ခံ
ကျွေးမွေးမည်၊ ပြီးလျှင် မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းကိရိယာ
များ ကြော်ငြာရောင်းချမည်ဟူသော အစီအစဉ်။

သည်အစီအစဉ်ကို လူငယ် သဘောကျကာ
တကယ်လုပ်ကိုင်ရန် အားတက်သရော့ရှိကြောင်း မြင်
သဖြင့် သူ့အတွက် အဝတ်အစားနှင့် အိုးခွက်ပန်းကန်
တချို့ ဝယ်ယူရန် လိုအပ်သောငွေကို နပိုလီယန်ဟေးလ်
ကပင် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် လူငယ်က လုပ်ငန်းစတင်သည်။
ပထမပတ်အတွင်း အိုးခွက်ရောင်းရငွေ ဒေါ်လာ ၁၀၀
နီးပါးရသည်။ ဒုတိယပတ်တွင် ယင်းထက် နှစ်ဆရောင်း
ရသည်။

သည့်နောက်တွင်မူ လုပ်ငန်းက ပို၍ သွက်လက်
လာကာ တပည့်တပန်းတွေ ခေါ်လာရသည်။ နောက်
ထပ်အရောင်းသမားသစ်တွေ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးကာ
သူ့လက်ခွဲများအဖြစ် လုပ်ကိုင်စေရသည်။

လေးနှစ်အကြာ၌မူ သူက လက်အောက်လုပ်သား
ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ခိုင်းစေလျက်ရှိသည့် လုပ်ငန်း
ရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာပြီး သူ၏နှစ်စဉ်ဝင်ငွေမှာလည်း
စိတ်ဓာတ်နိမ့်ကျစဉ် တစ်ချိန်က လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု

သူထင်ခဲ့သည့် ဒေါ်လာ သန်းဂဏန်းသို့ပင် ရောက်ရှိ
သွားခဲ့သည်။

စိတ်ဓာတ်က ဖန်တီးပေးလိုက်သည့် ကြီးမား
သောဘဝအလှည့်အပြောင်းတစ်ခုပေတည်း။

၁၂

အောင်မြင်လိုလျှင် ထက်သန်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးရမည်

လူတစ်ဦးအား အောင်မြင်မှုက ပေးအပ်နိုင်သည့် အကြီးဆုံးဆုလာဘ်ကား မိမိဆောင်ရွက်ချက်အပေါ် မှီခိုသလို အားရကျေနပ်နိုင်မှုပင် ဖြစ်သည်။

အောင်မြင်မှု၏ အတိုင်းအတာကို ဓနငွေကြေး၊ နေရပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းတာမိတတ်ကြသည်။ စစ်စစ် ဓနငွေကြေးသည် အတိုင်းအတာများထဲမှ တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း အရေးကြီးသော အရာတစ်ခုဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် စစ်မှန်သောအောင်မြင်မှုသည် အလုပ်တစ်ခုကို မိမိအောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း မိမိချမှတ်ထားခဲ့သည့် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိရန် အရောက်လမ်းခရီးနှင့် သိမှတ် ကျေနပ်နိုင်မှုပေါ်တွင်သာ အဓိကမူတည်သည်။

ဥပမာ သိပ္ပံပညာကျော်ကြီး အိုင်းစတိုင်း (Albert Einstein) ဆိုပါစို့။ အိုင်းစတိုင်း၏ တစ်သက်တာတွင် နေငွေကြေး မြောက်မြောက်မြားမြား ဘယ်သောအခါမျှ မရရှိခဲ့။ သို့သော် ငွေကြေးမရသဖြင့် အိုင်းစတိုင်း မအောင်မြင်ဟု မည်သူဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။ အိုင်းစတိုင်း သည် သူ့ပညာရပ်နယ်ပယ်တွင် ထိပ်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် သူ၏ အသစ်တွေ့ရှိချက်များသည် ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ် ခဲ့သည်။ အိုင်းစတိုင်းကား လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက် အကြီး အကျယ်အောင်မြင်ဆုံး လူသားများထဲတွင် တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်ချေသည်။

သည်အောင်မြင်မှုကို သူ မည်သို့ရရှိခဲ့သနည်း။

မိမိ ဘာကိုအလိုရှိကြောင်း သိကာ၊ ယင်းအား ရရှိနိုင်မည့် နည်းလမ်းအကြံအစည်များလည်း ချမှတ် နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သည်မျှနှင့် ပြီးသလား။

မပြီးပါ။ အလိုဆန္ဒလည်း ရှိ၊ နည်းလမ်းလည်း သိလျက်နှင့် မအောင်မြင် မကြီးပွားနိုင်ကြသူတွေ အမြောက်အမြားရှိသည်။ အကြောင်းက 'လောင်စာဆီ' ဖြစ်သည်။

စက်ယန္တရားတစ်ခု ခုတ်မောင်းသွားနိုင်ရန် လောင်စာဆီလိုသကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့ အရောက်သွားနိုင်ရန်အတွက် 'တွန်းပို့ မောင်းနှင်အား' လိုသည်။ ယင်းတွန်းအားကား 'ထက် သန်ပြင်းပြသောစိတ်' ပင်တည်း။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အောင်မြင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် မှန်သမျှသည် သူလုပ်သောအရာမှာ အကြီးအကျယ် စူးစိုက်ဝင်စားကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ ထက် သန်ပြင်းပြစိတ်တွေက လျော့ပါးသည် ကုန်ခန်းသည် ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ သည်စိတ်ဓာတ်၏ ပေါက်ကွဲတွန်းကန် အားဖြင့် အမြဲအရှိန်အဟုန်မြင့်မားစွာ သူတို့ လှုပ်ရှားကြ သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အောင်မြင်ကြသည်။

အောင်မြင်ကြီးပွားချင်သည့်ဆန္ဒက လူတိုင်းမှာ ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် ရှိပုံချင်း မတူကြ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မှ ကြီးပွားချင်စိတ်ကလေး ရေးတေး တေးထပေါ်တတ်သူနှင့် ကြီးပွားရေးကိုပဲ အမြဲတွေးနေသူ မတူ။ ကြီးပွားသော် ကောင်းလေစွဟု တမ်းတတတ်သူ နှင့် ငါ တစ်နေ့ မုချကြီးပွားရမယ်ဟု ပြတ်သားပြင်း ထန်နေသူ မတူ။

အလိုဆန္ဒ ထက်သန်ပြင်းပြပြဆိုတော့မှသာ လူ သည် ဦးတည်ချက်တစ်ခုအပေါ် တကယ်စူးစိုက်မိလာ

သည်။ အခက်အခဲတွေ တွန်းဖယ်ကာ ကိုယ့်ပန်းတိုင်မှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှမကြည့်ဘဲ လျှောက်လှမ်းဖြစ် လာသည်။ ဖြစ်ပါ့မလားဟူသော သံသယတွေ လုံးဝ ကင်းစင်သွားသောအခါ မဖြစ်နိုင်သောအရာဟူသည် မရှိတော့။

ထို့ကြောင့်...

သည်ဘဝမှာ သင်အဖြစ်ချင်ဆုံး အရာသည် ဘာလဲ။ စဉ်းစားပါ။ ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင် ရွေးချယ် ချမှတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် တိကျသေချာအောင် စာတစ်ရွက် ပေါ်မှာ ချရေး၊ အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်၊ ပြီးလျှင် စိတ်စွမ်းအင် ကိုယ်စွမ်းအင်အားလုံးကို အဲသည်ပန်းတိုင် တစ်ခုတည်းမှာ စုစည်းလှုပ်ရှားတော့။

‘မြင်းမပါသောလှည်း’ဆိုတာကို ဟင်နရီဖို့ဒ် (Henry Ford) စတင်စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်တော့ ပတ်ဝန်း ကျင်ရှိ လူများ သူ့ကို သရော်လှောင်ပြောင်ကြသည်။ ‘တိထွင်သူ ရူး’ ရူးနေပြီဟု ဆိုကြသည်။

သို့သော် ဖို့ဒ်က သူ့လမ်းသူသိသူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သည်။ သူ့မှာ အလွန်ပြင်းပြ ထက်သန်သောစိတ်ရှိသည်။ သူသည် တစ်ယူသန်သမား မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်အကျွံ အထင်ကြီးနေသူ လည်း မဟုတ်။ သူ့မှာ ကျောင်းပညာချို့တဲ့တာ သူ

သိသည်။ မက္ကင်းနစ်တစ်ယောက်အဖြစ် စနစ်တကျလေ့ ကျင့်သင်ကြားမှု မပြုခဲ့ရတာ သူ သိသည်။ သို့သော် အဲသည် အားနည်းချက်တွေကို သူ ဖြည့်ဆည်းသည်။ စက်ယန္တရားနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ပညာတွေ ကိုယ့်နည်း ကိုယ်ဟန်ဖြင့် သူ ဆည်းပူးသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ အားထုတ်ကြိုးပမ်းရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်တော့ သူ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဘဝပန်းတိုင် ခိုင်မာပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်အား ဘယ်အရာမျှ တားဆီး၍မရပါ။

ဟင်နရီဖို့ဒ်သည် အမေရိကန်ပြည်၏ မျက်နှာ သွင်ပြင်ကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်။ ဈေးနှုန်းချိုသာစွာ အမြောက်အမြား ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိလိုက်သော သူ့မော် တော်ကားများကြောင့် နိုင်ငံတကာရှိ လူတို့၏သွားလာ ဆက်သွယ်ရေးပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ မော် တော်ကား တစ်စီးသွားနေသည့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီး တွေ ပေါ်လာသည်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်တွေ၊ စားသောက် ဆိုင်တွေစနစ်တွေ ပေါ်လာသည်။ မိုတယ်ကလေးတွေ အနှံ့အပြား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဟင်နရီဖို့ဒ်နည်းတူ မိမိကိုယ်ပိုင် လမ်းကြောင်း သို့မဟုတ် ထက်သန်စိတ်အပြည့်အဝနှင့် လျှောက်လှမ်းရင်း

အောင်မြင်မှုရခဲ့သူတစ်ဦးက ဝါနာမေကာ (John Wana-maker) ဖြစ်သည်။

ဝါနာမေကာသည် ဖိလဒဲလ်ဖီးယားမြို့ရှိ စတိုးဆိုင်တစ်ခုတွင် အရောင်းစာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုကာလကတည်းကပင် သူ့မှာ ရည်မှန်းချက်မြင့်မြင့်မားမား ရှိခဲ့သည်။ တစ်နေ့ကျလျှင် ငါလည်း သည်ဆိုင်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟူ၍။

သည်ရည်မှန်းချက်ကို သူ့အလုပ်ရှင်အား ပြောပြသည့်အခါ သူဌေးက ရယ်သည်။ “မင်းမှာ အဝတ်အစား အသစ်တစ်စုံဝယ်ဖို့တောင် ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီလိုဆိုင်မျိုး ထောင်မှာလဲ” ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ဝါနာမေကာက မလျှော့။ “လောလောဆယ်မရှိတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီဆိုင်မျိုးဖွင့်ချင်တာတော့ ဖွင့်ချင်တာပဲ၊ ဒီထက်ကြီးတဲ့ဆိုင်မျိုးကို ဖွင့်ချင်တာ၊ ကျွန်တော် တစ်နေ့ ဖွင့်ကို ဖွင့်ဖြစ်ရမယ်” ဟူ၍ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

နောင်တစ်နေ့သောအခါ၌ ဝါနာမေကာသည် သူ့စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် ဧရာမ ကုန်တိုက်ကြီးများ ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးတစ်ဦး အမှန်တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အရေးကြီးသည်က မိမိဘာဖြစ်ချင်သည်ဟူသော စိတ်ကူး ရေရေရာရာရှိဖို့နှင့် အဲသည်စိတ်ကူးကို မမှိတ်မသုံးယုံကြည်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် မိမိမှာ အခြေအနေရှိတာ မရှိတာသည် အရေးမကြီး။ အဲဒါတွေ ပြည့်စုံအောင် စောင့်ဆိုင်းနေစရာမလို။ ဖို့ဒ်ရော ဝါနာမေကာပါ ပညာမပြည့်စုံ၊ အရင်းအနှီးမပြည့်စုံသည့် အနေအထားကပင် လုပ်စရာရှိတာတွေ စလုပ်သွားခဲ့ကြသည်။ မီးရထားစက်ခေါင်းလို ခရီးသွားရင်း ရေဖြည့်၊ ရေဖြည့်ရင်း ခရီးသွားကာ၊ ပန်းတိုင်ရောက်သည့်အချိန်၌ လုပ်ငန်းပညာလည်း ပြည့်စုံ စီးပွားဥစ္စာလည်း ကုံလုံကြွယ်ဝသွားခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သို့လောသို့လော တွေးတောမနေနှင့်။ ယနေ့ သည်အချိန်ကပင် ရောက်သည့်နေရာမှ ခရီးစတင်ပါဟု ဆိုချင်ပါသည်။

၁၃

အောင်မြင်သူနှင့် မအောင်မြင်သူ

တချို့လူများ အောင်မြင်ကြသည်။ အများစုက
မအောင်မြင်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

လူ့ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်းအစလောက်ကပင် သည်
မေးခွန်းက လူအများခေါင်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ သည်လူက
ဘာကြောင့် အောင်မြင်ပြီး ဟိုလူက ဘာကြောင့် မအောင်
မြင်ရသလဲ။ ဘာကြောင့် သည်လူ့ဘဝက ခက်ခဲပင်ပန်း
နေရသလဲ။ အောင်မြင်သူနှင့် မအောင်မြင်သူမှာ ဘယ်လို
ကွဲပြားခြားနားသည့် စရိုက်လက္ခဏာရပ်တွေ ရှိနေသလဲ။

စိစစ်သုံးသပ်ကြည့်လျှင်တော့ အထက်က မေးခွန်း
များအတွက် အဖြေပေါ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ကြည့်ကြ
ရအောင်။

* * *

အောင်မြင်သူသည် မိမိ ဘာကိုအလိုရှိကြောင်း ကောင်းစွာသိသည်။ အလိုရှိရာကို ရယူရန် နည်းလမ်း အကြံအစည်လည်း ရှိသည်။ မိမိ၌ ရယူနိုင်စွမ်းရှိသည် ဟုလည်း ယုံကြည်သည်။ ပြီး မိမိ နေ့စဉ်ဘဝ၏ အချိန် ကာလအများစုကို မိမိလိုရာ ရရှိရေးကိစ္စထဲတွင် နှစ်မြုပ် သုံးစွဲသည်။

မအောင်မြင်သူ၌ ဘဝရည်မှန်းချက် တိတိကျကျ မရှိ။ အောင်မြင်မှု မအောင်မြင်မှု ဟူသည် ကံ အကြောင်းတရားသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် မလွဲမရှောင်သာသည့်အခါမျိုးမှတစ်ပါး ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ထုတ်လေ့မရှိ။

* * *

အောင်မြင်သူသည် စည်းရုံးရေးသမားကောင်း ဖြစ်သည်။ မိမိပစ္စည်း မိမိအလုပ်ကို အစွဲထုတ်ရောင်းချ တတ်သူဖြစ်သည်။ မိမိလုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွင် သူတစ်ပါး တို့ အားတက်သရော ဝိုင်းဝန်းပါဝင်လာအောင် စည်းရုံး သိမ်းသွင်းတတ်သူဖြစ်သည်။

မအောင်မြင်သူကား အပြစ်ရှာသမားဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်သား စေတနာပျက်အောင် လုပ်သူမျိုးဖြစ်သည်။

မိမိနှင့် ဆက်ဆံရသူ မှန်သမျှထံ အဆိုးမြင်စိတ်တွေ ကူး စက်ပျံ့နှံ့အောင် သူ အားထုတ်နေတတ်သည်။

* * *

အောင်မြင်သူသည် စဉ်းစားပြီးမှ စကားပြောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့စကားလုံးတွေကို အလွန်ချင့်ချိန်သည်။ တစ်ဖက်လူများနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်သက်စရာ ချီးကျူး စရာများကို အထူးဂရုပြုဖော်ထုတ်သည်။ မိမိ မနှစ်သက် သည်ကို တတ်နိုင်သမျှ သိမ်းဆည်း သိုသိပ်သည်။ ဝေဖန် ဖြစ်တင်စကားမဆိုမိအောင် သတိထားသည်။

မအောင်မြင်သူကား ၎င်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ မစဉ်းမစား စကားတွေပြောမည်။ သူ့စကားကြောင့် တစ်ဖက်လူ စိတ်ထိခိုက်ရမည်။ မိမိကို မုန်းတီးစေမည်။ အဲသည်ကဆင့်ပွားလာသည့် ဆိုးကျိုးတွေကို မိမိပင် တစ်နေ့ခံစားရမည်။

* * *

အောင်မြင်သူသည် အကြောင်းကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည့်စုံလုံလောက်စွာ သိရှိပြီးသည့်အခါမှ သာ ယင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မိမိအမြင်ကို သူ့ဘစ်ပါး ရှေ့၌ ကျိုးကြောင်းသင့်မြတ်စွာ တင်ပြပြောဆိုသည်။

မအောင်မြင်သူကား သေချာစွာ စူးစမ်းလေ့လာမှု မပြုဘဲ ဝေဖန်မည်။ မှတ်ချက်ချမည်။ မိမိ လုံးဝနား မလည်သည့် ကိစ္စကိုလည်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောဆို မည်။

* * *

အောင်မြင်သူသည် အချိန်ကိုလည်းကောင်း၊ ငွေ ကိုလည်းကောင်း စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲသုံးစွဲသည်။

မအောင်မြင်သူကား အချိန်ကို တန်ဖိုးမထား။ ငွေကိုလည်း မလေးစား။ ပစ်စလက်ခတ် ပရမ်းပတာ ဖြုန်းတီးပစ်တတ်သည်။

* * *

အောင်မြင်သူသည် လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ဝင် စားသည်။ မိမိနှင့် အလုပ်အကိုင်တူသူ နေရာဌာနတူသူ စသည့် တစ်နည်းနည်း ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသူများ အား ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံတတ်သည်။

မအောင်မြင်သူကား အလိုမရှိလျှင် ဘာသိဘာ သာ၊ အလိုရှိမှ ခေါ်ပြောဆက်ဆံသည်။

* * *

အောင်မြင်သူသည် ပွင့်လင်းသောစိတ်ထား ရှိ သည်။ သဘောထားကြီးသည်။ မတူသောအယူအဆ မတူသောလူများအပေါ် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသည်။

မအောင်မြင်သူကား တံခါးပိတ်ထားသောစိတ်မျိုး ရှိသည်။ မတူသောအယူအဆကို မကြားနိုင်။ မတူသော လူများကို မကြည့်နိုင်။ စိတ်တံခါးပိတ်ထားသည့်အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းတွေလည်း သူမမြင်၊ မသိ။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဆိုတာမျိုး လည်း သူ ဘယ်သောအခါမျှ မရရှိ။

* * *

အောင်မြင်သူသည် ခေတ်နှင့် အမိ ရင်ပေါင်တန်း နှိုင်းအောင် အမြဲကြိုးစားသည်။ မိမိလုပ်ငန်း မိမိအသက် ချွေးဝမ်းကျောင်းနယ်ပယ် မိမိအသိုင်းအဝိုင်း စသည်တို့ သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာပါ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ အမြဲ သိအောင် ဂရုပြုလေ့လာသည်။

မအောင်မြင်သူကား လတ်တလောပတ်သက်နေ သည့်ကိစ္စမှ တစ်ပါး ဘာကိုမျှအရေးမထား။ ကိုယ်နှင့် ခိုက်ရိုက်မပတ်သက်တာမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မသိ။

* * *

အောင်မြင်သူသည် လောကကို လည်းကောင်း၊ ဘဝကို လည်းကောင်း အမြဲအပြုဘက်က မြင် အပြု ဘက်က တွေးသည်။ မိမိလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ခြင်း၊ လောကကြီးထဲမှာ မိမိအတွက် တစ်နေရာရရှိခြင်းသည် မိမိ၏ဆောင်ရွက်ချက်တွေ များပြားပြည့်စုံခြင်း အရည် အသွေးပြည့်ဝခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိရှိသည်။ သူသည် ကတိပြုထားသည်ထက် ပို၍ ကောင်းမွန်ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည့် အလေ့အထကို မွေးမြူထိန်းသိမ်းသည်။

မအောင်မြင်သူကား ကိုယ်က မပေးဘဲ ရချင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အချောင်စားချင်စိတ် ကြီးစိုးနေသည်။ အချောင်မရသည့်အခါ သူတစ်ပါးတို့ လောဘကြီး ကြောင်း ပြစ်တင်ပြောဆိုမည်။

* * *

အောင်မြင်သူသည် ဤကမ္ဘာ၌ လူဖြစ်လာရခြင်း အတွက်ပင် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် နှစ်သက်ခင်မင်မှုရှိပြီး အများ ကောင်းကျိုး ဆောင်ရွက်ရန်လည်း အမြဲတက်ကြွထက် သန်နေသည်။

မအောင်မြင်သူကား လောကကို လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လည်းကောင်း အယုံအကြည်မရှိ။ သူ သိသည်မှာ သူ့အကျိုးစီးပွားပဲဖြစ်သည်။ သူသည် ရသာလျှင် ဘနဖူး သိုက်တူးမည့်သူမျိုးဖြစ်သည်။ သို့ တိုင်အောင် သူမကြီးပွား၊ ကြီးပွားလျှင်လည်း ရေရှည် မခံ။

ခြုံပြောရလျှင်

အောင်မြင်သူနှင့် မအောင်မြင်သူကား စိတ်ဓာတ် ရော လုပ်ရပ်တွင်ပါ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တစ်ကမ္ဘာစီ ခြားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်များ ကြောင့်ပင် သူတို့၏ဘဝအနေအထားများလည်း ကွာ ခြားသွားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

❖ ❖ ❖

၁၄

ရန်းကန်လှုပ်ရှားမှ ခွန်အားတိုးမည်

ဘဝဟူသည် တိုက်ပွဲဟု ဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ဘာကြောင့် တိုက်ပွဲလဲ။

အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေကြားမှာ ရန်း

ကန်လှုပ်ရှားရသဖြင့် တိုက်ပွဲဟုဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

တချို့က ဒါကို အဆိုးဘက်က မြင်သည်။

အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားတွေကြုံရခြင်း၊

ချီးညှောင့်ခလုတ်တွေနှင့် တိုးမိတိုက်မိခြင်းတို့သည်

အဆင်မပြေမှုများသာ ဖြစ်သည်။ လောကဓံ၏ ရိုက်ပတ်မှု

ကို ခံရခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့သဘောထားက

မည်သို့သောကြောင့် မြည်တမ်းကြသည်။ စိတ်ပျက်အားလျော့

ကြသည်။

သို့သော် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကမူ ဘဝကို အားကစားသမားကောင်း၏စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်လေ့ရှိကြသည်။

အကျပ်အတည်းမှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်ရခြင်း၊ အန္တရာယ်ကို တွန်းလှန်ဖယ်ရှားရခြင်း၊ အခက်အခဲအတားအဆီးကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် အကျိတ်အနယ်အားထုတ်ကြိုးကုတ်ရခြင်းတို့သည် မိမိ၏စွမ်းအားကို စမ်းသပ်သည့် စိတ်တက်ကြွဖွယ် အတွေ့အကြုံထူးများ ဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိမိအား အရည်အသွေးမြှင့်တင်ပေးသည့် လေ့ကျင့်ခန်းများဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း သူတို့ ခံယူကြသည်။

စင်စစ် အောင်မြင်မှုဟူသည် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွင် အခြေတည်၍ ပေါ်ပေါက်ရစမြဲဖြစ်သည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ အောင်မြင်မှု မရှိနိုင်။

“လုပ်စရာရှိတာကိုသာ လုပ်ပါ။ လိုအပ်တဲ့စွမ်းအားတွေ သင် ရရှိလာပါလိမ့်မယ်” တဲ့။ တွေးခေါ်ရှင်အီမာဆင်က ဆိုခဲ့သည်။

မှန်သည်။ လက်တွေ့ဘဝက သည်အချက်ကို အမြဲသက်သေထူလျက်ရှိသည်။ လေးလံသောအရာတွေ ကြိုးစား၍ မရင်း သင့်လက်မောင်းကြွက်သားတွေ ကြိုးထွားသန်မာကာ အရင်တုန်းက လေးတာတွေ တဖြည်း

ဖြည်းပေါ့လာတာ သင် တွေ့ရလိမ့်မည်။ ခက်ခဲသော ပုစ္ဆာတွေ ကြိုးစားတွက်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ တစ်အုပ်လုံးမှာ ခက်သောပုစ္ဆာရှာမရတာ သင် တွေ့လာရလိမ့်မည်။

ကိုယ်အား ဉာဏ်အားစိုက်ထုတ်လေ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းတက်လေဆိုသော သဘော။

လူသာမက ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝမှာပင် သည်အတိုင်းဖြစ်၏။

သစ်တောထဲက မျိုးတူသစ်ပင်ချင်း တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် စွမ်းအားချင်း မတူညီကြ။ အကွယ်အကာများ ကြားမှာ ကြီးထွားလာခဲ့သောသစ်ပင်တွေသည် အကာအကွယ်ကင်းမဲ့သောနေရာမှာ ထီးထီးမားမားရပ်ကာ သဘာဝဒဏ်မှန်သမျှကို တစ်ကိုယ်တည်းခံလာခဲ့သည့် သစ်ပင်များလောက် ကြံ့ခိုင်မာကြောခြင်း မရှိ။ ခွန်အားအရာမှာ သိသိသာသာကွာသည်။

ဥပမာ ဝက်သစ်ချပင်။

ကျွန်တော်တို့ကျွန်းသစ်များလို အသုံးဝင်ထင်ရှားသည့် အနောက်ကမ္ဘာ၏သစ်ပင်တစ်မျိုး။

ဝက်သစ်ချ၏အထင်ရှားဆုံး အရည်အသွေးတစ်ခုက ကြံ့ခိုင်မာကြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝက်သစ်ချမျိုးနွယ်အများအပြားထဲက အမာကြောဆုံးမျိုးနွယ်

ထဲမှာပင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကြံ့ခိုင်မှုချင်း မတူ၊ ဒါကို ကောင်းကောင်းသိသည့် လက်သမားဆရာများ အထူးသဖြင့် မြင်းလှည်းမြင်းရထား တည်ဆောက်သူ များက လှည်းဘီးအတွက်အသုံးပြုရန် သစ်သားကို သေသေချာချာရွေးလေ့ရှိသည်။

သူတို့ရွေးတတ်သည်က တစ်ပင်တည်းထီးထီးကြီးပေါက်နေသည့် အပင်မျိုး။

ရေရှည်မြော်မြင်တတ်သည့် တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ စိုက်ပျိုးမြေရရန်အတွက် တောရိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသည့်အခါ အခြားချုံ့ပင်သစ်ပင်များကို အပြောင်ရှင်းသော်လည်း ၎င်းတို့ကြားတွင်ပေါက်နေသည့် ဝက်သစ်ချပင်များကို ဆက်လက်ကြီးထွားအောင် ချန်လှပ်ထားလေ့ရှိသည်။ ၎င်းသစ်ပင်ကြီးများသည် လယ်ကွင်းပြင်ထဲတွင် ဟိုတစ်ပင် သည်တစ်ပင် သီးခြားစီရပ်တည်ကာ နေဒဏ်လေဒဏ် ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းဒဏ်များအောက်၌ လှုပ်ရှားရှင်သန်ခဲ့ကြသည်။

အကြမ်းပတမ်းခံဖို့ အထူးလိုအပ်သည့် လှည်းကြီးလှည်းငယ်များ တည်ဆောက်မည်ဆိုတော့မှ မြေရှင်ပုဂ္ဂိုလ်က ကွင်းပြင်ထဲမှာ သူနစ်ပေါင်းများစွာ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းယူခိုင်းထားခဲ့သည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြီး၊ ၎င်းမှရသောသစ်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိ

သည်။ တစ်သက်ပတ်လုံး မပြတ်တိမ်းညွတ်လှုပ်ရှားခဲ့သည့် ၎င်းသစ်ပင်မှ သစ်သားများသည် သစ်ပင်ကြီးနည်းတူ အကွေးအညွတ်ခံသည်။ အလွန်လည်း မာကြောသည်။ ဝန်လေးတွေတင်ကာ မညီညာသောလမ်းမှာ မြင်းတွေ တရကြမ်းဆောင့်ပြေးသော်လည်း တခြားသစ်သားဘီးများလို ကျိုးခြင်းကြေခြင်းမရှိရာ၊ ဘယ်သစ်ပင်ကြီးကသစ်သားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လှည်းဘီးပဲဟု ဖတ်ဝန်းကျင်တွင် ဂုဏ်တင်ပြောဆိုကြရလေ့ရှိသည်။

* * *

သဘာဝ၏ စမ်းသပ်မှုအမျိုးမျိုးကို ခံယူကာ ကြံ့နိုင်သန်မာသောသစ်ပင်ကြီးများ ဖြစ်ထွန်းလာသကဲ့သို့၊ ဘာအခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားကာ အောင်မြင်ထင်ရှားလာခဲ့သူတွေ လောကနယ်ပယ်စုံ၌ အများအပြားရှိကြသည်။

နမူနာတစ်ဦး ပြပါမည်။

ဟောင်ကောင်ကျွန်းက စတင်ထွက်ပေါ်ကာ ငါးနေ့ကမ္ဘာတွင်ပါ ထင်ရှားနေသည့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဂျက်ကီချန်း။

သည်ကနေ့ အကြီးအကျယ်ကြွယ်ဝနေသော ဂျက်ကီချန်းကလေး မွေးဖွားလာသည့်အချိန်က သူ့မိဘ

တွေဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် သားကလေးကို သူတစ်ပါးအား
မွေးစားဖို့ပေးရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့ကြသည်။ အသက် ၇ နှစ်
သားအရွယ် လူမမယ်ဘဝမှာ တင်းကျပ်ပြင်းထန်လွန်း
သည်ဟု နာမည်ကြီးသည့် တရုတ်အော်ပရာကျောင်းသို့
ရောက်ရှိပြီး အဲသည်တွင် ၁၀ နှစ်မျှ ကြာအောင်၊ နေ့စဉ်
နံနက် ၅ နာရီမှ ညသန်းခေါင်ယံအထိ အဆို အကနှင့်
ကိုယ်ခံပညာရပ်များကို ပင်ပန်းကြီးစွာသင်ယူရသည်။
လုပ်ရသည့်လေ့ကျင့်ခန်းတွေက ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်ရုံ
မက ခိုင်းတိုင်းမလုပ်နိုင်လျှင် ရိုက်နှက်ခြင်း ထမင်း
မကျွေးဘဲထားခြင်းစသည့် အပြစ်ဒဏ်များပါ ခံရသေး
သည်။

သို့သော် အဲသည် ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်သော
သင်တန်းကြောင့် သူက သရုပ်ဆောင်အတတ်ရော
ကိုယ်ခံပညာပါတတ်ကျွမ်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ အစပိုင်းတွင် ဟောင်ကောင်ရပ်ရှင်လောက
ထုတ်လုပ်သည့် အသတ်အပုတ်ကားများတွင် တချို့
အစိတ်အပိုင်းများ၌ မင်းသားကိုယ်စားသရုပ်ဆောင်ပေး
သည့် စတန့်သမားဖြစ်လာသည်။ သို့သော် စတန့်သမား
အဆင့်တွင် ရပ်မနေ။ စတန့်ပြကွက်များ ညှိနှိုင်း စီစဉ်
ရိုက်ကူးပေးသူအဆင့်သို့ တက်လာသည်။ ထို့နောက်
တွင်မူ ရပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အဲသည်ကာလအတွင်း သူတို့ရှေ့က အကြီး
အကျယ် ကျော်ကြားခဲ့သည့် သရုပ်ဆောင်မင်းသား
ဘရစ်လီ ကွယ်လွန်သွားရာ၊ ရပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူများက
လစ်ဟာသွားသောဘရစ်လီဈေးကွက်၌ အစားထိုးနိုင်
မည့်သူကို ရှာကြမေးကြသည်။ သည်အတွက် ရွေးချယ်
ခံရသူများထဲတွင် ဂျက်ကီချန်းလည်း ပါဝင်သည်။

သို့သော် လုံးဝ မအောင်မြင်။ ဘရစ်လီက
ဘရစ်လီ၊ သူတို့က သူတို့၊ သီးခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

“မလွယ်ဘူးဗျာ၊ လုံးဝမလွယ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်
ဘရစ်လီဖြစ်အောင် ကြိုးစားမနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ပုံစံနဲ့
ကိုယ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”
ဂျက်ကီချန်းက ဆိုခဲ့သည်။

ဒုတိယဘရစ်လီဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရာ၌ မအောင်မြင်
ခဲ့သော ဂျက်ကီချန်းသည် သူ့စရိုက် သူ့စွမ်းရည်များ
နှင့် တစ်ဘာသာ အားထုတ်သည့်အခါ ဘရစ်လီထက်
မက အောင်မြင်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် ဂျက်ကီချန်းသည် ဟောင်ကောင်
ရပ်ရှင်လောကတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော သရုပ်ဆောင်
မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက၊ အမေရိကန် ဟောလိဝုဒ
ရပ်ရှင်လောကပါ ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ပေး၍

၈၄

ဗေမြင့်

ရိုက်ကူးနေရသည့် ကမ္ဘာသိ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ရုပ်ရှင်
သူကြွယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

* * *

ရန်ကုန်လှုပ်ရှားခြင်းမှ စွမ်းပကားဖြစ်ပေါ်သည်။
အဲသည်စွမ်းပကားဖြင့် အခက်အခဲ အတားအဆီးတွေ
ကို ကျော်လွှားနိုင်ကြသည်။ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်
လှုပ်ရှားရင်း ပို၍ပို၍ ကြီးမားသော စွမ်းရည်သတ္တိများ
ဖြစ်ပေါ်ကာ မြင့်မြင့်မားမား ထူးခြားအောင်မြင်သူများ
ဖြစ်လာရပေသည်။

❖ ❖ ❖

၁၅

သေချာသောနည်းလမ်း

ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် လူအများအပြား။
မြေကျင်းတူးသူက တူးသည်။ အုတ်စီသူက စီသည်။
တချို့က လက်ဖြင့်၊ တချို့က စက်ယန္တရားဖြင့်။ အားလုံး
အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်တစ်မျိုး
လုပ်ကိုင်နေကြသော အဲသည်လူတွေသည် သူတို့ဘာ
သာ ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေကြခြင်း မဟုတ်။ ယင်း
နေရာမှာဆောက်မည့် အဆောက်အအုံကြီးကို ပုံစံချ
ရေးဆွဲခဲ့သည့် ဗိသုကာ၏ ‘ပုံစံပြာ’ စာရွက်များထဲက
အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အဆောက်အအုံအင်ဂျင်နီယာသည် ဗိသုကာ၏
စိတ်ကူးထဲကရုပ်ပုံကို အပြင်မှာ အကောင်အထည်
အရူးဖြစ်လာအောင် ဦးဆောင် အကောင်အထည်

ဖော်ပေးရသူဖြစ်သည်။ ‘ပုံစံပြာ’သည် သူ့အတွက် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်။

ကမ္ဘာတစ်လွှား ပျံသန်းသွားလာနေသည့် လေယာဉ်ကြီးများသည်လည်း လေယာဉ်မှူးတို့ လတ်တလော စိတ်ကူးပေါက်သလို လျှောက်သွားနေကြခြင်း မဟုတ်။ လေယာဉ်မှူး၌ ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးအတွက် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲထားပြီးဖြစ်သလို၊ ခရီးတစ်ထောက်စီအတွက်လည်း ပျံသန်းရန်လမ်းကြောင်းကို တိကျစွာချမှတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ကူးသန်းသွားလာနေရသည့် သင်္ဘောကြီးငယ်များမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

အားလုံးသည် ကြိုတင်ရေးဆွဲထားသည့် အစီအစဉ်များကို ကိုင်စွဲကာ အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ လှုပ်ရှားနေနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

* * *

မိမိရည်မှန်းသည့် ဘဝပန်းတိုင်သို့ ချောမွေ့လျင်မြန်စွာရောက်ရှိလိုသည့်လည်း အလားတူ တိကျရေရာသော လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များ ကြိုတင်ထားရှိဖို့ လိုပါသည်။

မိမိ ဘယ်နေရာသို့ ရောက်ချင်သည်ဆိုတာ တိတိကျကျသိရှိဖြင့် မပြီးပါ။

အဲသည်နေရာရောက်အောင် ဘယ်သို့သွားမည်ဆိုတာပါ တိတိကျကျရှိဖို့ လိုပါသည်။

ရည်မှန်းချက်နှင့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်။

ခရီးပန်းတိုင်နှင့် သွားရောက်ရန်နည်းလမ်း။

ပန်းတိုင်သို့ရောက်လိုလျှင် ဦးစွာပထမ နည်းလမ်းကို ကြံဆရလိမ့်မည်။

ပန်းတိုင်သည် မပြောင်းလဲသောအရာ။ နည်းလမ်းက ပြောင်းလဲနိုင်သောအရာ။ သို့သော် နေ့တစ်မျိုး ညတစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေ၍ကား မဖြစ်။ တစ်ခုခုမှာ စွဲမြဲဖို့တော့လိုသည်။ ပန်းတိုင်ကြီးမားလေ တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းဖြင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရလေ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သည်နည်းလမ်းဖြင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းခဲ့တာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုကြာနေပြီ။ အောင်မြင်မှုအရိပ်အရောင် မမြင်ရသေးဟုဆိုလျှင်မူ နောက်ထပ်နည်းလမ်းသစ်ကို ရှာကြံရတော့မည်။ သို့မဟုတ် မူလက စဉ်းစားခဲ့ဖူးသော အခြားနည်းလမ်းတစ်ခုကို ပြောင်းလဲအသုံးပြုကြည့်ရတော့မည်။

ပန်းတိုင်က သည်ပန်းတိုင်ပဲ၊ နည်းလမ်းကတော့ လိုအပ်ချက်အရ ပြောင်းသွားပြီ။ နည်းမှန်လမ်းမှန် တွေ့ပြီး အဲသည်အတိုင်း ချီတက်နိုင်ပြီဆိုလျှင်မူ ပန်းတိုင် ရောက်တော့မည်။

တချို့က ပန်းတိုင်သို့ သူများထက် မြန်မြန် ရောက်တတ်သည်။

အဲသည်အခါ ဘေးလူက သည်လူမှာ ဖြတ်လမ်း နည်းရှိတယ်၊ သည်လူက ဖြတ်လမ်းက လိုက်တာကိုး စသည်ဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်။

‘ဖြတ်လမ်း’ ဆိုသည်မှာ မကောင်းသောအဓိပ္ပာယ် ပါသည်။ မသမာသောသဘော၊ သူတစ်ပါးကို ကျော သောသဘော။

လူအတော်များများကလည်း ကောင်းတာ မကောင်းတာ အသာထား၊ မြန်မြန်ရောက်မည် မြန်မြန် အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် ဖြတ်လမ်းလိုက်ချင်တတ်ကြ သည်။ ဖြတ်လမ်းနည်းဆိုတာကို လိုချင်တတ်ကြသည်။

စင်စစ် ပန်းတိုင်မြန်မြန်ရောက်တိုင်း မရိုးသား ဘူးတော့ မဟုတ်။ နှေးကွေးနေတိုင်းလည်း ရိုးသားသည် မဟုတ်။

တချို့က ရောက်ချင်တာပဲရှိသည်။ လမ်းကြောင်း ကို တိတိကျကျ ကြိုကြိုတင်တင် ချမှတ်ထား။ စမ်း

တဝါးဝါးသွားလိုက်၊ ရပ်နေလိုက်၊ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ဘေးချော်သွားလိုက်၊ နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်နှင့် လုပ် နေသည့်အခါ နောက်ဆုံး ခြေကုန်လက်ပမ်းသာ ကျ သည်၊ ပန်းတိုင်ကို မရောက်နိုင်။

အစကတည်းက သေသေချာချာ စဉ်းစားချင့် ချိန်ကာ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကို ရွေးမိမည်။ ၎င်းနည်းလမ်း အတိုင်းသွားမည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကိုလည်း တိတိ ကျကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမည်ဆိုလျှင်မူ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်သည့်အခါ အစစအရာရာ ချောမွေ့ လွယ်ကူပြီး မနာလိုသူတွေ မေးငေါ့ရလောက်အောင်ပင် ပန်းတိုင်သို့ အလျင်အမြန်ကြီးရောက်မည် ဖြစ်ပေသည်။

၁၆

ပါရမီရှင် ဉာဏ်ကြီးရှင်ဆိုတာ ဘာလဲ

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အများက 'ပါရမီရှင်' ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ 'ဉာဏ်ကြီးရှင်' ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဒါကိုပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှာ ဂျီးနီယပ်(စ) (genius) ဟု သုံးနှုန်းပြောဆိုကြသည်။

ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေလဲ။

မွေးရာပါကံထူးသူတွေလား။ အံ့ဘနန်းစွမ်းရည်တွေ အလိုအလျောက်ရရှိနေကြသူတွေလား။

ဂျိုးဇက် ဂျူးဘတ် (Joseph Joubert) ဆိုသော ငြင်းသစ်ပညာရှိကတော့ အခုလိုဆိုသည်။ 'ဂျီးနီယပ်(စ)

က ဧရာမအလုပ်ကြီးတွေ စတင်တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံး ပြီးစီးအောင် လုပ်ပေးရသူက လုံ့လဝီရိယဖြစ်တယ်'

ဟူ၍။ ဂျီးနိုယပ်(စ) ဆိုသည်မှာ ပါရမီရှင် ဉာဏ်ကြီးရှင် ဟူ၍သာမက၊ ထူးကဲထက်မြက်သော ဉာဏ်ဟူ၍လည်း အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဂျူးဘတ်က သူ့စကားတွင် ၎င်း အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခုလုံး တွဲသုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။

ဉာဏ်ပညာကြီးသူတွေက သူများမမြင်တာကို မြင်သည်။ သူများမတွေ့မိတာကို တွေ့မိသည်။ စိတ်ကူး စိတ်သန်းအဆန်းတကြယ်တွေ သူ့ခေါင်းထဲ ပေါ်သည်။

သို့သော် စိတ်ကူးထဲက ပုံရိပ်တွေအကောင်ခြစ် ဖြစ်လာဖို့အတွက် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်မှု လိုသည်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကြီးကျယ်ခမ်းနားလေ ဇွဲလဲ့လတွေ အများကြီးစိုက်ထုတ်ဖို့လိုလေ ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဂျွန်ရပ်စကင်း (John Ruskin) က သည်အချက်ကို အထူးအလေးအနက် ထားသည်။ မောင်ဘယ်သူ ဘယ်ဝါကတော့ တကယ့်ထူးချွန်တဲ့ ပါရမီရှင်လေးပဲ ဆိုတာမျိုး ပြောသံကြားသည့်အခါတိုင်း အဲဒီသူ ဝီရိယကော ကောင်းရဲ့လားဟု သူမေးလေ့ရှိကြောင်း ရပ်စကင်းက ဆိုသည်။

လူအများ၏စိတ်၌ ပါရမီဆိုသည်ကို တန်ဖိုးထားမှု ပါဒ်တစ်ခုလို မြင်နေတတ်ကြသည်။ ပါရမီရှိသော

သူသည် သူတစ်ပါးမတတ်နိုင်သော အလုပ်ကြီးတွေကို သက်သာလွယ်ကူစွာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု မှတ်ယူကြသည်။

စင်စစ် ပါရမီ၏အရင်းခံဖြစ်သည့် 'အထုံဝါသနာ' ဟူသည် လူတိုင်းမှာရှိသောအရာသာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကိစ္စလေးမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက မိမိက သူများထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ အားတက်သရောလုပ်မိသည်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လည်းရှိသည်ဆိုသောအရာမျိုးကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

သည်အထုံဝါသနာက အစပထမတွင် မထင်ရှား။ စိတ်ဝင်စားမှု သို့မဟုတ် လုပ်ကြည့်ချင်နေမှုတစ်ခု အသွင်လောက်ပဲ ရှိသည်။

ဥပမာ၊ မိမိရှေ့တွင် တူရိယာပစ္စည်းတစ်ခု တီးခတ်နေတာမြင်ရသည်။ တူရိယာဂီတသံကို ကြားရသည်။ သည်အခါ အသံ၌နှစ်သက်မှု ဖြစ်သည်။ တူရိယာပစ္စည်း၌ အံ့ဩစိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်သည်။ တီးခတ်သူအား နှစ်သက်အားကျသည်။ ထို့နောက်တွင် ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်တီးခတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ စမ်းသပ်သည်။ ဆရာကျင့်သည်။ ကြိုးစားသည်။ သည်အခါ ငယ်ငယ်ရွယ်နှင့် တူရိယာဂီတဘက်တွင် ကျွမ်းကျင်သူလေး

ဖြစ်လာသည်။ အထုံပါသူလေး၊ ပါရမီရှင်လေးဟု ချီးမြှောက်ပြောဆိုခြင်းခံလာရသည်။

သို့သော် ၅ နှစ်သားမှာ စန္ဒရားတီးတတ်ရုံဖြင့် ဂီတပါရမီရှင် ဖြစ်သလား။

၅ နှစ်သားမှာ စန္ဒရားတီးခဲ့သည့်ကလေး ၁၀၀ အနက် ဘယ်နှစ်ယောက်သည် လူလားမြောက်သည့် အချိန်၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဖြစ်လာသလဲ။

အဲသည်အချက်ကို နည်းနည်းလေးစောကြောကြည့်လျှင်ပင် အထုံပါရမီဆိုတာ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်မဟုတ်၊ အစပျိုးမှုလေး၊ အခွင့်အရေးလမ်းစလေးသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိရလိမ့်မည်။

အထုံဝါသနာလေးကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတည်းက ဂီတတွင် စိတ်ဝင်စားတမ်းမှန်းမိသည်။ သို့သော် ပါရမီရှင်ခေါ်လောက်အောင် ထူးချွန်ထက်မြက်လာဖို့အတွက်တော့ အများကြီးဆည်းပူးရလိမ့်ဦးမည်။ လေ့လာရမည်။

လေ့ကျင့်ရမည်။

သဘောတရားတွေ ကျေညက်ရမည်။ နည်းနာတွေ နဲ့စပ်တတ်ကျွမ်းရမည်။ သည်အတွက် မပြတ်ဆည်းပူးရမည်။ လေ့ကျင့်ရမည်၊ လေ့ကျင့်ရမည်၊ လေ့ကျင့်ရမည်။ အဲသည်နောက် စမ်းသပ်-တီထွင်-ဖန်တီး

မည်။ စမ်းသပ်-တီထွင်-ဖန်တီးမည်။ သည်အခါ သူ့လက်မှနေ၍ အများသူငါ မကြားဖူး မကြုံဖူးသည့် အသစ်သစ်အဆန်းဆန်းတွေ စီးဆင်းထွက်ပေါ်လာမည်။ နောက်ထပ် ဘယ်လိုအံ့ဩဖွယ်ဂီတသစ်တွေ ပေါ်ထွက်လာလေဦးမည်လဲ စောင့်မျှော်ကြည့်ကြရမည်။ အဲသည်အခါ ဂီတဆရာကြီးဖြစ်ပြီ။ ပညာရှင်ကြီးဖြစ်ပြီ။ ဂီတပါရမီရှင်ကြီးဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်လောက်သည့် အဆင့်ရောက်ပြီ။

ဂီတမှာသာမဟုတ်၊ စာပေမှာလည်း ထိုနည်းဆည်းကောင်း။

ပန်းချီ ပန်းပု အနုပညာများမှာလည်း ထိုနည်းဆည်းကောင်း။

အားကစားနယ်ပယ်မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

သိပ္ပံပညာလောကမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

မည်သည့်နယ်ပယ်မှာဖြစ်စေ၊ ပါရမီရှင်ကြီးခေါ် ခေါ်၊ ဂျီးနိုယပ်(စ)ခေါ်ခေါ်၊ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ဖြစ်ဖို့အတွက် အဓိကအခြေခံသည် ဇွဲပဲဖြစ်သည်။ အဲဒါပဲဖြစ်သည်။ အလုပ်ပဲဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ၌ စွဲမြဲရမည်။ အဲသည် စွဲမြဲသော အရာကို သဲသဲမဲမဲလုပ်ရမည်။ သည်ကောင်လေးတော် သားကွ၊ သူများထက် တတ်လွယ်တယ်ကွ ဆိုတာ လောက်နှင့် မရ။

တော်သည်...

သဲသဲမဲမဲလုပ်သည်...

ပြတ်ပြတ်သားသား ထူးခြားလာသည်။

အဲသည်တော့မှ ဂျီးနီယပ်(စ) ဖြစ်မည့်လမ်းပေါ် ရောက်လာသည်။ အဲသည်အတိုင်း ဆက်လုပ်လျှင် တစ်နေ့ ဖြစ်တော့မည်။

တချို့ကဆိုလျှင် အထုံဝါသနာမျိုးစေ့ထက် ပျိုး ထောင်မှု ဝီရိယကို ပို၍တန်ဖိုးထားကြသည်။ ပင်ကို အခြေခံကောင်းသူသည် ဝီရိယနှင့်ပေါင်းလျှင် ထိပ်တန်း သို့ရောက်မည်။ ပင်ကိုအခြေခံနည်းသူသည်လည်း ဝီရိယ နှင့် ပေါင်းလျှင် အခြေခံကောင်းသူများနှင့် ပဲခုံးချင်းယှဉ် နိုင်လာမည်။ ဝီရိယမပါလျှင်ကား ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဟု ၎င်းတို့မြင်ကြသည်။

တွေးခေါ်ရှင် ပညာရှင်များစွာတို့ကပင် ဂျီးနီ ယပ်(စ)နှင့် ပတ်သက်လျှင် အထင်ရှားဆုံး လက္ခဏာ အဖြစ် အလွန်အမင်းစိတ်ရှည်ဖွဲ့ကြီးခြင်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု ကို အတိုင်းအဆမရှိ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိခြင်း၊ ကြီးမားသော

လုံ့လဥဿဟဖြင့် အားထုတ်လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်း စသည့် သဘောချင်းဆင်တူသော အရည်အချင်းစုတစ်ခုကိုပင် အထူးပြုပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ ပန်းချီကျော် ဗင်ဂိုး၊ ကံဆရာကြီး ဘီးထိုဗင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး မဒမ်ကျူရီ သေည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့၏ဘဝများကို လေ့လာလျှင် နောင်တစ်နေ့ ဂျီးနီယပ်(စ)ဟု အခေါ်ခံရသည့် အနေ အထားရောက်မလာမီ မည်မျှကြီးမားစွာအားထုတ်ကြီး မင်းခဲ့ကြသည်။ မိမိအထုံဝါသနာပါသည့် အလုပ်တစ်ခု တည်းကို မဆုတ်မနစ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် သူတို့ဘဝ မည်မျှ ဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ကြသည်ဆိုတာ အထင်အရှား တွေ့ရ မည် ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာကြီး ဆင်မြူရယ်ဂျွန်ဆင် (Samuel Johnson) ကဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်စာပေ၏ အထွတ်အထိပ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဂျီးနီယပ်(စ)ကြီးအဖြစ် အလေးအမြတ်ပြုခြင်းမခံရမီကာလက ဒုက္ခဆင်းရဲ ဩဇာမားခဲ့သောဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းတွေးတော ဆိုင်း မျက်ရည်လည်ရတတ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။

ဂျွန်ဆင်လို ထုတ်မပြောသော်လည်း သမိုင်း ဘစ်လျှောက် ကြီးကျယ်ထင်ရှားခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ဆိုင်းလိုလိုပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီးများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရကြောင်း သူတို့အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဖတ်ရှု ထ တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။

သည်လူတွေသည် သက်သာလွယ်ကူမှု၊ လတ်တလော အကျိုးခံစားရမှုတို့ကို လျစ်လျူရှုကြသူများ ဖြစ်သည်။

သည်လူတွေသည် သူတစ်ပါးလောင်းပြောင်ခြင်း၊ မေးငေါ့ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းများကို မသိကျိုးကျွန် ပြုကြသူများ ဖြစ်သည်။

သည်လူတွေသည် သူတစ်ပါးထက် ဦးနှောက် ခြောက်ခံ၊ ခေါင်းကိုက်ခံ၊ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခံကြသူ များ ဖြစ်သည်။

သည်လူတွေသည် စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း၊ နစ်နာဆုံးရှုံးရခြင်း၊ ရင်းနှီးခင်မင်သူတို့ ဖြေကြည်သွားခြင်း စသည် များကြောင့် ယိမ်းယိုင်တွေဝေခြင်း၊ လက်မြှောက်နောက် ဆုတ်ခြင်း မရှိ၊ ခက်ခဲသော မိမိခရီးလမ်းကို စွဲမြဲစွာ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့ဘဝတွေကို ပြန်ချုပ်ကြည့်လျှင်၊

ကုသိုလ်ကံအလျောက် မွေးကတည်းက ပါလာ သည်ထင်ရသည့် အထုံဝါသနာ၊ သို့မဟုတ် တစ်ခု တစ်ရာ၌ သူတစ်ပါးထက် အလွယ်တကူ တတ်ပွန် လိမ္မာမှုစွမ်းရည်သည် မပြောပစလောက်ပင်။ ယင်း၏ အထောက်အပံ့သည် အနည်းငယ်မျှသာ။ တကယ်အဆုံး

အဖြတ်ပြုသည်က သူတို့၏ ထက်သန်စွဲမြဲမှုနှင့် မဆုတ် မနစ်သော လုံ့လဝီရိယများသာ၊ ဟူ၍ တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

တိထွင်သူကြီး တောမတ်(စ) အက်ဒီဆင်သတင်း စာအင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် ပြောခဲ့သောစကားကို ကိုး ကား၍ ဆိုရလျှင် 'ဂျီးနီယပ်(စ) ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူး ဉာဏ် တစ်ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ချွေးကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်း ပေါင်းစပ်ထားခြင်း' သာ ဖြစ်ချေသည်။

၁၇

ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးနဲ့

ဝင်စတန်ချာချီလ် (၁၈၇၄-၁၉၆၅) ဟု ဆိုလျှင်
ယနေ့တိုင် ကမ္ဘာက သိကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဗြိတိသျှတို့၏ ခေါင်း
ဆောင်။ နာဇီ စစ်ဆေးစစ်ရန်ကြီးမားစဉ်ကာလ ဗြိတိသျှ
တို့၏ အားကိုးရာ။

ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် နှစ်ကြိမ်ထမ်းဆောင်ခွင့်
ရခဲ့သူ။

ထင်ရှားသောသမိုင်းကျမ်းများ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ
နှင့် စစ်ကာလအတွင်း ဟောပြောခဲ့သည့် ပြောင်မြောက်
သောမိန့်ခွန်းများအတွက် ၁၉၅၃ ခုနှစ် စာပေဆိုင်ရာ
နိုဘယ်(လ)ဆုရရှိခဲ့သူ။

၁၂

မေမြင့်

တိုင်းမဂ္ဂဇင်းက ၂၀ ရာစု ပထမပိုင်းနှစ် ၅၀ အတွက် ကမ္ဘာ့အထူးခြားဆုံးလူသားအဖြစ် ရွေးချယ် ဖော်ပြခြင်းခံရသူ။

ခြုံ၍ပြောရသော် ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းအဆင့်ထိ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သူတစ်ဦး။

* * *

သို့သော် ချာချီလ်၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မြောင့်ဖြူးသာယာခဲ့သည် ထင်ပါသလား။ ကံကြမ္မာ၏မျက်နှာသာပေးမှုကြောင့် အောင်မြင်မှုတွေ လွယ်လင့်တကူ ရရှိခဲ့သူဟု ထင်ပါသလား။

မဟုတ်ပါ။

သူ့ဘဝစောစောပိုင်းကာလမှာပင် ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုတွေ သူ ရရှိခဲ့တာမှန်၏။ သို့သော် အချောင်ရရှိခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။

ချာချီလ်သည် လူရွယ်ဘဝမှာပင် စစ်သူရဲကောင်းလည်းဖြစ်၊ စစ်သတင်းထောက်ကောင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

စစ်သားကောင်းအဖြစ် ရဲဝံ့ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ပွဲတွေ သူ ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ်

အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်း၊

၁၀၃

ကိုယ်တွေ့စစ်ပွဲသတင်းတွေ စာနယ်ဇင်းများမှာ ထင်ရှားအောင်မြင်စွာ သူ တင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် စောစီးစွာပင် သူ ကျော်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တောင်အာဖရိကတွင် ဒတ်(ချ)နယ်ဖွား(ဘိုးဝါး)များနှင့် ဗြိတိသျှတို့အကြား ဖြစ်ပွားသည့် ဘိုးဝါးစစ်ပွဲ၌ စစ်သား၊ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ချာချီလ်က အကျော်ကြားဆုံး အင်္ဂလိပ်လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တိုင်းပြည်က လေးစားသည့် လူထုခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် နိုင်ငံရေးရာ အထူးတာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခွင့်ရလာပြီး အသက် ၄၂ နှစ်မပြည့်မီပင် ရေတပ်မတော်ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။

သည်အတိုင်းဆိုက နောက်နှစ်များစွာမကြာမီ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံရေးလောက၏ အထွတ်အထိပ်ရာထူးကို သူ ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သောအခြေအနေ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အရှိန်နှင့် တက်ကောင်းတုန်းမှာ ပုန်းခနဲ ထိုးကျစရာ အကြောင်းပေါ်လာသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်အစောပိုင်းကာလ ဒါးဒနယ် ရေလက်ကြားတိုက်ပွဲ

တွင် ဗြိတိသျှတို့ အရေးနိမ့်ခဲ့ရာ သည်အတွက် အကြီးအကျယ်ဝေဖန်ပြစ်တင်ခံရပြီး အဓိကတာဝန်ရှိသူအဖြစ် သူ ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်ပေးလိုက်ရသည်။

အဲသည်နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ မထင်မရှား နေရာများမှာသာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရခဲ့ရာ အကယ်၍ အသက် ၆၄ နှစ်လောက်တွင်သာ ကွယ်လွန်ခဲ့မည်ဆိုက ဝင်စတန်ချာချီလ်ဟူသောအမည်ကို ကမ္ဘာက သိလိုက်ကြစရာအကြောင်းမရှိဟုပင် ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်စတင်သည့် ၁၉၃၉ ခုနှစ် (သူ့အသက် ၆၅ နှစ်) တွင်မှ သူ့အလှည့် တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

အကြောင်းက နာဇီ ဂျာမနီတို့ အစပျိုးလိုက်သည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်။

ချာချီလ်က သာမန်ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦးအဖြစ် အတော်စောစီးစွာကပင် နာဇီဂျာမနီ၏အန္တရာယ်ကို အကြိမ်ကြိမ်သတိပေး နှိုးဆော်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂျာမနီစစ်တပ်ကြီး တိုးချဲ့နေပြီ၊ ဂျာမန်တွေ ဧရာမလေတပ်ကြီး တည်ဆောက်နေပြီ၊ သည်လေယာဉ်တွေသည် တစ်နေ့ လန်ဒန်ကို ဝုံးမိုးရွာလိမ့်မည် စသဖြင့် သူ

ထောက်ပြပြောဆိုတိုင်း သူ့အား စစ်ဝါဒီဟု ဝေဖန်ရှုတ်ချခဲ့သူတွေသည် တကယ်အရေးကြုံသည့်အခါ သူ့ကို အားကိုးလာကြသည်။ သူဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သမျှ အားလုံးမှန်နေပြီဟု ထောက်ခံပြောဆိုလာကြသည်။

သူ့အား ရေတပ်အကြီးအကဲရာထူး ပြန်လည်ပေးအပ်သည်။ ထိုနောက်တွင်မူ ဗြိတိန်ပြည်၏အကြီးအကဲ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်ပါ တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဗြိတိန်၏ဘဝ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးဘေးဆိုးကြီးကျရောက်စဉ် တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်အပ်နှင်းခံရခြင်းပင်တည်း။

ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် မဟာမိတ်များဖြစ်သည့် ရုရှား၊ အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ လက်တွဲကာ နာဇီ ဂျာမနီကို တွန်းလှန်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။

စစ်ပြီးစ၌ ပြိုင်ဘက်လေဘာပါတီကို တစ်လှည့်နေရာပေးလိုက်ရပြီးနောက် ၁၉၅၁ မှ ၁၉၅၅ ခုနှစ်အထိ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တစ်ကြိမ် ထပ်မံထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည်။

[၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ အသက် ၉၀ ကျော်အရွယ်မှာ သူ ကွယ်လွန်သည်။]

၁၉၁၅ ခုနှစ် ရေတပ်ဝန်ကြီးတာဝန်ကို စွန့်လွှတ်
ခဲ့ရသည်မှ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်မတက်မီအထိ အနှစ်
နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ခန့်ကာလအတွင်း ချာချိလ်
ဘယ်ပုံစံရပ်တည်နေခဲ့သနည်း။

အနိမ့်ခံ အပယ်ခံအဖြစ် စိတ်ဓာတ်ကျကာချောင်
ကုပ်ခေါင်းငုံ့၍ နေခဲ့မည် ထင်ပါသလား။

မဟုတ်ပါ။

ဘယ်ရာထူးနေရာမှာရှိသည် ဖြစ်စေ၊ သူလုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်တာမှန်သမျှကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။

သမိုင်းကျမ်းတွေ ပြုစုသည်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊
ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းတွေ ရေးသည်။ နိုင်ငံရေးရာ၌
လိုအပ်သည့်အခါတိုင်း သူ့အမြင် သူ့အယူအဆကို
ပြတ်ပြတ်သားသား ထပြောသည်။ လူသိရှင်ကြား
ကြေညာသည်။

အရေးမပါလျှင်ရှိစေ၊ ရှင်သန်၍တော့ နေရမည်။

သူ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားသည့်စာရွက်
ခေါက်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ အဲသည်စာရွက်မှာ သူ
ကိုယ်သူ သတိပေးနှိုးဆော်သည့် စာတန်းတစ်ခု ရေးထိုး
ထားသည်။ ‘ငါလေ့လာမည်၊ သင်ခန်းစာယူမည်
တစ်နေ့ ငါ့အလှည့်ရောက်ရမည်’ ဟူ၍။

နိမ့်ပါးနေစဉ်ကာလမှာ သူ စိတ်ဓာတ်ကျမနေခဲ့
သည့်သဘောဖြစ်သည်။ အဆင့်မြင့်ရာထူး ရမထား
သော်လည်း ထက်မြက်တက်ကြွစွာ သူ လုပ်ကိုင်ဆောင်
ရွက်နေတာတွေကို အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံရေးလောကက သိမြင်
နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တကယ်အရေးကြုံသည့်
အခါ သူ့ကို နေရာပေးလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

* * *

သူ အသက်ကြီးရင့် အိုမင်းသည့်ကာလ။ တစ်ခု
သောနေ့မှာ ဗြိတိန်၏ နာမည်ကျော် အိတန်ကောလိပ်က
သူ့အား အခမ်းအနားတစ်ခုတွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားရန်
ဒိတ်သည်။

အိတန်ကောလိပ်ဝင်းထဲရှိ အဆောက်အဦတွေက
တိုက်ကပ်ပန်းနွယ်တွေ ဖုံးကာ သက်တမ်းရင့်သောင်း
သော အသွင်ဆောင်လျက်ရှိသော်လည်း သူ့ကို ဆီးကြို
ကြသည့် ကျောင်းသားလူငယ်များ၏ မျက်နှာတွေက
နုနယ်ပျိုမြစ်လှသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် တစ်နေ့သော
အခါ ဤကမ္ဘာ၌ ထင်ရှားသောတစ်နေရာ ရရှိရန်
ညှိသန်ထားကြသူတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီး
အိတန်ချာချိလ်ထံမှ ထူးခြားကြီးကျယ်သော ဘဝ

အတွေ့အကြုံနှင့် မှတ်သားစရာသင်ခန်းစာများ ကြားသိရလိမ့်မည်ဟု သူတို့ မျှော်လင့်ထားကြသည်။

ဒါကို ချာချီလ်လည်း သိနေသည်။

သူက လက်တစ်ဖက်တွင် ဘိုးဝါးစစ်ပွဲတုန်းက ဆောင်းခဲသည့် ဦးထုပ်နှင့် ကျန်တစ်ဖက်တွင် ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ပရိသတ်ရှေ့ရောက်လာပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာတက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှာတော့ သူ့သွားလေရာ မပါမပြီးသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတစ်လိပ် ခဲလျက်။

စကားပြောခုံဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဦးထုပ်နှင့် ကြိမ်တုတ်ကို အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ တင်သည့် ပြီးလျှင် သူ့အားငုံလင့်နေသည့် ပရိသတ်ထုကြီးကို လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်က သူတိုင်းပြည်သာမက ကမ္ဘာကပင် စောင့်မျှော်နားဆင်ခဲ့ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ စစ်ကာလအတွင်း အားတက်ဖွယ် ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ် မိန့်ခွန်းကြီးများပြောကြားခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ လက်ရွေးစင်မိန့်ခွန်းများကို စုစည်း၍ အုပ်တွဲပေါင်းများစွာ ထုတ်ဝေခဲ့ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်။

ယခုတော့ အိုမင်းလှပြီ။ ရှည်ရှည်လျားလျား အများကြီးမပြောနိုင်။

ပရိသတ်မျှော်လင့်ထားသည်ထက် များစွာ တိုတောင်းသောမိန့်ခွန်းကို သူပြောသည်။

မိန့်ခွန်းက စကားတစ်ခွန်းတည်း၊ ဝါကျတစ်ကြောင်းတည်း။

သို့သော် သူပြောချင်သမျှ အနှစ်သာရအားလုံး သည်အထဲမှာပါသည်။

သည်စကားကို ခွန်အားအပြည့်ထည့်ပြီး သူပြောသည်။

Never, never, never, never, never, never give up ! တဲ့။ ဒါပဲ။ ပရိသတ်မျက်နှာကို စူးစိုက်

ကြည့်ကာ သည်တစ်ခွန်းပဲပြောပြီး သူဆင်းသွားသည်။

ပရိသတ်ငြိမ်သက်နေပြီး နောက်မှ လက်ခုပ်ဩဘာသံ သောသောညံအောင် ပေးလိုက်ကြသည်။ မှန်သည်။

တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် အဲသည်စကားကိုပဲ စာတွေ့ဥပမာ ငါတွေ့ဥပမာများစွာဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ သူပြောကောင်းပြောလိမ့်မည်။ သို့သော် အဲသည် နာရီပေါင်းများစွာ၏အနှစ်သာရသည် သည်တစ်ချက်တည်းပဲ ဖြစ်သည်။

ရှည်ရှည်လျားလျား မကြားနာရခြင်းအတွက်လည်း အဲသည်နေ့က ပရိသတ်အဖို့ လုံးဝမနှစ်နာခဲ့။

စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် အပြီးပြောခဲ့သည့် ချာ
ချီလ်၏ မိန့်ခွန်းသည် သူတို့အတွက် တစ်သက်တာအမှတ်
တရဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘဝအတွက် တန်ဖိုးရှိလှသည့် အဲသည်
တစ်ခွန်းတည်းသော ဩဝါဒစကားသည်လည်း သူတို့
ခေါင်းထဲ ထာဝရစွဲမြဲသွားခဲ့သည်။

Never, never, never, never, never, never
give up ! တဲ့။

သည်စကားကို မြန်မာလို အဆင်ပြေအောင်
ပြောကြည့်ရသော်

“ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ကြနဲ့”

“အခက်အခဲတွေ ဘယ်လောက်ပဲကြုံသည်ဖြစ်
စေ၊ ဘယ်တော့မှ လက်မမြှောက် နောက်မဆုတ်ကြ
နဲ့”

“ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုအခက်အခဲ
တွေ ကြုံပါစေ၊ ဘယ်သောအခါမျှ လုံးဝ လုံးဝ လုံးဝ
အရှုံးမပေးကြလေနဲ့” ဟူ၍။

အမည်းရောင် မိုးပျံပူဖောင်းများ

တစ်ခါတုန်းက ဈေးပွဲတော်တစ်ခုမှာ မိုးပျံပူ
ဖောင်းတွေ ရောင်းနေသည်။ ပူဖောင်းတွေက ဖြူနီပြာ
ဝါ ရောင်စုံ။

ဈေးရောင်းသူက သူ့ပူဖောင်းတွေ အရောင်းနေ
သလို ဝယ်မည့်သူကို စောင့်ရတာကြာလာပြီဆိုလျှင်
ပူဖောင်းတစ်လုံး ကြိုးဖြည့်ပြီး လွှတ်သည်။ သည်အခါ
ပူဖောင်းက သူ့အထဲမှာထည့်ထားသည့် ဟီလီယမ်ဓာတ်
ငွေ့၏ တန်ခိုးဖြင့် တစ်ရှိန်ထိုးတက်လေသည်။ ပူဖောင်း
တစ်လုံး ကောင်းကင်ထက် တက်သွားတာမြင်လျှင်
ဈေးပွဲထဲမှာ ရောက်ရှိနေကြသည့်ကလေးတွေ စိတ်ဝင်
ထားမော့ကြည့်ကြသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့အထဲက

အတော်များများပင် ပူဖောင်းလိုချင်သဖြင့် အတူလာ သည့်လူကြီးအား ပူဆာသည်။ သည်တော့ ပူဖောင်း တစ်လုံး လေထဲလွှတ်ပြီးလျှင် အတော်များများစီ ရောင်း ရသည်။

ဈေးသည်က အဲသည်လို အဆင်ပြေနေတုန်း ကလေးတစ်ယောက် သူ့အင်္ကျီစကိုလာဆွဲသဖြင့် လှည့် ကြည့်တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ကောင်လေးက “ဦး၊ ပူဖောင်းအမည်းရောင်ဆိုရင်ကော လွှတ်လိုက်ရင် လေထဲ တက်မှာလား” ဟူ၍ မေးသည်။ ကလေးကိုကြည့်ကာ ဈေးသည် ကရုဏာသက် သွားသည်။

“ဟာ၊ တက်တာပေါ့ သားရဲ့” သူက ကြင်နာ စွာဆိုသည်။ “ပူဖောင်း လေထဲတက်တယ်ဆိုတာ သူ့ အထဲမှာပါတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ကြောင့်တက်တာ၊ အဲဒီဓာတ်ငွေ့ သာပါလို့ကတော့ ပူဖောင်းအဖြူဖြစ်ဖြစ် အနီဖြစ်ဖြစ် အမည်းဖြစ်ဖြစ် လွှတ်ပေးလိုက်ရင် အဲဒီဓာတ်အားနဲ့ တက်သွားတာပဲ”

ကလေး ဝမ်းသာအားတက်သွားသည်။ သူက အမည်းရောင်ကလေး အထက်မတက်နိုင်မှာ စိုးရိမ်နေ ခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ သဘောပေါက်ပြီ။ အရောင်

သည် အဓိကမဟုတ်၊ အတွင်းမှာပါသည့် ဓာတ်ငွေ့အား သာ အဓိက။

* * *

မှန်သည်။

ပူဖောင်းတစ်လုံး ကောင်းကင်ထက်တက်နိုင်ဖို့ တွင် အတွင်းမှာပါသည့် ဓာတ်ငွေ့အားက အဓိကကျ သလို၊ လူတစ်ယောက် မြင့်တက်သွားနိုင်ဖို့ (၁) ထွန်း ပေါက်အောင်မြင်သွားဖို့တွင်လည်း အတွင်းမှာ ရှိသည့် သူ့သဘောထား သူ့စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများက အဓိက ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးလဲ။

လက်ရှိအနေထက် မြင့်တက်သွားချင်သည့် စိတ် ဓာတ်၊ တက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ စူးစမ်းလေ့လာ နည်းလမ်းရှာချင် အားထုတ်ချင်သည့်စိတ်ဓာတ်၊ နည်း နှစ်လမ်းမှန်နှင့် ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် တက်ရမှာ မုချ ဟု ယုံကြည်သည့်စိတ်ဓာတ်များပဲ ဖြစ်သည်။

* * *

ဓာတ်ငွေ့ထည့်ထားသည့် ပူဖောင်းအမည်း ကလေးတွေ မိုးပေါ်တက်သွားသလို စိတ်ဓာတ်အင်အား

ပြည့်ဝသည့် လူမည်းကလေးတွေ ထိပ်တန်းရောက်သွားတာ အများကြီးရှိသည်။

တစ်ခါတုန်းက အမေရိကမှာ လူမည်းတွေဘဝ အလွန်နိမ့်ကျခဲ့သည်။ လူသားစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် သူတို့က တိရစ္ဆာန်များလို လွှဲပြောင်းရောင်းချခံရသူများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငွေဝယ်ကျွန်ဘဝမှာ သားစဉ်မြေးဆက် နေလာခဲ့ရသည့်အခါ ရုပ်ဘဝနိမ့်ကျသလို စိတ်ဓာတ်တွေလည်း နိမ့်ကျလာသည်။ တစ်ချိန်တွင် အခွင့်သာရှိကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ကြသော်လည်း စိတ်ဓာတ်နိမ့်ပါးမှုတွေက အလွယ်တကူပျောက်မသွား။ မည်းနက်သော သူတို့အသားအရောင်နှင့်အတူ စွဲကျန်ရစ်နေသည်။

စိတ်ဓာတ် နိမ့်ပါးသည့်အခါ ဘဝတွေလည်း မမြင့်မားနိုင်ကြ။

သို့သော်...

လူမည်းများထဲမှာ စိတ်ခွန်အား မနည်းပါးသွားလည်း ရှိနေသည်။ သူတို့က မိမိတို့ဘဝတွေ တိုးတက်မြင့်မားဖို့ ဖြစ်နိုင်သမျှနည်းလမ်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ မိမိတစ်ဦးတည်းအတွက် မိမိဘာသာလုပ်သလည်း လုပ်သည်။ ဘဝတူ လူမည်းအများစုကြီးအတွက် စည်းရုံးဆော်ကြံပြီး လုပ်သူလည်း လုပ်သည်။

အဲသည်လို မလုပ်၍ကလည်း မဖြစ်။

အကြောင်းက...

တရားဥပဒေအရ သူတို့တတွေ ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ကြပြီဆိုသော်လည်း လူဖြူကြီးစိုးသော တိုင်းပြည်ဒေသတွင် သူတို့အား အဆင့်ခွဲခြားဆက်ဆံတာ၊ တန်းတူအခွင့်အရေးမပေးတာတွေ ရှိမြဲရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဲဒါတွေကို မတိုက်ဖျက်နိုင်သရွေ့ ပညာရေး စီးပွားရေးဘက်တွင် လူမည်းတွေ အားနည်းချို့တဲ့နေလိမ့်မည်။ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးဘက်တွင်လည်း အဆင့်အတန်းတူလာဖို့ ခက်ခဲနေဦးမည်။

စိတ်ဓာတ်သတ္တိကြီးမားသည့် လူမည်းကြီးငယ်များ၊ ယောက်ျား မိန်းမများက ဦးဆောင်ကာ လူမည်းတို့ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားရေးအတွက် နယ်ပယ်စုံ နေရာဒေသစုံ၌ ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှားကြသည်။

အများစုအတွက် လှုပ်ရှားမှုတွေ တိုးပွားလာခြင်းနှင့်အတူ ကဏ္ဍအသီးသီးမှာ ထူးချွန်ထင်ရှားသော လူမည်းများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ထူးချွန်သူများပေါ်ပေါက်လာခြင်းကလည်း လူမည်းတို့ တန်းတူညီမျှခွင့်ရရေးကို အပြန်အလှန်အားပေး ထောက်ပံ့ကူခဲ့သည်။

ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်စကားလတွင် လူမည်း ပညာရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဘွတ်ကာ တီ ဝါရှင်တန် (Booker T. Washington ၁၈၅၆ - ၁၉၁၅) က လူမည်းလေးများအတွက် အခြေခံအထက်တန်း ပညာ၊ စက်မှုလက်မှုနှင့် စိုက်ပျိုးရေးပညာရပ်များ သင်ကြားသည့်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ထူထောင်သည်။ လူမည်းလူငယ်လေးများအား ဆင်းရဲသောဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် အသက်မွေးပညာ သင်ကြရန်နှင့် လုံ့လဝီရိယကို အားကိုးပြုကြရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သည်။ သူနှင့်အပြိုင် ထင်ရှားသည့် လူမည်းသမိုင်း သုတေသီလည်း ဖြစ်၊ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်လည်းဖြစ်သူ ဒူးဗွိုင်း(စ) (W.E.B. Du Bois)(၁၈၆၀-၁၉၆၃) ကမူ လူမည်းတို့ကို အခြေခံပညာမျှနှင့် တင်းတိမ်မနေဘဲ အဆင့်မြင့်ပညာများပါ သင်ကြားကြဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ သူက လူမည်းတွေအောက်ခြေအဆင့်မှာ လုံ့လထုတ်နေရုံနှင့် မပြီး။ အဆင့်မြင့်ပညာတတ်များ၊ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရများဖြစ်အောင် ကြိုးစားကာ ၎င်းတို့ဦးဆောင်၍ လူဖြူ လူမည်း တန်းတူညီမျှရေးအတွက် အားထုတ်နိုင်မှသာ လုံ့လ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစား ကြရလိမ့်မည်ဟု မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် NAACP ဟု ထင်ရှား

သည့် အသားအရောင်ရှိသူများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအသင်းကြီးကို ဖွဲ့စည်းကာ နိုင်ငံရေးနည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

လူမည်းတို့အရေးအတွက် အနုနည်း အကြမ်းနည်းစသည့် နည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့်ဆောင်ရွက်ရင်း ထင်ရှားကျော်ကြားသော လူမည်းခေါင်းဆောင်များ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ မာတင်လူသာကင်း ဂျူနီယာ (Martin Luther King, Jr., ၁၉၂၉-၁၉၆၈)၊ မာလကွမ် အိပ်(က)(စ) (Malcolm X ၁၉၂၅-၁၉၆၅) စသည်တို့အပါအဝင် ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားလည်း လူမည်းထုအတွက် အသက်ပေးသွားခဲ့ကြသည်။

* * *

တန်းတူညီမျှရေးကို နိုင်ငံရေးအရ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေကြစဉ် တစ်ဖက်ကလည်း နယ်ပယ်စုံညီပင် ထူးချွန်သော လူမည်းပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ ပေါ်ပေါက်နေခဲ့သည်။

အားကစားနယ်ပယ်တွင် လူမည်းအပြေးသမား ဂျက်ဆီအိုဝင်း(စ) (Jesse Owens ၁၉၁၃-၁၉၈၀) သည် လူအမျိုးအနွယ်အဆင့်အတန်းကို ဖြောင်အကျဆုံး ခွဲခြားခဲ့သူ အာဏာရှင် ဟစ်တလာလက်ထက် ဂျာမနီ

မြို့တော် ဘာလင်၌ ကျင်းပသည့် ၁၉၃၆ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ပြေးခုန်ပစ်ရွတ်ဆိပ်ဆု (၄)ခု ဆွတ်ခူးခဲ့ခြင်းဖြင့် အသားမည်းသူတစ်ယောက်မှာလည်း ကြီးမားသောစွမ်းပကားရှိကြောင်း ကမ္ဘာက သိအောင် ပြခဲ့သလို၊ နောက်မိုင်းထင်ရှားပေါ်ထွန်းလာမည့် လူမည်းအားကစားသမားပေါင်းများစွာကိုလည်း စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

တေးဂီတဘက်တွင် လူဝီ အမ်းစထရောင် (Louis Armstrong ၁၉၀၁-၁၉၇၁)၊ ကောင့်ဘက်ဆီ (Count Basie ၁၉၀၄-၁၉၈၄)၊ ဒျူခ်အယ်လင်တန် (Duke Ellington ၁၈၉၉-၁၉၇၄)၊ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အာဖရိက ရိုးရာတေးဂီတနှင့် လူမည်းဓလေ့သဘာဝများကိုအခြေခံသည့် ဂျပ်(ဇ)တေးဂီတ (Jazz) ကို ကမ္ဘာသိထင်ရှား လူကြိုက်များအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

အလားတူ၊ သိပ္ပံပညာနယ်ပယ်၊ စာပေအနုပညာနယ်ပယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနယ်ပယ်၊ စစ်ရေးစစ်ရာနယ်ပယ်၊ နိုင်ငံရေးအုပ်ချုပ်ရေးနယ်ပယ်တို့ဘက်တွင်ပါ လူမည်းတို့အတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြသူ လမ်းသစ်တီထွင်သူပေါင်းများစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်ဆောက်ခဲ့သည့် အခြေခံအုတ်မြစ်များပေါ်တွင် ရပ်တည်လျက်၊ ၎င်းတို့ နမူနာပြုခဲ့သည့် စိတ်ဓာတ်သတ္တိများကိုပင် ပွားများရယူကာ ယနေ့ကမ္ဘာ၌ လူမည်းအမျိုးသမီး အမျိုးသားများစွာ ထွန်းပေါက်ထင်ရှားလျက် ရှိကြပြီ။

အသံလောက်နှင့် မပြီး၊ ရုပ်ပါပြစားရသည့် ရုပ်ရှင် ရုပ်မြင်လောကမှာပင် နာမည်ကျော်လူမည်းသရုပ်ဆောင်မင်းသား မင်းသမီးတွေ အများအပြားပေါ်ထွန်းနေပြီ။ တစ်ချိန်က လူမည်းတွေ အလှမ်းဝေးခဲ့သည့် ဂေါက်သီးလောက တင်းနစ်လောကတို့တွင်လည်း လူမည်းအားကစားသမားတွေ ထိပ်တန်းနေရာ ရရှိနေကြပြီ။

နိုင်ငံရေးအရ လူဖြူများနှင့် တန်းတူခွင့်ရဖို့ အကြီးအကျယ်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသော အမေရိကန်ပြည်တွင် ယနေ့အထိ လူမည်းတစ်ယောက်မျှ သမ္မတဖြစ်မလာသေးသော်လည်း သမ္မတလောင်းအဆင့်၊ ဝန်ကြီးအဆင့်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့် စသည့် အရေးပါသော ထိပ်တန်းနေရာအဆင့်များသို့ကား ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီ။

၁၂၀

မေမြင့်

ဓာတ်ငွေ့အပြည့် ထည့်ထားသည့် ပူဖောင်း
အမည်းကလေးများနည်းတူ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပြည့်ဝ
သည့် လူမည်းများလည်း အသားအရောင် အတားအဆီး
ကိုကျော်လွှားကာ အထက်သို့ မြင့်မြင့်မားမားတက်သွား
ခဲ့ကြခြင်းပင်။

၁၉

အောင်မြင်မှုအတွက် အရေးကြီးသော အရင်းအနှီးတစ်ရပ်

တစ်ခါ၌ အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်က လူငယ်
အလုပ်သမားတစ်ဦးအလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာသည့်အခါ
ယောက်ျားလေး ၃၀ ခန့် အလုပ်လျှောက်ကြသည်။
သူက ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် ဘောလုံးပေါက်ရန် စက်ကွင်း
တစ်ခုစီစဉ်ထားပြီး အလုပ်လျှောက်သူအားလုံး တစ်
ယောက်လျှင် ခုနစ်ချက်စီ ပစ်ပေါက်စေသည်။ စက်ကွင်း
အလယ်ဗဟိုကို အများဆုံးထိမှန်သူအား ရွေးချယ်ရန်
စည်ရွယ်ထားရာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် ဝတ်
ချက်တလေမှ ထိမှန်သည့်အခါ သူရွေးချယ်ပံ့၍ မရ
ခြင်းသွားသည်။

“ကဲ... မနက်ဖြန် ပြန်လာပြီး ပေါက်ကြဦးပေါ့ကွာ” ဟု သူပြောပြီး လူငယ်များအား ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

နောက်နေ့တွင် သည်လူစုထဲမှ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်သာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့အား ပထမနေ့ကအတိုင်း ဘောလုံးပေါက်ခိုင်းသည့်အခါ၌ စက်ကွင်းအလယ်ဗဟိုကို အကြိမ်ကြိမ်ထိမှန်တာတွေ့ရသည်။

“ဟ၊ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

အလုပ်ရှင်က အံ့သြစွာမေးသည့်အခါ ကောင်လေးက၊

“ကျွန်တော်က အမေ့ကို မဖြစ်မနေကူညီရမှာဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို သိပ်လိုချင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ညက ကျွန်တော် အိမ်ဘေးအဖိထဲမှာ တစ်ညလုံး ဘောလုံးပေါက်လေ့ကျင့်ပါတယ်...”

ကောင်လေးအကြောင်း သည်လောက်နှင့် လဲလောက်ပါပြီ။

သည်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် အလုပ်မရမှာ ပူစရာမလို၊ ရာထူးမတိုးမှာလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိ။ သည်စိတ်ဓာတ်ကိုသာ ဆက်

လက်မွေးမြူထားမည်ဆိုက မုဆိုးမမိခင်နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းပညာအခြေခံ နည်းပါးခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ညှိုးငယ်တိမ်မြုပ်နေစရာအကြောင်းမရှိ။ တစ်ပန်းရုံးသော မူလအနေအထားများမှ ရုန်းထွက်ကာ တစ်နေ့သောအခါ၌ သူတစ်ပါးအံ့သြရလောက်အောင် ထူးခြားအောင်မြင်သူများဖြစ်လာကြမှာ မုချဖြစ်သည်။

မှန်သည်။

လူတစ်ယောက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့တွင် အရေးကြီးသည့်အရာက ကိုယ် ဘာကိုအလိုရှိသလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ အဲသည်အတွက် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေရှိဖို့ လိုအပ်သလဲဆိုတာ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာသိဖို့နှင့် လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းမည်ဟူသောစိတ်ဇွဲရှိဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသမိုင်းတွင် အထင်ရှားဆုံးသမ္မတတစ်ဦးဖြစ်သည့် အေဗရာဟမ်လင်ကွန်းသည် တောရွာဇနပုဒ်တွင် အလွန်ဆင်းရဲသောမိဘများမှ မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း အများသိကြသည်။ အဲသည်လောက်နိမ့်ကျသည့် အနေအထားမှ ဘာကြောင့် သူတိုင်းပြည်မှာ ထိပ်ဆုံးဆိုသောအဆင့်ထိရောက်အောင် တက်နိုင်ခဲ့သနည်း။

ကိုယ်လိုချင်တာရဖို့အတွက် ကိုယ့်ဘက်က ဘာ

တွေစိုက်ထုတ်ရမည်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းသိကာ မနေမနား ဖြည့်တင်းသွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလ မထင်မရှား တောကျေးလက် သားဘဝမှာ မြို့ပြကလာသည့် ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေ နိုင်ငံ ရေးသမားတွေကို သူ အားကျသည်။ သူတို့လို ဖြစ်ချင် သည်။ အဲသည်လူတွေမှာ ဘာအရည်အချင်းတွေ ရှိ သလဲ၊ အဲသည်အရည်အချင်းမျိုးတွေ ရှိလာအောင် မိမိ ဘာလုပ်ရမလဲ စူးစမ်းလေ့လာသည်။ ပြီးတော့ လုပ် သည်။

သူငယ်စဉ်က ဆည်းပူးလေ့ကျက်ခဲ့ပုံ နမူနာ တစ်ခုကို ကြည့်ပါ။ အောင်မြင်သော နိုင်ငံရေးသမား တစ်ဦးဖြစ်ဖို့တွင် စကားပြောကောင်းခြင်းသည် အရေး ကြီးသောအရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု လင်ကွန်းမြင် သည်။ စကားပြောကောင်းဖို့အတွက် ဘာတွေလိုအပ် သလဲ ဆက်လက်စူးစမ်းသည့်အခါ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ဖို့ လို သည်။ စကားလုံးပြောင်ဖို့ လိုသည်။ ချက်ကျလက်ကျ ပြောတတ်ဖို့ လိုသည်ဆိုတာတွေ သူ သွားတွေ့သည်။ သည့်အပြင် ပညာအဆင့်အတန်းရှိသည့် ပရိသတ်များ ရှေ့မှာ လေးစားလောက်ဖွယ်စကားပြောဆိုနိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်သည့် ပိုအရေးကြီးသော နောက်အချက်တစ်ခုက စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေ အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်ဖို့နှင့်

သဒ္ဒါဝါကျမှန်ကန်စွာ သုံးစွဲပြောဆိုတတ်ဖို့ဖြစ်သည် ဆိုတာလည်း သူ မြင်သည်။

သည်အတွက် ဘာလုပ်ရမည်လဲဆိုတာ ပတ်ဝန်း ကျင်က သူ့ထက်တတ်ကျွမ်းသူများထံ မေးမြန်း အကြံ ဉာဏ်တောင်းသည့်အခါ ကျောင်းဆရာကြီး မစ္စတာ ဂရေဟမ်က 'ခါခမ်၏သဒ္ဒါကျမ်း'ဆိုတာကို ကျေညက် အောင်ဖတ်ရှုရန် အကြံပေးသည်။ သည်စာအုပ် ငှားရမ်း ရရှိနိုင်မည့်နေရာကိုလည်း လမ်းညွှန်သည်။ သူတို့နေရာ နှင့် ၆ မိုင်ခန့်ဝေးသည့်ရွာတစ်ရွာမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ထံမှာ ရှိသည်။

မဆိုင်းမတွပင် အဲသည်ရွာသို့ သူ ခြေကျင်ခရီး နှင်သည်။ စာအုပ်ငှား၍ရပြီးသည်နှင့် သဲကြီးမဲကြီးဖတ် တော့သည်။ သဒ္ဒါအချက်အလက်တွေ နားလည်အောင် သူ လေ့လာသည်။ ခက်ခဲသော အစိတ်အပိုင်းများကို ဆရာကြီးဂရေဟမ်ထံ သွားရောက်မေးမြန်းသည်။ နား လည်သဘောပေါက်ပြီးသားစာတွေ အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်သည်။ သူငယ်ချင်း 'ဂရင်း'ကို စာအုပ်ကိုင် နှိုင်းထားပြီး စာမျက်နှာလိုက် စာပိုဒ်လိုက်တွေ သူ အလွတ်ရွတ်ဆိုပြသည်။

လင်ကွန်း ပညာခွဲကြီးသောသတင်းမှာ သူတို့ ချစ်ရွာတစ်ခွင်၌ ထင်ရှားလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က

စိတ်ဝင်စားကြသကဲ့သို့ မိတ်ဆွေများကလည်း တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသည်။ တစ်ချို့က သူတို့နယ်တွင် ရှားပါးအဖိုးတန်လှသည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို သူ့အားငှားရမ်းကြသည်။ ဆရာကြီးဂရေဟမ်လို ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မိမိတို့တတ်ကျွမ်းသမျှ ပညာကို တက်သန်စွာဝေငှကြသည်။ သစ်သားစည်ပိုင်းလုပ်သည့် လက်သမားဆရာကပင် ညဘက် သူ့အလုပ်ရုံထဲမှာ လင်ကွန်းစာဖတ်နိုင်ရန်အတွက် မီးဖိုကို ရွှေပေါ်စာနိုင်နိုင် ထိုးပေးသည်။ သူ၏စိတ်အားထက်သန်မှုက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ပါ ကူးစက်သွားသောသဘောဖြစ်သည်။

လင်ကွန်းကား ခါခမိ၏သဒ္ဒါကျမ်းစာအုပ်သာ အဲသလို သဲသဲမဲမဲဖတ်သည်မဟုတ်။ အဘိဓာန်များ ရေးထုံးကျမ်းများ၊ ဥပဒေကျမ်း၊ နိုင်ငံရေးကျမ်းများစွာကိုပါ ညက်ညက်ကြေအောင် ဖတ်ရှုခဲ့ရာ နောင်အခါ၌ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ ဥပဒေပါရဂူ နိုင်ငံရေးဗေဒပါရဂူများ လေးစားရသည့် ပညာဗဟုသုတပြည့်ဝသော နိုင်ငံအကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

* * *

မိမိမှာ ဘာလိုအပ်နေသေးသလဲသိကာ ပြည့်ဝအောင်ဖြည့်ဆည်းခြင်းဖြင့် ပညာစွယ်စုံတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့

သည့် မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦးအကြောင်း ပြောလိုသည်။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ ယနေ့မြန်မာနိုင်ငံ၌ တန်ဖိုးအထားရဆုံး အင်္ဂလိပ်မြန်မာအဘိဓာန်တစ်ခုဖြစ်သည့် The University English-Burmese Dictionary ကို ပြုစုခဲ့သူ ဒေါက်တာဘဟန်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဘဟန်မှာ ပညာတတ်သော၊ ပညာကို လိုလားသော မိဘများမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့ခေတ်က မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက် တက်ရောက်နိုင်သည့် အကောင်းဆုံးကျောင်းများတွင် ပညာသင်ကြားခွင့် ရခဲ့၏။ သူသည် မိဘပို့သောကျောင်းတွင် ဝတ္တရားကျေမနေ၊ ပညာကို ကိုယ်တိုင်နှစ်သက်လိုလားစွာ ဆည်းပူးလေ့လာရာ ထူးချွန်သောကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၁၉၀၉ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ကောလိပ်မှ ဘီအေတန်းကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်သည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် ဘာသာစကားကို အထူးပြုလေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဘွဲ့ရချိန်လောက်တွင်မူ အင်္ဂလိပ်စာဘက်တွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံလာခဲ့ရသည်။ ၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ

လက်ထောက်စာတော်ပြန်အရာရှိအဖြစ် အဘိဓာန်ဆရာကြီး ဦးထွန်းငြိမ်း၏လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခွင့်ရသည်။ ဦးထွန်းငြိမ်းမှာ စောစောပိုင်းခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးအကျယ် လူသုံးများခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ အဘိဓာန်စာအုပ်ကို ပြုစုခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။

အထက်အရာရှိတစ်ဦးအနေနှင့် ဦးထွန်းငြိမ်းက ဌာနဆိုင်ရာထုံးစံအတိုင်း ဒေါက်တာဘဟန်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကဲဖြတ်မှတ်ချက် ရေးသားရာ၌ မြန်မာစာထက် အင်္ဂလိပ်စာကို ပိုကျွမ်းကျင်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်စာသာတတ်သည်၊ မြန်မာစာမတတ်ဟု ဆိုလိုရာရောက်သဖြင့် သူ အကြီးအကျယ် အခံရခက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးထွန်းငြိမ်း၏ မှတ်ချက်မှာ တကယ်လည်းမှန်ကန်နေသည်ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်စာ၌ နှံ့စပ်သလောက် မြန်မာစာပေ၌လည်း နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်စေရမည်ဟု သန့်ဌာန်ချပြီး ထိုစဉ်က ထင်ရှားသော မြန်မာပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များထံ ဆည်းကပ်နည်းခံကာ မြန်မာဂန္ထဝင်စာပေများကို အပြင်းအထန် ဖတ်ရှုလေ့လာသည်။

ဉာဏ်ထက်မြက်သည့်ပြင် မူလပညာအခြေခံလည်း ကြီးမားသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ တကယ်စနစ်တကျ

စူးစိုက်လေ့လာသည့်အခါ မြန်မာစာဘက်တွင် သိသိသာသာတိုးတက်ကျွမ်းကျင်လာပြီး၊ မှတ်ချက်ရေးခဲ့သူ ဦးထွန်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်အားရသဖြင့် မိမိပြုစုထားရှိသည့် အင်္ဂလိပ်မြန်မာအဘိဓာန်ကြီးကို ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ဝေါဟာရသစ်များဖြည့်စွက်ခြင်း၊ တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးရန် သူ့အားအပ်နှံသည်။ ဒေါက်တာဘဟန်သည် ၎င်းအလုပ်ကို ၃ နှစ်မျှကြာအောင် အပတ်တကျတတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြီး၊ ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ဦးထွန်းငြိမ်းအဘိဓာန် (ဒုတိယအကြိမ်တည်းဖြတ်ပြန်ခြင်း) စာအုပ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း၌ ဒေါက်တာဘဟန်သည် အိန္ဒိယနှင့် ဥရောပတက္ကသိုလ်များမှ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ပါရဂူဘွဲ့များ ရရှိခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေပညာပါမောက္ခ၊ ညီနောက် ဥပဒေပညာမဟာဌာနမှူး၊ ထို့နောက်တွင် နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ်စသည့် တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

သူ့ခေတ်ကာလက ထိပ်တန်းပညာတတ်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည့် ဒေါက်တာဘဟန်ကို ယနေ့ခေတ်မြန်မာတို့လေးစားသိမှတ်ကြသည်ကမူ သူ ရေးသားပြုစုသည့် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ အဘိဓာန်ကြီးကြောင့်ဖြစ်သည်။ ညီအဘိဓာန်ကို ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှစ၍ တစ်ဦးတည်း

ပြုစုခဲ့ရာ ၁၅ နှစ်အကြာ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ပြီးစီးခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ပြင်ပ လေ့လာသူများအတွက် အင်္ဂလိပ်မြန်မာအဘိဓာန်ကောင်းတစ်ခု လိုအပ်နေချိန်၊ ယခင်ရှိနှင့်သည့် ဦးထွန်းငြိမ်း၏ အဘိဓာန်မှာလည်း နှစ်ကာလကြာမြင့်သည့်အလျောက် နှောင်းလူတို့လိုအပ်ချက်နှင့် များစွာအမဝင်ဖြစ်နေချိန်တွင် ဒေါက်တာဘဟန်၏ The University English- Burmese Dictionary ကြီး ပေါ်ထွက်လာခြင်းမှာ ပညာရှာမှီးသူတို့အတွက် အားကိုးအားထားကြီးတစ်ခု ရရှိလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် အဘိဓာန်၏သက်တမ်းသည် ပထမတွဲထွက်သည့် ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှ စ၍ ရေတွက်လျှင် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်မျှ ရှိနေပါပြီ။ သို့တိုင် ယနေ့ထိ များစွာအသုံးဝင်ဆဲတန်ဖိုးရှိဆဲ၊ ယနေ့ရှိနေသည့် အင်္ဂလိပ် မြန်မာအဘိဓာန်များထဲတွင် အပြည့်စုံဆုံး အကောင်းဆုံးအဖြစ် အများလေးစားသိမှတ်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဘဟန်သည် သူ တစ်သက်တာလေ့လာစုစည်းမိခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်စာ မြန်မာစာ နှစ်ဘာသာ ဗဟုသုတတို့ကို သည့်အဘိဓာန်ပြုစုရာ၌ အပြည့်အ

အသုံးချခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဦးထွန်းငြိမ်း၏ အဘိဓာန်ကို တည်းဖြတ် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံကလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ပိုမိုပြည့်စုံသောအဘိဓာန်တစ်ခု ပြုစုနိုင်ရေးအတွက် သူ့အား များစွာအထောက်အပံ့ ပြုခဲ့သည်။ မိမိလိုအပ်ချက်ကို သိကာ မဆုတ်မနစ် အားထုတ် ဖြည့်တင်းတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ရရှိခဲ့သည့် အောင်မြင်မှု အသီးအပွင့်ပေတည်း။

၂၀

ဖြတ်လမ်းနည်း မရှိပါ

ကြီးကျယ်ဖို့ ကျော်ကြားဖို့ဆိုတာတွေ ခေါင်းထဲ
ထည့်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ထည့်မထားသည်ဖြစ်စေ၊ အောင်
မြင်မှုကြီးကြီးမားမားရရှိသူတိုင်းပင် သူ ရွေးချယ်ခဲ့သော
အလုပ်မှာ အချိန်တွေ ခွန်အားတွေ အများကြီးစိုက်
ထုတ်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

မိတာ ၁၀၀ ကို ၁၀ စက္ကန့်အောက်အရောက်၊
ပြေးနေကြသည့် တာတိုအပြေးသမားများကို မေးကြည့်
ပါ။ ကွင်းထဲမှာ ၁၀ စက္ကန့်စွမ်းဆောင်ပြနိုင်ဖို့အတွက်
ရက်ပေါင်းမည်မျှ လပေါင်းမည်မျှ လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်လဲ။

စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှန်
သမျှ သည်အတိုင်းချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရောဘတ်ဖရော့စ် (တ) (Robert Frost) ဆို
သည်မှာ အမေရိကန် ကဗျာလောကတွင် အထင်ကရ

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကဗျာရေးသက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ရှိသည့်တိုင် ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် မထွက်နိုင်ခဲ့။ အဲသည်အချိန်က နောက်ဆုတ်ခဲ့လျှင် ရောဘတ်ဖရော့စ်(တ)ဆိုတာ လူသိကြမည် မဟုတ်။ နောက်ပိုင်းကျမှသာ သူ့ကဗျာများကို စာသမားတွေ တွေ့လာ သိလာ အကြီးအကျယ် နှစ်သက်လာကြပြီး ပူလစ်ဇာဆု လေးကြိမ်တိတိ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။ နိုင်ငံတကာ ဘာသာ အမျိုးပေါင်း ၂၀ ကျော်သို့လည်း ပြန်ဆိုခြင်းခံရသည်။

ကမ္ဘာမှာ အတော်ဆုံး ဉာဏ်အထက်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဖြစ် ဖတ်ယူခြင်းခံရသည့် အယ်လဘတ်အိုင်း စတိုင်း (Albert Einstein) ဆိုလျှင်လည်း သူ့ကိုယ် သူ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဟု သဘောမထား၊ ဝီရိယသမားဟု ချီးမြှင့်သောသဘောရှိသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ လန့်ချိပြီး စဉ်းစားတယ်၊ နှစ်နဲ့ချိပြီး စဉ်းစားတယ်၊ ကိုး ဆယ့်ကိုးကြိမ်လောက်အထိမှာ ကျွန်တော်ရတဲ့အဖြေ တွေ မှားသေးတယ်၊ အကြိမ်တစ်ရာကျတော့မှ မှန်သွား တာ” အဲသည်လို သူပြောခဲ့သည်။

* * *

တစ်ခါတလေ ကိုယ်လုပ်သောကိစ္စသည် ဘယ် သူမှ အားမပေး၊ အထင်လည်း မကြီးသည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဒါလည်း အဆန်းတော့မဟုတ်။ ဘာမှမဖြစ်သေးသောသူကို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်ခြင်း မှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတို့၏သဘာဝဖြစ်၍ အပြစ်ဆို ဝရာလည်း အကြောင်းမရှိပါ။ အရေးကြီးတာက ကိုယ့် ဘာသာသေချာဖို့ပဲဖြစ်သည်။ သေချာသည်ဟု ယုံကြည် လျှင် ဇွဲရှိသည်။ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ရဲသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စစ်သတင်းထောက် အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ရေဒီယိုသတင်းဝေဖန်ချက်သမား အဖြစ် လည်းကောင်း နာမည်ရခဲ့သူ ဝီလျံရှီးရား (William Shirer) သည် စစ်ပြီးသည့်အခါ၌ စာရေးဆရာ တစ်ဦးအဖြစ် အသက်မွေးရပ်တည်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ၁၂ နှစ်လုံးလုံးပင် သူ စာတွေကြိုးစားပမ်းစားရေးသား သော်လည်း မအောင်မြင်။ သူ့စာတွေက ဈေးကွက်မှာ မခွံသဖြင့် မိသားစုရပ်တည်ရေးပင် အတော်ခက်ခဲခဲ့ သည်။ သို့သော် သည်ကာလအတွင်းမှာပင် စာမျက်နှာ ၁၂၀၀ ခန့်ရှိသည့် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို သူ ရေးသား ဖြစ်သည်။ သည်စာအုပ်ကို လိုက်ပြကြည့်သည့်အခါ သူ့အေးဂျင့်၊ အယ်ဒီတာနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့သာမက ဇိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကပါ သည်လောက်အထူ

ကြီးဆိုလျှင် ရောင်းရမှာမဟုတ်ဘူးဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် အဲသည်လိုစိတ်ပျက်အောင် ပြောနေသည့်ကြားကပင် သူ့ကြိုးစားမှုကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖြစ်သည်။ စာအုပ်ဈေးနှုန်းက ၁၀ ဒေါ်လာဖြစ်ရာ အဲသည်ခေတ်က စာအုပ်လောကတွင် အမြင့်ဆုံးဈေးနှုန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ သည်လောက်ထူပြီး သည်လောက်ဈေးကြီးသည့်စာအုပ်ကို သုတေသီများက လွဲ၍ ဘယ်သူမျှ ဝယ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု နီးစပ်သူတို့ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ကြသော်လည်း စာအုပ် တကယ်ထွက်လာသည့်အခါ၌ အံ့သြဖွယ်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ The Rise and Fall of the Third Reich ဟု သူ့အမည်ပေးခဲ့သည့် ဟစ်တလာခေတ် ဂျာမနီပြည်အကြောင်းစာအုပ်သည် ထုတ်ဝေရေးသမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်ရသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်သော အုပ်စုအားလုံးသည် စတင်ရောင်းချသည့်နေ့မှာပင် ကုန်သွားပြီး နောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်သည့် ယနေ့ကာလတိုင် ခေတ်အဆက်ဆက် အရောင်းရဆုံးစာရင်းဝင်အဖြစ် စာအုပ်အသင်းစာစောင်များတွင် ဖော်ပြခံနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

* * *

တချို့လူတွေက ဝီရိယကောင်းသည်။ သို့သော် ဦးတည်ချက် ထွေပြားသည်။ ဟိုဟာလည်း လုပ်ချင်သည်။ သည်ဟာလည်း လုပ်ချင်သည်။ အဲသည်အခါ လူက ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့မနေ အမြဲလှုပ်ရှားအားထုတ်နေပါလျက် မအောင်မြင်ဖြစ်ရတတ်သည်။

တစ်ခုတည်းသောဦးတည်ချက်ကို တိတိကျကျ ရွေးချယ် ချမှတ်လိုက်နိုင်မည်ဆိုလျှင်ကား ဝီရိယအခြေခံကောင်းပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်သည် မအောင်မြင်စရာအကြောင်းမရှိတော့။ ဥပမာ လူချီယာနို ပါဗာရောတီ (Luciano Pavarotti) ဆိုလျှင် ကောလိပ်က ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက် ဆရာလုပ်ရနီးနီး၊ အဆိုတော်လုပ်ရနီးနီး ဝေခွဲမရဖြစ်ကာ ဘယ်ဘက်တွင်မှ မဖြစ်မြောက်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သည်အခါ သူ့ဖခင်က “မင်း ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ထိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင် ကြားထဲလိမ့်ကျလိမ့်မယ်၊ တစ်လုံးကိုပဲ ပြတ်ပြတ်သားသားရွေး”ဟု အကြံပေးသည်။ ပါဗာရောတီက တေးဂီတဘက်ကို ရွေးခဲ့သည်။ သို့သော် ရွေးပြီးတာနှင့် အဆိုတော်ဖြစ်သည်မဟုတ်။ ပညာသင်အဆင့်မှာ ခုနစ်နှစ်ခန့်ကြာပြီးမှ တန်းဝင်အဆိုတော်တစ်ယောက်အဖြစ် စင်ပေါ်ရောက်သည်။ အဲသည်နောက် ခုနစ်နှစ်ခန့် ထပ်မံကြိုးစားတော့မှ နာမည်ကျော်ဇက်ထရီပိုလီတန် အော်ပရာဇာတ်ရုံကြီးမှာ တင်ဆက်

ခွင့်ရသည့် ထိပ်တန်းအဆိုပညာရှင်အဆင့်သို့ ရောက်သည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပြတ်ပြတ်သားသားရွေးကာ အဲသည်မှာ မြဲမြံထိုင်ပြီး နှစ်ရှည်လများ ကြိုးစားအားထုတ်၍ အောင်မြင်ပြီဆိုသောအခါမှ ပါရမီကြီးသူပေပဲဟု ပရိသတ်က အံ့သြချီးမွမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

အနုပညာလောကမှာ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါသည်။ ပါဗာရောတီတို့လိုပင် ကျော်ကြားသည့် အီတာလျံအဆိုတော်ကြီး အင်နရီကို ကာရူဆို (Enrico Caruso)လည်း ပထမဆုံးအကြိမ် အသံလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည့်အခါ သင်တန်းဆရာက “မင်းအသံနဲ့ အဆိုတော်မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ” ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆိုခဲ့သည်။ ဆရာစိတ်ပျက်သော်လည်း ကာရူဆို စိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်ကြိုးစားသဖြင့် အော်ပရာတေးဂီတလောကတွင် အထင်ရှားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာတွင် အနုပညာကြေးအများဆုံးရသော ဂီတပညာရှင်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံရရုံမက အနုပညာခံစားသူသုံးသပ်ဝေဖန်သူတို့က သူ့အသံ၏ကောင်းခြင်းအင်အမြာမြာကို ရှုထောင့်အဖုံဖုံမှ အံ့ချီးမကုန်နိုင်ဖြစ်ရသည်အထိ ကျော်ကြားအောင်မြင်ခဲ့သည်။

* * *

ရုပ်ရှင် ဂီတစသည့် အနုပညာနယ်များမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေကြသူတွေ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်လျှင် စောစောပိုင်းကာလ၌ အခက်အခဲတွေ၊ ငြင်းပယ်ခံရတာတွေ၊ လှောင်ပြောင်ရယ်မောမှုတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသူတွေက အများစုဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလိမ့်မည်။

သိပ္ပံလောက တီထွင်သူများလောကမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

မော်တော်ကားတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေ၊ ရေငုပ်သင်္ဘောတွေဆိုတာ ယနေ့ခေတ်မှာ ဘာမှ မထူးဆန်းတော့သော်လည်း ကနဦးတီထွင်သူများခေတ်ကတော့ သည်စိတ်ကူးတွေကို လူရှေ့ထုတ်ဖော်ပြောမိလျှင်ပင် လှောင်ပြောင်ချင်စရာ၊ တကယ်ရှုတဲ့လူတွေဟု မေးငေါ့စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်သည် ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ သေချာသူတွေက ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ကြသဖြင့် ယနေ့သည်ယာဉ်ယန္တရားတွေ စီးနေ သုံးစွဲနေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

တီထွင်ကြံဆလုပ်ကိုင်ကြသူတွေမှာ သူတစ်ပါး သရော်လှောင်ပြောင်တာခံရသလို အခက်အခဲပေါင်းစုံလည်း ကြုံကြရသည်။ မခက်ခဲစရာအကြောင်းလည်း

မရှိ။ သူတို့အားထုတ်နေတာကိုက တစ်ခါမှ မရှိသေးသည့်အရာတစ်ခု ရှိလာအောင် တီထွင်ဖန်တီးနေသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။

သည်လိုလုပ်ကြည့်၊ ဟိုလိုကြိုးစားကြည့်။ မှားသွားပြန်ပြီ၊ နောက်တစ်မျိုးကြံဆကြည့်။ အောင်မြင်မှုသို့မရောက်မီ မအောင်မြင်တာ လွဲချော်တာတွေ၊ ၉၉ ဆင့်အောင်မြင်လာပြီး နောက်ဆုံးတစ်ဆင့်ကျမှ 'တစ်' နေရာတာတွေ အများကြီး ကြုံကြရသည်။

ဟင်နရီဖို့ဒ် (၃) (Henry Ford) မော်တော်ကားစလုပ်တော့ ရှေ့ကိုသွားဖို့ပဲ စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ နောက်တော့မှ ကားဆိုသည်မှာ ရှေ့ချည်းသွားနေ၍ မပြီး၊ နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း လိုသေးသည်ဆိုတာ သွားတွေ့ပြီး ဘက်ဂီယာပါ ထပ်ဖြည့်ရသည်။ နောက်တစ်ခု မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်ခဲ့သည်က ကားတစ်စီး ကျကျနနတည်ဆောက်ပြီး စမ်းမောင်းကြည့်တော့မည်ဆိုမှ ဝှက်ကျသွားသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သူက ကားကို အဆောက်အဦတစ်ခုအတွင်းမှာ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အပြင်ထုတ်မည့်အခါ တံခါးပေါက်က သေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့နှင့် မတတ်သာသည့်အဆုံး နံရံ၌ ကားတစ်စီးထွက်လောက်သည့် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖောက်လိုက်ရ

သည်။ ယနေ့တိုင် ဂရင်းဖီးလ်ရွာရှိ ဟင်နရီဖို့ဒ်ပြခန်းတွင် အဲသည်အပေါက်ကြီးကို ပြသထားဆဲ ဖြစ်သည်။

* * *

ရှိကာဂိုတက္ကသိုလ်မှ ဒေါက်တာ ဘင်ဂျမင် ဘလွန်း(မ)သည် လူတစ်ယောက် ထူးခြားအောင်မြင်ခြင်းတွင် ဘယ်အချက်က အဓိကကျသည်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်နိုင်ရန်အတွက် ၇ နှစ်မျှကြာသည့် သုတေသနတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူ့အစီအစဉ်၌ ကျော်ကြားအောင်မြင်လျက်ရှိသည့် ထိပ်သီးအနုပညာသမား၊ အားကစားသမားနှင့် ပညာရှင်များ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့၏လုပ်ရပ်များကို အသေးစိတ်ခြေရာကောက်သည်။ ထို့ပြင် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းသကဲ့သို့ သူတို့၏မိဘတွေ့မျိုး၊ ဆရာဆရာမနှင့် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများကိုပါ မေးမြန်းသည်။ ထိုအခါ၊ ဒီကောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဘယ်လိုတော်တာ၊ ဒီကလေးမက အသက်ငါးနှစ်ကတည်းက ဘာတွေဘာတွေ လုပ်တတ်နေတာ စသည့် နဂိုဗီဒီထူးချွန်ထက်မြက်မှုများအကြောင်း သိပ်မကြားရ။ တချို့ဆိုလျှင် မိသားစုထဲမှာ နောက်ကလေးတစ်ယောက်က ဗီတော်တာ၊ သူက မထင်မရှား သူလိုငါလိုထဲကပဲ

ဆိုတာမျိုးတွေပင် ကြားရတတ်သည်။ ငယ်ငယ်က မတော်ဘဲ ကြီးလာမှ ဘာကြောင့်ထူးချွန်လာရသလဲ စူးစမ်းကြည့်သည့်အခါ သူများထက် သိသိသာသာ ပို ကြိုးစားတာ၊ ဒါဆို ဒါတစ်ခုပဲ သဲသဲမဲမဲ ဇွဲနှင့် လုပ် နေတာဆိုသောအချက်ကို သွားတွေ့သည်။

ရေကူးချန်ပီယံဖြစ်လာမည့် လူငယ်လေးက မနက်တိုင်း ကျောင်းမတက်မီ နှစ်နာရီလောက် ကန်မှာ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် အကူးကျင့်သည်။ စန္ဒရားပါရမီရှင် ဟု ချီးမွမ်းခံရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ် လုံးလုံး စန္ဒရားခုံမှာ နေ့စဉ် နာရီပေါင်းများစွာထိုင်ပြီး အတီးကျင့်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် အောင်မြင်သူ အများအပြား၌ ပါရမီက အရင်မလာ၊ ကြီးမားသော ဇွဲနဘဲနှင့် မနေမနား အားထုတ်မှုများ၏ နောက်မှသာ ပါရမီဆိုတာက ကပ်လိုက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ သည်။

ပါရမီရှင်ဟု အခေါ်ခံရသည့်အဆင့်ရောက်တော့ ကော သည်လူတွေ အားထုတ်မှု လျော့သွားသလား။

မလျော့ပါ။ ဘယ်သူမဆို လျော့လိုက်လျှင် က သွားမည်သာဖြစ်သည်။ ထိပ်တန်းမှာ တည်တံ့နေသော သူမှန်သမျှသည် အရှိန်မပျက် ဆက်လက်လေ့ကျင့်မြဲ လေ့ကျင့်နေကြသူများသာ ဖြစ်သည်။

စန္ဒရားဆရာကြီး အာသာရူဘင်စတိုင်း (Arthur Rubenstein) က သူ့တစ်သက်လုံး စန္ဒရားကို တစ်နေ့ နှစ်နာရီ မှန်မှန်လေ့ကျင့်ခဲ့ကြောင်း ပြောသည့်အခါ လူငယ်တစ်ယောက်က အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်ပြီး မေးသည်။ “ဆရာကြီး ဒီလောက်တော်နေပြီးကာမှ အဲဒီ လောက်အကြာကြီး လေ့ကျင့်နေရသေးသလားဗျာ”

“အတော်ဆုံးဖြစ်ချင်လို့ပေါ့ကွ” ဆရာကြီးက ပြေသည်။

သုတေသနပြုချက်တစ်ရပ်တွင် ပညာသည် အဆင့် တယောသမားများအား စူးစမ်းလေ့လာသည့် အခါ၊ တယောသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ခေါ်ချက်ချခံရသူများနှင့် စူပါစတားတယောပညာရှင် ခြစ်လာသူများအကြား သိသာကွာခြားသွားစေသည့် အဓိကအရာသည် ဘယ်လောက်များများ အချိန်ပေး လေ့ကျင့်ခဲ့သလဲ ဟူသော အချက်တစ်ခုတည်းသာဖြစ် ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်ဟု ဆိုသည်။ အနောက် ဘာလင်ရှိ ဘီတသိပ္ပံ၌ တယောပညာသင်ယူနေကြသည့် အနုပညာ ကျောင်းသားကျောင်းသူများအား လေ့လာသည့်အခါ၌ သည်း အထူးချွန်ဆုံးသင်တန်းသားများသည် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်လောက်မှာပင် အခြားပုံမှန်အဆင့် သင် တန်းသားများထက် ပျမ်းမျှအားဖြင့် နာရီပေါင်း ၂၀၀၀

ကျော်ခန့် ပိုမိုလေ့ကျင့်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။

ကျွမ်းကျင်ပြီထင်ရသည့်အဆင့်မှာပင် မပြတ်ဆက်၍လေ့ကျင့်ရင်း မသိမသာစွာ ပို၍တိုးတက်ကာ ကာလကြာသည့်အခါ၌ အခြားသူများနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ကွာခြားသွားသောသဘောဖြစ်သည်။

တစ်ခါ၌ ပန်းချီပန်းပုပညာကျော်ကြီး မိုက်ကယ် အိန်ဂျယ်လို (Michelangelo) အလုပ်လုပ်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်က သူ့လက်ရာကို ကြည့်ပြီး၊ “ဆရာဟာက ကျွန်တော် အရင်တစ်ခါ လာကြည့်တုန်းကလည်း ဒီလောက် ဒီလောက်ပဲ၊ ဘာမှတိုးတက်တာ မတွေ့ရပါလား” ဟု အားမနာ ပါးမနာ ဝေဖန်သည့်အခါ၊ မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုက “တိုးတက်ပါတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား သေသေချာချာ မကြည့်လိုပါ၊ ကျွန်တော် ဟောဒီနားလေး ပြန်သထားတယ်ဗျ၊ ဒီအပိုင်းလေးလည်း ချောပေးထားတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ ဒီနေရာလည်း ဆက်လုပ်ထားတာပဲ၊ ဒီလိုင်းလေးလည်း ပြေသွားအောင် ဖြေပေးထားတယ်” စသဖြင့် ရှင်းပြသည်။

ဟိုလူက မကျေနပ်သေး။ “အဲဒါတွေက အသေးအမွှားလေးတွေပဲဗျာ” ဟု စောဒကတက်သည်။ သည်

အခါ မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုက “ဟုတ်တယ်၊ အသေးအမွှားလိုထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထင်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအသေးအမွှားလေးတွေကောင်းအောင် မွမ်းမံရင်းနှံပဲ အပြစ်အနာအဆာကင်းတဲ့ အနုပညာလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်လာရတာ၊ အဲဒီအခါကျတော့ အသေးအမွှားမဟုတ်တော့ဘူးလေ” ဟူ၍ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

အဲဒါက ကောင်းနေပြီဆိုသော အဆင့်မှာပင် ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ပြုပြင်မွမ်းမံချင်သည့် ပညာသည်စစ်စစ်တို့၏ လက္ခဏာဖြစ်သည်။

* * *

တစ်ခါ၌ တိုးတက်ကြီးပွားချင်သူ လူငယ်တစ်စုက စာရေးသူအား “အောင်မြင်ရေးအတွက် ဖြတ်လမ်းနည်းမရှိဘူးလား” ဟူ၍ မေးခဲ့ဖူးသည်။

ဖြတ်လမ်းနည်းဆိုတာ မရှိပါဟု ကျွန်တော် ဖြေခဲ့သည်။

စင်စစ် ဖြတ်လမ်းနည်းဟူသော စကားလုံးကိုပင် ကျွန်တော် မနှစ်သက်ပါ။ သည်စကားလုံးမှာ မကောင်းသောအဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ပူးကပ်ပါဝင်နေသည်ဟု မြင်သည်။ အကယ်၍သာ ဖြတ်လမ်းနည်းဆိုသောစကားလုံး

ကို 'အတိုဆုံး အမြန်ဆုံးနည်း' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူတို့သုံးစွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်လျှင်မူ ၎င်းနည်းမျိုးတော့ ရှိပါသည်ဟု ကျွန်တော်ဖြေပါမည်။

အောင်မြင်မှုအတွက် အတိုဆုံး အမြန်ဆုံးနည်း ဟူသည် မိမိရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ သွားရာ၌ တွေ့စေ ငေးမောခြင်း ယိမ်းယိုင်သွေဖည်ခြင်း မရှိ တစ်သမတ် တည်းသော ထက်သန်စူးစိုက်စိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားချီတက် သောနည်း၊ ရည်မှန်းချက် ထမြောက်အောင်မြင်ရေး အတွက် သင့်တော်မှန်ကန်ဆုံးနည်းလမ်းကို ရွေးချယ် ကာ ယင်းကပြည့်စုံသည့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အရာ မှန်သမျှကို မမှီတ်မသံ လုပ်ကိုင်သွားသောနည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သည်နည်းကို ကျင့်သုံးသည့်အခါ မိမိရည်မှန်း ချက်နှင့် လျော်ညီစွာ ထိုက်သင့်သောအားထုတ်မှုနှင့် လိုအပ်သောအချိန်တို့ကိုကား ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ သော် ဤသည်သာလျှင် အဖြောင့်တန်းအမှန်ကန်ဆုံး နည်း၊ အောင်မြင်မှုရရန် အသေချာဆုံးနည်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

၂၁

ယနေ့လူငယ်တွေမှာ တီထွင်စရာမြောက်မြားစွာ

တစ်လောကထွက်သည့် BusinessWeek မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထဲမှာ နောက်ဆုံးပေါ် တီထွင်မှုတစ်ခု အကြောင်း ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အကြောင်းအရာက ဂဟေဆော်သည်ကိစ္စနှင့် စပ်သက်၍ ဖြစ်သည်။

ဂဟေဆော်သည်ကိစ္စမှာ ဘာများ အထူးတလည် တီထွင်စရာ လိုသေးသလဲဟု မာတိကာထဲက အညွှန်း စာကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် ရုတ်တရက် ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ ဂဟေဆော်သည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက သံဖြူဆရာဆီမှာ မြင်ဖူးသည်။ နေဒီယိုပြင်ဆရာဆီမှာ မြင်ဖူးသည်။ ဂဟေကိစ္စ အသည် မဟုတ်ဘူးလား စသဖြင့် ဆင်ခြေတက်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် လွဲပါသည်။

သူ့ဂဟေက ကျွန်တော်သိတာထက် အများကြီး ပို၍ကြီးကျယ်သည်။ ဧရာမတ်တားသံဘောင်ကြီးများ၊ ရေနံဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းကြီးများ၊ မော်တော်ကားထုတ်လုပ်သည့်စက်ရုံကြီးများစသည်တို့မှာ ဂဟေဆော်ကြသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ယခင်က မော်တော်ကားစက်ရုံများမှာ ဂဟေဆော်လုပ်သားက စုပေါင်းတပ်ဆင်မှုလိုင်း (assembly line) ရှိ မိမိနှင့် သက်ဆိုင်ရာနေရာတွင် ရပ်ကာ၊ ရှေ့သို့ ရွေ့လျားရောက်ရှိလာသည့် အစိတ်အပိုင်းများမှ သတ်မှတ်နေရာတို့တွင် ဂဟေတို့ပေးရသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်နှစ်ချက် စသဖြင့်။ သည်အလုပ်က တစ်သမတ်တည်း ထပ်တူလုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်ရာ၊ နောက်၌ လူအလုပ်သမား မသုံးတော့ဘဲ စက်ရုပ်များ သုံးစွဲလာသည်။ ရုပ်ရှင်များ၊ စာနယ်ဇင်းများတွင် သည်ခေတ် မော်တော်ကားစက်ရုံများအတွင်း အလုပ်လုပ်နေကြပုံများအကြောင်း ရိုက်ကူးပြသသည့် အခါတိုင်းလိုပင် မော်တော်ကားဖရိမ်ကို ဂဟေဆော်စက်ရုပ် (robot welding machine) များက မီးမွှန်းမီးမွှားတဖွားဖွားလွင့်အောင် ဂဟေဆော်နေပုံများ မြင်စမြဲဖြစ်သည်။ စင်စစ်၊ အဲသည် စက်ရုပ်တို့ ဂဟေ

ဆော်နေသော ရုပ်ပုံသည်ပင် ခေတ်မီစက်မှုလုပ်ငန်းကြီးများ၏ သင်္ကေတတစ်ခုပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် နောက်ဆုံးပေါ်နည်းပညာ၏ပြယုဂ်။ အထွတ်အထိပ်တီထွင်မှု၏ပြယုဂ်။

သို့သော် ယခုတော့ အဲဒါကြီးတွေသည်လည်း သိပ်နေရာမကျလှသေးဟု သိလာရသည်။ မီးမွှန်း မီးမွှားတွေများနေခြင်းသည်ပင် မတိကျ မသေချာခြင်း၏ လက္ခဏာတစ်ရပ်ဟု ဆိုလာပါသည်။ အကြောင်းက အဲသည်သတ္တုထည်များမှာ လိုအပ်သောကြံ့ခိုင်မှုရရှိရန်အတွက် ဂဟေ မည်သို့မည်ပုံဆော်ရမည် မည်ရွေ့ ခည်မျှဆော်ရမည်ဟူသော အတိုင်းအတာပမာဏကို တွက်ချက်ရာ၌ ယခင်ကအသုံးပြုသည့် နည်းစနစ်များအားနည်းချို့တဲ့သဖြင့် အဖြေကို တိတိကျကျထုတ်ပေးနိုင်လေ့မရှိခဲ့ဟု ဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ချရစေရန်အတွက် ဂဟေကို ခန့်မှန်းလိုအပ်ချက်ထက် အမြဲပို၍ ဆော်ပေးနေခဲ့ကြရသည်။ ယခု နောက်ဆုံးကျမှ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ကိုလံဘတ်(စ)မြို့ရှိ ဘက်တဲလ်အထိမ်းအမှတ်သိပ္ပံ၏ ဂဟေသုတေသနဌာနဆိုသည်က ၁၀ နှစ်ခွဲကြာအောင် စူးစမ်းလေ့လာပြီး တကယ်တိကျ သေချာသော ဂဟေဆော်ဆော့ဖိတ်အသစ်ကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

၂၀၀၀ ခုနှစ်ကထွက်လာသည့် အဲသည့်ဆော့ဖ်ဝဲကို အစပိုင်းတွင် သိပ်အထင်မကြီးကြသော်လည်း ယခုအတော်အတန် စမ်းသပ်သုံးစွဲကြပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ကက်တာပီလာတို့၊ ရှက်ဖရွန်တက္ကဆာကိုတို့လို လုပ်ငန်းကြီးများက အကြီးအကျယ် သဘောကျကြသည်။

ဖို့ဒ်မော်တော်ကားကုမ္ပဏီကလည်း သည်ဆော့ဖ်ဝဲသစ်ကို ပြောင်းလဲသုံးစွဲခြင်းဖြင့် သူတို့စက်ရုံအနေနှင့် ကားတော်ဒီများပြုလုပ်ရာ၌ ကုန်ကျစရိတ်ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ သက်သာသွားမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ကားတစ်စီးလုံးလုပ်သည့်နေရာ၌ ဂဟေ၏အခန်းကဏ္ဍသည် ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် မည်မျှရှိပါမည်လဲ။ ဂဟေဆိုသည်မှာ မော်တော်ကားအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဂဟေမှာပင် သုတေသနတွေ တီထွင်ကြံဆစရာတွေ သည်လောက်ရှိနေပါက ကားတစ်စီးလုံးအတွက်ဆိုလျှင် မည်မျှများပြားလိုက်ပါမည်နည်း။

မော်တော်ကားက ကြီးကျယ်ပါသည်။ သည်

ကနေ့ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ တိုးဝင်လာနေသည့် အိမ်သုံးပစ္စည်းကိရိယာများကိုပဲ ကြည့်ပါ။ ရုပ်ရှင်ဂီတဖျော်ဖြေမှုလိုင်းတစ်ခုတည်းမှာပင် တီဗွီ၊ ဗွီဒီယို၊ ဗွီစီဒီ၊ ဒီဗွီဒီ စတာတွေ နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲဖြစ်

ပေါ်လာနေတာ တွေ့ရလိမ့်မည်။ အဲသည်ဟာတွေထဲမှာမှ မတူတာ ကွဲပြားတာတွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ တီထွင်မှု အသေးစိတ်တွေ အများအပြားပါဝင်နေသည့် သဘော။

ကမ္ဘာမှာ တီထွင်မှုတွေ အပြိုင်အဆိုင် အလှအယက်ထွက်ပေါ်စ ဟိုတစ်ခေတ်တုန်းကတော့ စောစောပိုင်းလူတွေ သည်လောက်တီထွင်ကြလျှင် နောက်လူများအတွက် တီထွင်စရာကျန်တော့မည်မဟုတ်ဟု စိုးရိမ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ အဲဒါနှင့် ပြောင်းပြန်သာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်က တစ်ခုတစ်ရာတီထွင်လိုက်လျှင် အဲသည်အပေါ်မှာ ဆက်လက်မွမ်းမံတီထွင်စရာ၊ အခြားတီထွင်မှုတစ်ခုနှင့် ပေါင်းစပ်ဆက်စပ်တီထွင်စရာ၊ ၎င်းပစ္စည်းကိုပဲ အနေအထားသစ်တစ်ခုနှင့် လိုက်လျောညီထွေအောင် ပြုပြင်ဖန်တီးတီထွင်စရာ စသဖြင့် တီထွင်မှုလမ်းစသစ်တွေ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သည်ကနေ့လူများ၌ တီထွင်စရာအခွင့်အလမ်းတွေသည် ရှေးလူများထက် အများကြီးရှိလာနေသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။ သည်မှာ ဆပ်ဆင့်ပြောလိုက်ချင်သည်က သည်ကနေ့လူများ

ဆိုသည့်အထဲတွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပါဝင်သည် ဟူသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဟုတ်ပါ၊ မလားဗျာဟု စာဖတ်သူ သံသယဝင် နိုင်ပါသည်။

တီထွင်စရာတွေ များလာသည်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ဘာတတ်နိုင် မည်လဲ၊ တီထွင်မှုများဆိုတာက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော် ဆုံး အတတ်ဆုံး ရှေ့တန်းအရောက်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များသာ တတ်နိုင်သည့်အလုပ် မဟုတ်ဘူးလားဟု စောဒကတက် ကောင်းတက်ပါမည်။

မှန်ပါသည်။ အဲသည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မိ ကျွန်တော်ပြောချင်နေတာ ဖြစ်ပါသည်။

တီထွင်စရာတွေသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ အဝေး ကြီးက ပြေးနေသူများ၏ ရှေ့ဘက်မှာချည်း ရှိသည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ပြေးသွားသည့်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် နောက်မှာ တသီတတန်းကြီးကျကျန့်ရစ်သည့် တစ်ခါ တုန်းက တီထွင်မှုတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိနေသည်။ ဥပမာ အထက်ကဆိုခဲ့သည့် ဂဟေဆော်သည့်ကိစ္စမှာပဲ စဉ်းစား ကြည့်လျှင် သံဖြူဆရာမှသည် ဂဟေဆော်စက်ရုပ်အထိ ကြားမှာ အဆင့်ပေါင်းမည်မျှရှိပါမည်လဲ။ အဲဒါတွေ ထဲမှာ ကိုယ့်အခြေအနေနှင့် လျော်ညီရာကို လိုက်ရှာ

ကောက်ယူ၊ ပြီး ကိုယ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် တိုင်း ထွာဖြတ်ညှပ် ဖြည့်စွက်စပ်ဟပ်လျှင် ကိုယ့်အတွက် လက်ငင်းတန်ဖိုးရှိတာတွေ ရလာနိုင်ပါသည်။

အဲဒါကိုပဲ ခင်ဗျားက တီထွင်မှုလို့ခေါ်ချင်သေး သလားဟု ငြင်းခုံနိုင်ပါသည်။

ဟုတ်ကဲ့။ တီထွင်မှုစစ်စစ်ကြီးအဖြစ် ဂုဏ်ယူ ဝင်ကြားခြင်းမပြုနိုင်သော်လည်း တီထွင်မှုလမ်းကြောင်း ပေါ် တက်လှမ်းသည့်အဆင့်၊ လက်တွေ့မှာလည်း အကျိုး ခံစားရနိုင်သောအဆင့်ဟု ကျွန်တော် ဆိုပါမည်။

တီထွင်မှုဟူသည်၏သဘောက မိမိမှာရှိသည့် အသိဉာဏ်ပညာနှင့် မိမိရယူသုံးစွဲနိုင်သည့် ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုကာ တန်ဖိုးရှိသောအရာသစ် တစ်ခု ဖန်တီးရယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တီထွင်ရာ၌ ထည့်သွင်းအသုံးပြုသော ပစ္စည်းသည် သဘာဝပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ၊ သူတစ်ပါး တစ်စိတ် တစ် ဒေသဖန်တီးပြုလုပ်ထားသောအရာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ သူတစ်ပါးတီထွင်ဖန်တီးခဲ့ပြီး အသုံးမဝင်တော့ဘူးဟူ၍ ပစ်ထားမေ့ထားခဲ့သောအရာ ကို မိမိက သူနှင့် မတူသောအနေအထား၌ အကျိုးရှိစွာ ပြောင်းလဲသုံးစွဲတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဒါကို invention ဟု မခေါ်လျှင်လည်း အနည်းဆုံး reinvention (ပြန်လည်တီထွင်မှု) ဆိုတာလောက်တော့ ပြော၍ရမည် ထင်ပါသည်။ တချို့ကလည်း ဖန်တီးမှုပါသောတုပမှု creative imitation ဟု ပြောဆိုသုံးနှုန်းကြပါသည်။ သူတစ်ပါးကို မှီငြမ်းတုပထားတာမှန်သော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်အစွမ်းအစလေးတော့ သည်အထဲမှာပါသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုသောသဘော ဖြစ်ပါသည်။

တီထွင်မှုမှန်သမျှပင် သက်ဆိုင်ရာကဏ္ဍနယ်ပယ်၌ နဂိုအရှိထက် တစ်ဆင့်တက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သည်တီထွင်မှုတစ်ခုကြောင့် သည်ကဏ္ဍနယ်ပယ်တွင် တစ်ဆင့်တက်သည်။ ထိုတီထွင်မှုတစ်ခုကြောင့် ထိုကဏ္ဍနယ်ပယ်တွင် တစ်ဆင့်တက်သည်။ သို့သော် ဟိုဟိုသည်သည်မှ တီထွင်မှုအတော်များများ ချိတ်ဆက်မိသွားသည့်အခါ၌မူ တစ်ဆင့်မဟုတ် အဆင့်များစွာ ခုန်ပျံတက်သွားတတ်သောသဘော ရှိပါသည်။

ကမ္ဘာမှာ ရှေ့တန်းကရှိနေသောနိုင်ငံတွေ (သို့မဟုတ်) ကမ္ဘာမှာ အစောဆုံး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခဲ့သော နိုင်ငံတွေသည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အားထုတ်ရသော အသစ်တီထွင်မှုများအားဖြင့် လမ်းထွင်၍ သွားရသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နောက်တွင် သူတို့၏တီထွင်မှုများ

ကို တိုက်ရိုက်ရယူခြင်း၊ ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်သုံးစွဲခြင်း၊ ပြန်လည်တီထွင်ခြင်းများအားဖြင့် ရှေ့တန်းနားရောက်သွားကြသူတွေ အများအပြားရှိသည်။ ကိုယ်တိုင်လမ်းထွင်ရသူများနှင့်စာသော် နောက်မှ လိုက်သူတို့က လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ခုန်ပျံတိုးတက်နိုင်ကြသော သဘောရှိသည်။

အနောက်ဥရောပနိုင်ငံများ ရာစုနှစ် နှစ်ခု သုံးခု ချီတက်ရသောခရီးကို ဂျပန်က ရာစုနှစ်တစ်ဝက်လောက်နှင့် မီသလောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့ တရုတ်ပြည်ဆိုလျှင် ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခု သုံးခုလောက်နှင့်ပင် ရှေ့တန်းနားရောက်လာပြီ။

ဘယ်လိုရောက်ကြသနည်း။

သမိုင်းဝင်တီထွင်သူစစ်စစ်ကြီးများ မဟုတ်ကြသော်လည်း ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များမှာရှိသည့် ဉာဏ်စွမ်းရည်မျိုး၊ စိတ်အားထက်သန်မှုမျိုးဖြင့် ပြန်လည်တီထွင်မှုတွေ ဖန်တီးမှုပါသောတုပမှုတွေ မနေမနား ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည့် လူတော်လူတတ် အမြောက်အမြား သူတို့ဆီမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပညာရပ်နယ်ပယ်စုံမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အားထုတ်မှုများ ချိတ်ဆက်မိကာ သူတို့တိုင်းပြည်များ ခုန်ပျံတိုးတက်သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ဧရာမကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ မြန်မာ့ရှေ့တန်းနှင့် ကမ္ဘာ့ရှေ့တန်းကြားက ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး ကွက်လပ်ကြီး။ သည်ကွက်လပ်ကြီး၏ ကဏ္ဍနယ်ပယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဖြည့်စွက်ကြရလိမ့်မည်။

သည်ကွက်လပ်သည် ယနေ့မြန်မာလူငယ်တွေ လူအိုသော်လည်း စိတ်မအိုသေးသည့် မြန်မာလူကြီးတွေ အတွက် ဧရာမအခွင့်အလမ်းကြီးဟု ကျွန်တော် မြင်ပါသည်။ သည်ကွက်လပ်ကို ဖြတ်သန်းဖြည့်စွက်ရင်း တီထွင်ဖန်တီးသောအလုပ်မှာ ကျင့်သားရလာကာ၊ တစ်နေ့သောအခါ၌ နိုင်ငံနယ်နိမိတ်ပြင်ပကပါ အသိအမှတ်ပြုရသည့် တီထွင်ဖန်တီးသူများ ကျွန်တော်တို့အထဲက ပေါ်ထွက်လာနိုင်သည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်မိပါသည်။

၂၂

မတွန့်မရွံတတ်တဲ့စိတ်

နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ နိုင်နိုင်ပါတယ်။

ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့် မတတ်နိုင်ရမှာလဲဗျ။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကြိုးစားကြည့်ရင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

.....

ဤသည်က ကျွန်တော်တို့မှာရှိတတ်သည့် မတူညီသောခံစားမှုနှင့် သဘောထားအမြင်များကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဆိုးဘက် အပျက်ဘက် မဖြစ်နိုင်သည့် ဘက်က သဘောထားအမြင်နှင့် အကောင်းဘက် အပြုဘက် ဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်က သဘောထားအမြင်။

ခေါင်းထဲစွဲနေသည့် သည်သဘောထားအမြင်များ ပေါ်မူတည်ကာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ကြသည်။ သို့မဟုတ် မလှုပ်ရှား မလုပ်ကိုင်ဘဲနေကြသည်။ ထိုအခါ ယင်း တို့၏ ရလဒ်အဖြစ်။

ရဲဝံ့စွန့်စားသူ၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သူ။

အားထုတ်ကြိုးပမ်းသူ၊ အလျှော့ပေး နောက် ဆုတ်သူ။

စွမ်းဆောင်အောင်မြင်သူ၊ မဖြစ်မြောက်မအောင် မြင်သူ စသဖြင့် ကွဲပြားသွားကြသည်။

* * *

နမူနာတစ်ခု ပြချင်သည်။

ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး၏ ဗက်တီကင်မြို့တော်ရှိ ဆစ္စတင်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းမျက်နှာကြက်တွင် ပန်းချီ ကျော်ကြီး မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လို၏ လက်ရာ ပန်းချီကား များရှိသည်။ အဲသည်အထဲတွင် လူငယ်လေးတစ်ယောက် က ဧရာမလူသန်ကြီးတစ်ယောက်ကို ကျောပေါ်ခွစီးကာ ဓားနှင့် ခုတ်ပိုင်းနေပုံတစ်ခု ပါရှိသည်။

ဂန္ထဝင်မှာထင်ရှားသည့် ဒေးဗစ်နှင့် ဂိုလိုင်း ယက်(သ) တို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပွဲတွင် ဒေးဗစ် အနိုင် ရသွားပုံကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အချိန်က လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ခန့်က။ နေရာက ယနေ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဟု ခေါ်ကြ သည့်ဒေသ။

မြေထဲပင်လယ်အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ အဲသည်နေရာ ကလေးမှာ ဣသရေလ (Israel) နှင့် ဖိလစ္စတင်း (Philistine)ဟု ခေါ်ကြသည့် လူမျိုးနှယ်နှစ်စု စစ်ခင်း ရန် ပြင်နေကြသည်။

အေလာတောင်ကြားဟုခေါ်သော နေရာ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ဣသရေလ တပ်နှင့် ဖိလစ္စတင်းတပ်တို့ ချရပ်ရင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်။

ဖိလစ္စတင်းတပ်တွင် ဂိုလိုင်းယက်(သ) အမည်ရှိ အလွန်ခွန်အားကြီးမားသော လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ယောက် ပါရှိသည်။ ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ်ကို ကြေးဝါချပ်ဝတ် တန်ဆာ၊ ကြေးဝါခမောက်၊ ကြေးဝါခြေကာတို့ဖြင့် ဖုံး အုပ်ကာကွယ်ထားသေးသည်။ ခါးမှာ ဓားတစ်လက် ချိတ်ထားသည်။ လက်ထဲတွင် သံသွားတပ်ဧရာမလှံကြီး တစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ဂိုလိုင်းယက်(သ)က တပ်ရှေ့ထွက်ကာ တစ် ဖက်မှ ရန်သူတို့ကို လှမ်း၍ ကြိမ်းမောင်းသည်။ လူစွမ်း ကောင်းရှိလျှင် ထွက်ခဲ့၊ မိမိနှင့် တစ်ဦးချင်းသတ်ကြ မည်၊ ရှုံးသည့်ဘက်က ကျွန်ခံကြေး ဟူ၍ ရှေးခေတ်က

စစ်သည်များထုံးစံအတိုင်း စိန်ခေါ်သည်။ ဣသရေလ
ဘက်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲ။ သူ့ခြိမ်းခြောက် ဟိန်း
ဟောက်သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရသည်။

တစ်နေ့တွင် ဣသရေလတပ်စခန်းသို့ လူငယ်
လေးဒေးဗစ် ရောက်လာသည်။ သည်စခန်းမှာ သူ့အစ်ကို
ကြီးသုံးယောက် ရှိနေသည်။ သူက ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံး။ တောထဲမှာ သိုးကျောင်း
နေရာက အစ်ကိုများထံ စားနပ်ရိက္ခာသွားပို့ရန် ဖခင်က
စေသဖြင့် ရှေ့တန်းသို့ သူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တွင် ဂိုလိဇ်းယက်(သ)၏ ကြိမ်းမောင်းသံ
တွေ သူကြားရသည်။ မိမိတို့ဣသရေလတွေ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားကြတာလည်း သူ မြင်ရသည်။ သည်လောက်
ကြီးမားသောသတ္တဝါကို မည်သူမျှ ရင်မဆိုင်ရဲကြ။
သွားရင်ဆိုင်လျှင် မရှုမလှသေပွဲဝင်ရမှာ မုချ ဟူ၍ပဲ
ယုံကြည်နေကြသည်။

ဒေးဗစ်ကတော့ သည်လို မယူဆ။

မိမိသာဆိုလျှင် တစ်ချက်တည်းနှင့် ပွဲပြီးအောင်
သတ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ
သတ်နိုင်မည်ဆိုတာလည်း သူ့အာရုံထဲမှာ မြင်နေသည်။

သို့နှင့် သည်ကိစ္စကို အနီးအနားရှိ လူတွေအား
စကားစကြည့်သည့်အခါ အစ်ကိုတွေက ဆူပူမာန်မဲ

ကြသည်။ မဖြစ်ညစ်ကျယ်နှင့် မိုက်ရူးရဲစကားတွေ
လျှောက်ပြောမနေဖို့ တားမြစ်ကြသည်။ သူက တားမရ။

သည်အခါ သူ့သတင်းက ဣသရေလရှင်ဘုရင်
နားအထိ ပေါက်သွားသည်။ ဘုရင်က သူ့ကိုခေါ်၍
ကြည့်တော့၊ နနနယ်နယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေး၊ အတွေ့
အကြုံမရှိ ဘာမရှိ၊ သတ္တိတစ်ခုတည်းအားကိုးနှင့် ဂို
လိဇ်းယက်(သ)ကို သွားတိုက်လျှင် ဒုက္ခရောက်မည်၊
ဂိုလိဇ်းယက်(သ)က ခွန်အားဗလသာမဟုတ် တိုက်ပွဲ
သတ်ပွဲအတွေ့အကြုံလည်း များလှပြီဟု မြင်ပြီး တား
မြစ်သည်။

ဒေးဗစ်က လက်မခံ။ သည်ရန်သူကို မိမိ အနိုင်
တိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းသာ ရဲဝံ့စွာပြောသည့်အခါ ဘုရင်
လက်လျှော့ပြီး သူ့အား မိမိ၏ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများကို
ဝတ်ဆင်၍ တိုက်ရန်ပေးအပ်သည်။

ဒေးဗစ်က ချုပ်ဝတ်တန်ဆာကို ငြင်းပယ်သည်။
မိမိကိုင်နေကျ လက်နက်များဖြင့်ပင် ရင်ဆိုင်ရန်ထွက်
သည်။

သူ့လက်နက်ဟူသည်က တောထဲမှာ သိုး
ကျောင်းစဉ် သူကိုင်လေ့ရှိသည့် တောင်ရောနှင့် ဘောက်
ချွဲတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ လောက်လွှဲထဲ သည့်ပစ်ရန်

အတွက် အနေတော်ကျောက်ခဲငါးလုံး စမ်းချောင်းထဲ သွားကောက်ပြီး လွယ်အိတ်၌ ထည့်သည်။

ဒေးဗစ်နှင့် ဂိုလိုင်းယက်(သ) ရင်ဆိုင်တွေ့ကြ သည့်အခါ...

ဂိုလိုင်းယက်(သ) က

“မင်းက တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ လာရအောင် ငါ့ကို ခွေးများအောက်မေ့သလား” ဆိုပြီး၊ သူ့အား လင်းတစာ တောခွေးစာကျွေးပစ်မည်ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်။ ဒေးဗစ် ကလည်း မင်းကိုသတ်၍ လည်ပင်းကိုဖြတ်မည်၊ မင်းတို့ ဖိလစ္စတင်းအသေကောင်တွေကို လင်းတစာ တောခွေး စာကျွေးမည်ဟု ပြန်ကြိမ်းမောင်းသည်။

ထိုနောက် ဂိုလိုင်းယက်(သ) က သူ့အား ချေမှုန်းပစ်ရန် ပြေးထွက်လာသည့်အခါ ဒေးဗစ်က လွယ်အိတ်ထဲမှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို လောက်လွှဲထဲထည့်ပြီး အားကုန်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

အရှိန်နှင့် ပြေးထွက်သွားသည့် ကျောက်ခဲက ဂိုလိုင်းယက်(သ) ၏ နဖူးအလယ်တည့်တည့်ကို ထိမှန် သည်။ နဖူးကြီးပင် ချိုင့်ခွက်၍သွားပြီး ဂိုလိုင်းယက်(သ) မှောက်လျက် လဲကျသည်။ ဒေးဗစ်ပြေးသွားပြီး ဂိုလိုင်းယက်(သ) ကို တက်နင်းကာ သူ့ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲ နုတ်၍ လည်ပင်းကို ခုတ်ဖြတ်သည်။

ဂိုလိုင်းယက်(သ) သေလျှင် ဖိလစ္စတင်းတို့ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားသွားကြသည်။ စောစောက ကြောက်ရွံ့နေသော ဣသရေလသားတို့ တအားသွေးကြွကာ အပြေးအလွှားထွက်လာပြီး ကြွေးကြော်အော်ဟစ်တိုက် ခိုက်ကြသည်။

ဒေးဗစ်၏အောင်ပွဲမှ ဆက်ကာ ဣသရေလတို့ စစ်အနိုင်ရခဲ့ပြီး နောင်အခါ၌ ဒေးဗစ်သည် ဣသရေလ တို့၏ခေါင်းဆောင်အကြီးအကဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

* * *

ဒေးဗစ်နှင့် အခြားဣသရေလစစ်သည်များကြား အကြီးမားဆုံးကွာခြားခဲ့သောအရာသည် စိတ်ဓာတ် ဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်သည် တော်ရုံရန်ကို နောက်မတွန့်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်သည်။

အခြောက်တိုက် မိုက်ရူးရဲခြင်းမဟုတ်။ သူ့မှာ စိန်စွန့်စားခဲ့သောအတွေ့အကြုံနှင့် ယင်းအတွေ့အကြုံ ကို အရင်းခံသည့်ယုံကြည်မှုရှိသည်။

ဒေးဗစ်သည် သူ့အသုံးပြုနေကျ လောက်လွှဲ၏ ခွက်ရည်ကို ယုံကြည်သည်။ လောက်လွှဲထဲက သွက် သွားသည့် ကျောက်ခဲ၏ ဒဏ်ကို ဂိုလိုင်းယက်(သ) ထက်

ကာယဗလကြီးသူဖြစ်စေ၊ လူသာဖြစ်ရိုးမှန်က လုံးဝ ခံနိုင်စရာမရှိဟု သူစိတ်ချသည်။ ပြီး သူသည် သိုး ကျောင်းသားအဖြစ် တောထဲမှာကြုံရသည့် ဘေးရန် မှန်သမျှကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်လာခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သိုးကိုကိုက်သောခြင်္သေ့အား သတ်၍ ခြင်္သေ့ပါးစပ်မှ သိုးကို ပြန်လည်ဆွဲထုတ်ယူခဲ့ဖူးသည်။ မိမိကို ကိုက် သောဝက်ဝံအား အသေပြန်သတ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်

ဂိုလှိုင်းယက်(သ)နှင့်တွေ့သောအခါ သူ မတုန် လှုပ် မကြောက်ရွံ့။ ငါယှဉ်ပြိုင်လျှင် နိုင်ရမည်ဟုသာ သူ ယုံကြည်သည်။

တစ်ပါးသူတွေက ဂိုလှိုင်းယက်(သ)၏ ဧရာမ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ပြီး သွေးပျက်နေကြစဉ် ဒေးဗစ်က လောက်လွှဲနှင့် ပစ်လျှင် လုံးဝလွဲစရာမရှိဟုသာ ရှုမြင် ခဲ့သည်။

တကယ်လက်တွေ့တွင်လည်း သူ၏ကျောက်ခဲ တစ်ချက်နှင့်ပင် ဂိုလှိုင်းယက်(သ)တို့ တစ်တပ်လုံး ပျက်ခဲ့ရပေသည်။

၂၃

နမူနာက အဓိက

မြန်မာမှာ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး တံငါနားနီးတံငါ ဟူ၍ ရှိသည်။

စပိန်စကားပုံက “ဝံပုလွေတွေနှင့် နေလျှင် ဝံပုလွေလို ‘အူ’ တတ်လိမ့်မည်” (Live with wolves, and you will learn to howl.) ဟု ဆိုသည်။

လူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြင်တွေ့ရသူတို့၏ အပြုအမူများကို အမှတ်မထင် အတုခိုးမိနေတတ်သော သဘောရှိသည်။ အနီးရှိလူတစ်ယောက် သမ်းလျှင် လိုက်သမ်းချင်သည်။ ဘေးလူချောင်းဆိုးလျှင် ကိုယ့် သည်ချောင်းယားလာသည်။ သူများ ဆေးလိပ်သောက် တာမြင်တော့ ကိုယ်လည်း တစ်လိပ်ထုတ်မီးညှိမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူအား မပြတ်ဖိအားပေးနေ လွှမ်းမိုးနေ ဆွဲဆောင်စည်းရုံးနေသော သဘောပင်။

သို့သော် သူတစ်ပါးက ကိုယ့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သလို၊ ကိုယ်ကလည်း သူတစ်ပါးအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်အပေါ် လွှမ်းမိုးသလို ကိုယ့်အပြုအမူ အကောင်းအဆိုးတို့ကလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သူတစ်ပါးအပေါ် သက်ရောက်လွှမ်းမိုးမှု ရှိနေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းစေချင်လျှင် ကိုယ်က အရင်ကောင်းပြုဖို့ လိုသည်။

သို့သော် အတော်များများက “ငါပြောသလို လုပ် ငါလုပ်သလိုမလုပ်နဲ့” သမားတွေ ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်က ကောင်းသည်၊ လက်တွေ့မှာ မကောင်း။

အပြောအဆိုရိုင်းစိုင်းသော သား၊ လူကြီးသူမ ရှေ့မှာ ဆဲရေးတိုင်းထွာသောသားအား အဖက ကြိမ်နှင့်ရိုက်ဆုံးမသည်။ သို့သော် တရွမ်းရွမ်းရိုက်ရင်းက မပြတ်လည်း ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ “ခွေးမသား... ဆဲဦးကွ...”

ဆုံးမစကားနှင့် အဖေနေမူနာ၊ ဘယ်ဟာသည် အရိုက်ခံရသောကလေးအပေါ် သက်ရောက်စွဲမြဲမည် ထင်ပါသလဲ။

* * *

ရောမတွေးခေါ်ရှင် ဆီနီကာ (Seneca) က “Men trust rather to their eyes than to their ears.” ဟု ဆိုသည်။

လူဆိုသည်က ပြောသံကြားသည်ထက် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌကို ပိုယုံသည်။

တရားဟောသူထက် လက်တွေ့လုပ်ပြသူကို ပိုကြည်ညိုသည်။

မြောင့်မတ်တည်ကြည်စွာ၊ ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ လုပ်ကိုင်ပြသွားသူ၏ လုပ်ရပ်သည် အခြားသောသူတို့၏ စိတ်အာရုံတွင် စွဲမြဲသွားသည်။ ဒါသည် ရပ်တည်ချက်အမှန်ပဲ။ ချီးကျူးထိုက်သောလုပ်ရပ်ပဲ။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လေးစားဂုဏ်ပြုထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဟူ၍ လူတိုင်း သိရှိခံစားမှတ်သားမိသွားသည်။

သိရမြင်ရသူ၏ ခေါင်းထဲ၌ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခံနုနုနာဖြစ်သွားသည်။ ပေတံဖြစ်သွားသည်။ အခြားသောသူတို့၏ လုပ်ရပ်ကို သည်စံ သည်ပေတံဖြင့် ဆက်လက်တိုင်းထွာအကဲဖြတ်လိမ့်မည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကော အဲသည်လို လုပ်နိုင်မည်လား၊ အဲသည်လောက် လုပ်နိုင်မည်လား စဉ်းစားမေးမြန်းလိမ့်မည်။ သည်အထဲမှ အချို့သောသူများကတော့ မိမိစံထားသောပုဂ္ဂိုလ်နည်းတူ

ထူးခြားပြောင်မြောက်သူများဖြစ်အောင် တကယ် စွမ်းဆောင်ကြလိမ့်မည်။ ဥပမာ၊

ရာဇဝင်မှာထင်ရှားသော ဂရိဇကရာဇ် အလက်ဇန္ဒား-သ-ဂရိတ် (Alexander the Great) ။

အလွန်ရဲဝံ့ပြတ်သားသူ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသူ၊ ရန်သူတို့အခိုင်အမာခံနေသည့် မြို့ရိုးမြို့တံတိုင်းများကို ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆုံးတန်းမှ စီးနင်းကျော်တက်တိုက်ခိုက်သူ။ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် စစ်ရေးစစ်ရာ၌ လေ့ကျက်ကျွမ်းကျင်သလို၊ ဂရိဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီး အရစ္စတိုတယ်၏တပည့်ရင်းပီပီ အတွေးအခေါ်ပညာကို စိတ်ဝင်စားသည်။ စာပေကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသည်။

သူ့ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ဂရိစာဆိုကြီးဟိုးမား (Homer) ၏ 'အီလိယက်' (Iliad) မဟာလင်္ကာစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်နှင့် စားတစ်လက်ရှိသည်။

အီလိယက်မှာ ရှေးခေတ်ဂရိစစ်သည်တို့ ထရွိုင်မြို့ကြီးကို ဝန်းရံပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်ကြပုံအကြောင်း ရေးဖွဲ့သည့် မော်ကွန်းလင်္ကာကြီး ဖြစ်သည်။ သည်အထဲတွင် အထင်ရှားဆုံး ဇာတ်ဆောင် (ပုဂ္ဂိုလ်) တစ်ဦးက သူရဲကောင်းအာခီလီ (Achilles) ဖြစ်၍ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးအခန်းများက အာခီလီ (စ) ၏ ရဲဝံ့စွန့်စားခန်းများဖြစ်သည်။ အလက်ဇန္ဒားသည် အာခီလီ (စ) ကို

အားကျသည်၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးသည်၊ အတုယူစရာ ခံနမူနာပြပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် စွဲမြဲမှတ်သားထားခဲ့သည်။

အလက်ဇန္ဒား-သ-ဂရိတ်သည် 'ရဲစွမ်းသတ္တိ' ကို အတွေးအခေါ်ကျွမ်းများလာ 'သတ္တိဟူသည် အဘယ်နည်း' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များမှ ရသည်မဟုတ်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိဆိုတာ ဒါပဲဟု အထင်အရှားပြသွားသော အာခီလီ (စ) ၏ လုပ်ရပ်များကို ထပ်တူနမူနာယူ လုပ်ကိုင်ရင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော စစ်ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့သည် ဟူ၍ သုတေသီတို့ မှတ်ချက်ပြုကြသည်။

* * *

ရဲစွမ်းသတ္တိသာမက ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံမှုတွင်ပါ စံတင်ခဲ့ရသူတွေ သမိုင်းထဲမှာ ရှိသည်။

နမူနာတစ်ခုက သာမော်ပီလေးသူရဲကောင်းများ။ ဂရိကျွန်းဆွယ်အလယ်ပိုင်း၊ အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတမ်းတစ်နေရာတွင် သာမော်ပီလေး (Thermopylae) ကောင်ကြားဟု အမည်ရသည့် အလွန်ထင်ရှားသော သမိုင်းဝင်နေရာတစ်ခု ရှိသည်။

ထိုနေရာ၌ ကျောက်စာတိုင်တစ်တိုင် ဖိုက်ထူထားသည်။

ကျောက်စာတိုင်၌

Go tell the Spartans, thou that passeth
by,

That here, obedient to their laws, we lie.

အဆွေခရီးသွား အမှာစကားပါးပါရစေ။

စပါတာ၏ အမိန့်ဥပဒေများကို စောင့်ထိန်း

လိုက်နာကာ

ကျွန်ုပ်တို့ ဤနေရာ၌

လှဲလျောင်းခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း

စပါတာတို့အား ပြောကြားပေးပါလေ။

ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ကမ္ဗည်းစာတစ်ခု ရေး
ထိုးထားသည်။

ကျောက်စာတိုင်ကား တစ်ရံရောအခါက ဂရိ
အမျိုးသားတစ်ရပ်လုံးအတွက် မိမိတို့အသက်ကို ပေးလှူ
သွားခဲ့သည့် စပါတာမြို့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် (ဘုရင်)
လီယွန်နီဒတ် (စ) (Leonidas) နှင့် နောက်ပါစစ်သည်
၃၀၀ တို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံ
သည့်စိတ်ဓာတ်ကို ထာဝရမော်ကွန်းတင်ရန်အလို့ငှာ
စိုက်ထူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်တိုင်ပါ ကမ္ဗည်းစာကို ဖတ်ရှုပွားမျှ
ကာ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဂျွန်ရပ်စကင်းက လူသား

တို့နှုတ်မှ မြက်ဟဖူးသမျှထဲတွင် ဂုဏ်ကျက်သရေအရှိ
ဆုံး စကားလုံးစုပေတည်းဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်နောက်ခံမပါ စာသားသက်သက်
ဖြင့်ကား သည်စကားစုကို ရပ်စကင်းပြောသလောက်
ထိခိုက်ခံစားမိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အဖြစ်
အပျက်ကို အနည်းငယ်ပြောပြလိုပါသည်။

ဘီစီ ၄၈၀ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ပါရှားဘုရင်
ပေးဇီး (စ) (Xerxes) သည် ဂရိပြည်အား တိုက်ခိုက်ရန်
အတွက် စစ်သည် ၂ သိန်း စစ်သင်္ဘော ၁၀၀၀ မျှ
ပါဝင်သည့် ဧရာမတပ်ကြီးနှင့် ချီ၍လာသည်။ ထိုစဉ်က
ဂရိတို့သည် city-state ခေါ် မြို့တစ်မြို့ တစ်နိုင်ငံ
စနစ်ဖြင့် သီးခြားစီရပ်တည်နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။
သို့သော် တစ်မျိုးနွယ်လုံး၏ရန်သူ ပါရှန်တို့ စစ်ချီ
လာပြီဆိုသည့်အခါ မြို့-နိုင်ငံအများ စုပေါင်း၍ ခုခံရန်
ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုအခါ ဂရိပြည်မြောက်ပိုင်းမှ တောင်
ပိုင်းဆီ ထိုးဖောက်လာမည့် ပါရှန်စစ်ကြောင်းကြီး
တစ်ခုကို စစ်ရေးစစ်ရာအရ အချက်အချာကျသည့် သား
ဆာပီလေးတောင်ကြားမှ ပိတ်ဆို့ခုခံရန်တာဝန်သည်
စပါတာမြို့-နိုင်ငံခေါင်းဆောင် ဘုရင်လီယွန်နီဒတ် (စ)
နှင့် သူ့စစ်သည်များထံ ကျရောက်လာသည်။

လီယွန်နီဒတ်(စ)သည် လူ ၆၀၀၀ ပါ တပ် တစ်တပ်ဖြင့် သာမော်ပီလေးမှ ခုခံရန် အသင့်ပြင်သည်။ သူ့တပ်တွင် လူရင်းစပါတာများအပြင် အခြားမြို့ပြ နိုင်ငံများမှ တပ်ဖွဲ့အချို့လည်း ပူးပေါင်းပါဝင်သည်။

သာမော်ပီလေးသည် ၄ မိုင်ခန့် ရှည်လျားပြီး ကျဉ်းမြောင်းသည့်နေရာများ၌ အကျယ် ပေ ၅၀ မျှသာ ရှိသည့် တောင်ကြားလမ်းစစ်စစ် ဖြစ်သည်။ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အလွန်မြင့်မောက် မတ်စောက်သော တောင်နံရံကြီးများ ကာဆီးနေသည့်ဖြစ်ရာ ရန်သူ သည် ကျဉ်းမြောင်းသော သည်တောင်ကြားမှအပ အခြား ဝင်စရာ လမ်းမရှိ။

ဝင်လာလျှင် လီယွန်နီဒတ်(စ)၏တပ်နှင့် ရင် ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ သည်တပ်ကို အလုံးစုံချေမှုန်းနိုင်မှ သည် လမ်းက ဖြတ်သန်း၍ ရလိမ့်မည်။

သည်တွင် လီယွန်နီဒတ်(စ)တို့ စပါတာများ အကြောင်း အနည်းငယ်ပြောချင်သည်။

စပါတာတို့သည် ရဲဝံ့စွန့်စားမှုအတွက် အထူး လေ့ကျင့်ထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ အလွန်စည်းကမ်း ကြီးသည်။ မြီးခြံကျပ်တည်းစွာ စားသောက်နေထိုင် နိုင်သည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြံ့ခိုင်မာကြောသည်။ စပါတာ တစ်ယောက် စစ်ထွက်ခါနီးတွင် သူ့ကိုယ်ဆောင်ရမည့်

ဒိုင်းကြီးကို မိခင်ကိုယ်တိုင်က ယူဆောင်လာပေးလေ့ ရှိသည်။ ပြန်ရင် သည်ဒိုင်းကိုကိုင်ပြီး ပြန်ခဲ့။ မကိုင် နိုင်ရင်လဲ ဒိုင်းပေါ်က ပြန်လာခဲ့ဟု မှာတတ်သည်။

စစ်ပွဲမှာ အနိုင်တိုက်ပြီး အသက်ရှင်လျက် အမေ့ ထံပြန်ခဲ့ပါ။ အကယ်၍ တိုင်းပြည်အတွက် အသက် ပေးခဲ့ရပြီဆိုလျှင်လည်း သူ၏ရုပ်အလောင်းကို ဒိုင်းပေါ် တင်ကာ အတူစစ်ထွက်သည့် ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ ထမ်း ပိုးပြီး ဂုဏ်သရေရှိစွာ ပြန်ရောက်လာတာ မြင်ချင်ပါသည် ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သည်စကားနောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်တွေ ကိန်းအောင်းနေသေးသည်။ စစ်မြေမှာ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ သူရဲဘောကြောင်စွာ လက် လွတ်ထွက်ပြေးသည်၊ သို့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရပြီး ကျေး ကျွန်ဘဝရောက်သွားသည် စတာမျိုးတွေ မကြားချင်ပါ ဟူသောသဘော။

မိခင်တွေပင် အဲသည်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသည့် စပါတာ။

ထို့ကြောင့် စပါတာမှန်လျှင် ဓားဒဏ်ရာ လုံး အင်ရာကို ကျောမှာ မပြချင်။

“စပါတာတွေလေ၊

ကြည့်စမ်းပါ။

သူတို့ဒဏ်ရာတွေအားလုံး

ရှေ့ဘက်မှာ”တဲ့။

ကဗျာစာဆိုတွေက ဖွဲ့ကြသည်။

အဲသည်တော့ သာမော်ပီလေးမှာ ဆုံကြသည်
အခါ...

လီယွန်နီဒတ်(စ)နှင့် သူ့စစ်သည်တွေ တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက် ပိတ်ဆို့ကာ တက်လာသမျှ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ခုခံကြသည်။ ပါရှန်တို့မှာ လူအင်အား အဆမတန် များသော်လည်း တိုက်ရည်ခိုက်ရည်တွင်း စပါတာကို လုံးဝမယှဉ်နိုင်။ နှစ်ရက်လုံးလုံး အကျအဆုံး များစွာခံကာ အတင်းဝင်တိုက်သော်လည်း ဂရိတပ်ကို မကျော်ဖြတ်နိုင်။

တတိယနေ့တွင်မူ လျှို့ဝှက်သည့် တောင်ကျော် လမ်းသေးလမ်းမြောင်တစ်ခုကို ဂရိသစ္စာဖောက်တစ်ဦးက ပြသဖြင့် ရန်သူတို့ ဂရိတပ်၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကြီးမားသောအင်အားဖြင့် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အတိုက်ခံရတော့မည်ဆိုတာ မြင်သည့်အခါ လီယွန်နီဒတ်(စ) တပ်ဗိုလ်များကို ဆင့်ခေါ်သည်။ တိုက်ပွဲအနေအထားပြောင်းသွားပြီ။ သည်နေရာမှာ ဆက်တိုက်လျှင် မိမိတို့အားလုံး ချေမှုန်းခံရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်

ကျန်သည့်တပ်ဖွဲ့တွေအားလုံး အချိန်မီ ဆုတ်ခွာကြပါ။ မိမိနှင့် စပါတာစစ်သည် ၃၀၀ ကတော့ တာဝန်အရ သည်နေရာတွင် အသက်ပေးခုခံကျန်ရစ်မည်ဟု ကြေညာသည်။ သည်တွင် အခြားမြို့ပြနိုင်ငံတို့မှ စစ်သည်အများအပြားထွက်ခွာသွားကြပြီး သက်စပီယေမြို့သား ၇၀၀ နှင့် သီးဗ်(စ)မြို့သား ၄၀၀ တို့သာ စပါတာများနှင့် အတူ ကျန်ရစ်သည်။

ပါရှန်တို့က ရှေ့ဘက်မှ တပ်မကြီးတစ်တပ်၊ နောက်ဘက်မှတောင်ကိုကျော်၍ တပ်မကြီးတစ်တပ်၊ ဆွပ်ပိတ်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လာသည့်အချိန် လီယွန်နီဒတ်(စ)က သူ့တပ်ကို စစ်မျက်နှာကျယ်ကျယ်ဖွင့်၍ တိုက်နိုင်မည့်နေရာသို့ ရွေ့ယူသည်။ ထိုနောက်တွင် ရန်သူချဉ်းကပ်လာသည်အထိ မစောင့်၊ မိမိတို့က အရင်ဦးအောင်ဝင်တိုက်သည်။ စပါတာတို့ တိုက်ခိုက်ပုံက သည်ပွဲတွင် ပါရှန်ရန်သူကို အပြီးသတ်ချေမှုန်းရန် သန့်ဋ္ဌာန်ချထားကြသည့်အလားပင်။

ရဲစွမ်းသတ္တိသက်သက်နှင့်သာ ဆုံးဖြတ်မည်ဆိုက သည်ပွဲသည် ပါရှန်တွေ မရှုမလှအရေးနိမ့်သည့်ပွဲ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

သို့သော် အရေအတွက်ချင်းက အဆမတန်

၁၇၆

ဖေမြင့်

ကွာခြားလွန်းလှသည်။ စစ်မြေတစ်ခွင်လုံးမှာ ပါရုန်တွေ တင်းကျပ်ပြည့်နေသည်။

ဓားသံ လှဲသံ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံတွေ သောသောညနေသည့်ကြားမှာ လီယွန်နီဒတ်(စ) ကျဆုံးသည်။ ချက်ချင်းပင် စပါတာတွေ သူတို့ခေါင်းဆောင် နံဘေးမှာ ဝန်းရံလိုက်ကြပြီး အပြင်းအထန် ခုခံကာကွယ်ကာ အနီးရှိ တောင်ပူစာတစ်ခုဆီသို့ အလောင်းကို သယ်ကြသည်။ သည်နေရာတွင် နောက်တစ်ကြိမ် အပိုင်းခံရသည်။ စပါတာအားလုံး သူတို့ခေါင်းဆောင်နည်းတူ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ တိုက်ပွဲဝင်သွားကြသည်။

သက်(စ) ပီယေသားများလည်း စပါတာတို့နှင့် အတူ ကျဆုံးခဲ့သည်။ သီးဗ်(စ) မြို့သားတချို့သာ လက်နက်ချအညံ့ခံခဲ့ကြသည်။

ဂရိနှင့် ပါရုန်တို့ တိုက်ပွဲတွေ ဆက်လက်ဆင်နွှဲကြပြီး၊ နောက်ဆုံး၌ ပါရုန်တို့ အရေးနိမ့်ကာ ဂရိမြေမှ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြရသည်။

စစ်ကြီးအပြီးတွင် တောင်ပိုင်းသားစပါတာတွေ သာမော်ပီလေးသို့လာရောက်ကာ ကျဆုံးခဲ့သော မိမိတို့ မြို့သားစစ်သည်များအတွက် အထက်က ဆိုခဲ့သော အထိမ်းအမှတ်ကျောက်စာတိုင်ကို စိုက်ထူကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်း

၁၇၇

သာမော်ပီလေးကား စပါတာ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကို ပြသော အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သကဲ့သို့ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခြင်းဟူသည်ကို ထင်ရှားအောင် ပြခဲ့သည့် ဥပမာသာဓကတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

၂၄

အရမ်းမငြင်းပါနှင့်

အကြောင်းအရာတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ လူနှစ်ယောက် ငြင်းခုံကြသည့်နေရာမှာ တစ်ယောက်က ပြတ်ပြတ်သားသားနိုင်သွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က 'ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ ကျွန်တော် မှားတယ်' ဟု အရှုံးပေးသွားတာမျိုး ကြုံဖူးပါသလား။

ကြုံဖူးသည်ဆိုလျှင်လည်း အလွန်ရှားရှားပါးပါးသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထုံးစံအားဖြင့်တော့ နောင်ကျမှသာ သူပြောတာ မှန်ပေတာပဲဟု တစ်ကိုယ်တည်းဝန်ခံချင် ဝန်ခံမည်။ ငြင်းခုံလက်စက အရှုံးပေးသွားဖို့ အလွန် ခဲယဉ်းသည်။

ထို့ကြောင့် သာမန်လူမှုဆက်ဆံရေးလောကတွင် ဆုံတွေ့ကြရာ၌ မိမိနှင့် တစ်ဖက်လူ၊ အယူအဆချင်း တစ်ခြားစီဆိုတာ မြင်ရလျှင် အသာအရှိန်သတ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ငြင်းခုံခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိပါ။

လူတစ်ယောက်ကို တစ်ထိုင်တည်းနှင့် သဘောထားပြောင်းလဲသွားအောင် သင် ပြောဆိုစည်းရုံးနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မယူဆသင့်ပါ။

သို့တိုင်အောင် သင်ငြင်းခုံ(မိ)ဦးမည် ဆိုပါစို့။ စဉ်းစားစရာစကားတချို့ ပြောပါမည်။

လော့ဒ်ဟေးလ်ရှမ် (Lord Hailsham) ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က၊ ငြင်းခုံမှုတစ်ခုတွင် အနိုင်ရဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းကား အစကတည်းက ကိုယ့်ဘက်က မှန်နေဖို့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော် သူ့စကားက တကယ်လက်တွေ့မှာ လိုက်နာရ အတော်ခက်မည်ထင်သည်။ အကြောင်းက လူတိုင်းလိုပင် ကိုယ်မှန်သည်ထင်ပြီးသာ ငြင်းခုံတတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရောဘတ်အိုဝင် (Robert Owen) ကတော့ တစ်ဖက်လူပြောသမျှကို လိုက်ငြင်းမနေနှင့်၊ ကိုယ့်အမြင်ကိုယ်အယူအဆကိုသာ ထပ်၍ပြောပါဟု ဆိုသည်။ သူ့မူရင်းစကားအရမူ Never argue; repeat yourself

assertion.ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်က တစ်ဖက်လူပြောသမျှစကားကို ဆန်စင်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက် ငြင်းခုံမနေနှင့်၊ သူပြောချင်ရာ ပြောပါစေ၊ မိမိက နှိမ့်လှ ဆိုခဲ့သည့်စကားပေါ်မှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲရပ်ပါ။ လိုအပ်လျှင် ဒါကိုပဲ ထပ်ပြောပါ။ အဲဒါဆိုလျှင် စကားတွေ ဘေးချော်သွား လွန်ကျံသွားတာ၊ စကားဖွားပြီး အမှားပါသွားတာမျိုး ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိုင်ဂတ်စကားနှင့် တွဲဖက်သုံးစွဲသင့်သည်က စိန့်ဩဂတ်စတင်း (Saint Augustine) ၏ဩဂါဒ ဖြစ်သည်။

သူက တစ်ဖက်လူပြောစကားကိုလည်း နားထောင်ပါ။ Hear the other side. ဟု ဆိုသည်။ ရိုးရိုးလေးနှင့် အလွန်အဓိပ္ပာယ်ရှိသောစကား ဖြစ်သည်။ ငြင်းခုံပွဲများမှာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ပြောနေကြတာ မှန်သော်လည်း များသောအားဖြင့် သူ့စကား ကိုယ်နားမထောင် ကိုယ့်စကား သူနားမထောင်၊ သူ့စကားရပ်တာနှင့် ကိုယ်ပြောချင်တာပြောဖို့သာ အသင့်ပြင်ထားကြသည်။ သည်အခါ နှစ်ဖက်လုံးလေကုန်ပြီး တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အာသာတပွားတာသာ အဖတ်တင်သည်။

တစ်ဖက်လူစကားကို ဂရုစိုက်နားလေောင်မှသာ သူ့အယူအဆ သူ့ရပ်တည်ချက်ကို ပီပီသသ မြင်မည်။

မိမိနှင့် ကွဲလွဲသည်မှာ တစ်ခုလုံးလား၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလား၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းထဲက အကြောင်းအချက်ကလေးတစ်ခုမှာလား ခွဲခြားမြင်မည်။ ရပ်တည်ချက်တစ်ခုလုံးကွဲလွဲနေသည့်ကိစ္စမျိုးမှာ သွားငြင်းလျှင် ဘယ်တော့မှ မပြီးနိုင်။ စိတ်မထိန်းနိုင်လျှင် တုတ်တပြက် ဓားတပြက် ဖြစ်စရာသာ အကြောင်းရှိသည်။ အကြောင်းအချက်သေးသေးလေးတစ်ခုမှာ ကွဲလွဲတာမျိုးဆိုလျှင် တစ်ဖက်လူခံသာသောနည်းမျိုးဖြင့် တစေ့တစောင်းထောက်ပြပြောဆိုက သဘောပေါက်သွားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။

သည်လိုပြော၍မှ တစ်ဖက်လူက ‘အမှန်’ ကို မြင်မလာသေးဘူးဆိုလျှင်လည်း...

တစ်နည်းက၊ သူ့အယူအဆနှင့်သူပေပဲ ဟု သဘောပိုက်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လျှော့ထားလိုက်ဖို့ ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း၊ ကိုယ်က ဘာကြောင့် သူတစ်ပါးကို သည်လောက်နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်ချင်နေရတာလဲ၊ အယူအဆတွေနှင့်ပတ်သက်လျှင် မိမိအစွဲအလန်းကြီးလွန်းနေသည်လား၊ နည်းနည်းလေးမျှလည်းမခံနိုင် လျှော့မပေးနိုင် အသာမနေနိုင် ဖြစ်နေသည်လား၊ သုံးသပ်သင့်ပါသည်။

ရှေးဂရိပြဇာတ်ဆရာကြီး ဆောဖောကလီးစ် (Sophocles) ကတော့ တစ်ယူသန်မစွဲဖို့ ခေါင်းမမာဖို့ ငါတကောမကောဖို့ ယခုလိုဆိုခဲ့သည်။

[ကျုပ်ကတော့ လုံးဝမပြောင်းလဲနိုင်ဘူး ဆိုတာမျိုးမလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်သာ မှန်နိုင်တယ်လို့ မူသေစွဲထားပါနဲ့။

ငါသာလျှင် မှန်မှန်ကန်ကန် စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊

ငါသာ ရှင်းလင်းနားဝင်အောင် ပြောတတ် ဆိုတတ်တယ်၊

ငါသာ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားသူ ပညာပြည့်ဝသူ ဖြစ်တယ် လို့

ထင်နေတဲ့လူမျိုး၊ မူသေစွဲထားတဲ့လူမျိုးဟာ တကယ်တမ်းကျ ဘာအနှစ်သာရမှ မရှိဘူး ဆိုတာ ပေါင်းကြည့်တဲ့အခါ အကြောင်းသိလိမ့်မယ်။]

I beg you, do not be unchangeable.

Do not believe that you alone can be right.

The man who thinks that,

The man who maintains that only he has
the power

To reason correctly, the gift to speak, the
soul-

A man like that, when you know him,
turns out empty.

ငြင်းခုံသည့်ကိစ္စမှာ ပါဝင်ပတ်သက်သော အရာ
နှစ်ခုရှိသည်။

တစ်ခုက ကျိုးကြောင်းပြမှုကောင်းမကောင်း
ဟူသည်နှင့်၊ နောက်တစ်ခုက မိမိစိတ် (ဒေါသ) ကို ထိန်း
ချုပ်နိုင်ခြင်းရှိမရှိ ဟူသောအချက် ဖြစ်သည်။

ဆင်ခြေဆင်လက် ကျိုးကြောင်းပြပြောဆိုချက်
ကတော့ မိမိမှာရှိသည့်အတိုင်းအတာအလျောက် ထွက်
လာမည်ဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံနိုင်လုံသော အထောက်အထား
သာကေတွေ ပြနိုင်လျှင် မိမိဘက်က အသာရမည်။
မပြည့်စုံ မနိုင်လုံလျှင် တစ်ဖက်လူ၏ ချေဖျက်ခြင်းကို
ခံရမည်။

သို့သော် အဲသည်အနေအထားသည်ပင် မိမိက
ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောဆို
နိုင်မှ ရနိုင်သည်။ အကယ်၍ မိမိကသာ ရှူးရှူးရှားရှား

ဒေါသပွားနေမည်ဆိုက နဂိုမူလသိပ်မဆိုးလှသည့် ကျိုး
ကြောင်းပြချက်တွေပင် ဖရိုဖရဲ မပီပပြင်ဖြစ်ကာ ရှုထောင့်
မှန်လျက် အရှုံးထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ မိမိငြင်းခုံမိသည့်အကြောင်းကိစ္စ
နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မိမိသိကျွမ်းနားလည်သည်က ဘယ်
လောက်မျှမရှိ၊ တစ်ဖက်လူက သည်ကိစ္စတွင် ကိုယ့်
ထက် အများကြီး နဲ့စပ်တတ်သိသူဖြစ်သည်ဆိုတာ
သွားတွေ့နေရတတ်သည်။ အဲဒါမျိုးဆိုလျှင် မြန်မြန်
ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ် ဆို
သောစကားမျိုးဖြင့် ငြင်းခုံပွဲကို စောစောစီးစီးရပ်လိုက်
တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

အဲဒါဆိုလျှင် ရှုံးသည်ဟုပင် မဆိုသာ။ ဆိုမည်
ဆိုလျှင်လည်း အတန်အသင့်ငြင်းခုံခဲ့မိသည့် အဲသည်
တစ်ချက်တွင် မိမိမှာခံသည်ဟူသော အရှုံးသေးသေး
တစ်ခုမျှလောက်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်တွင် သဘော
ထားကြီးသူ၊ အမှန်ကို တန်ဖိုးထားတတ်သူအဖြစ် လူမှု
ဘဝဆံ့ရေးစာကိစ္စ အကျိုးအမြတ်ပင် ရနိုင်သေး၏။

သည်လိုမဟုတ်ဘဲ ရှုံးမဲမည်၊ ယုတ္တိမတန်သော
ထားတွေဖြင့် ဇွတ်ဆက်ငြင်းမည်၊ ပင်မအကြောင်း
အရာနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သည့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ

၁၈၆

မေမြင့်

ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ငြင်းခုံပွဲထဲ ဆွဲသွင်းလာမည် ဆိုလျှင်ကား သင် နာနာဆက်ပြောလေ ဘက်ပေါင်းစုံက သင် အရှုံးကြီး ရှုံးလေဖြစ်ချေမည်။

သည်သဘောကို အဲလဘတ် ဟတ်ဘာဒ် (Elbert Hubbard) က ယခုလို ပြောခဲ့သည်။

If you can't answer a man's argument,
all is not lost; you can still call him vile
names.

နည်းနည်းရှုံးရုံနှင့် မကျေနပ်ဘဲ အရှုံးကြီးရှုံးချင်သေးလျှင် အဲသည်လို ငြင်းခုံပါဟု သူ ပြောသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂၅

မိမိအလုပ်အပေါ် ဘယ်လောက်
လေးနက်ယုံကြည်မှု ရှိပါသလဲ

ရေချဲလ်ကာဆင် (Rachel Carson 1907-64)
ဆိုသည်က ပတ်ဝန်းကျင် ညစ်ညမ်းပျက်စီးမှုအကြောင်း
နှင့် ပင်လယ်ပြင်၏ သဘောသဘာဝများအကြောင်းကို
စူးစမ်းရှာဖွေရေးသားခြင်းဖြင့် ထင်ရှားသော ဇီဝဗေဒ
ညွှာရှင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ရေချဲလ်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် သဘာဝ
ဘောတိရစ္ဆာန်များအကြောင်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့သူ
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ လွန်တန်းတွင် အမေ
ရိကန်ပြည်ရှိ နာမည်ကျော် ၃၆(၈) ဟိုးလ် အက္ကဝါ
သိပ္ပံသုတေသန ပြုခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် ငါး
ဆူပင်ငန်းဌာန၊ ငါးနှင့် တောသတ္တဝါရေးရာဌာနတို့၌
အမှုဆောင်များစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြင်အကြောင်း စာအုပ်သုံးအုပ် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့်အနက် ၁၉၅၁ ခုနှစ် ထုတ်ဝေသည့် The Sea Around Us စာအုပ်က အကြီးအကျယ် လူကြိုက်များကာ အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်နှိပ်ရုံမက ထိုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာအုပ်ဆုပါ ရရှိသည်။ နောက်ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် Silent Spring (တိတ်ဆိတ်သော နွေဦး) အမည်ရှိ စာအုပ် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်တွင်မူ သူမ၏အမည်က ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသွားခဲ့သည်။

Silent Spring မှာ ဒီဒီတီ၊ အယ်(လ)ဒရင်း၊ ဒိုင်အယ်(လ)ဒရင်း၊ ကလော်ဒီနိုး၊ ဘီအိပ်(ချ)စီ၊ လင်ဒီနိုး အစရှိသည့် ပိုးသတ်ဆေး ပေါင်းသတ်ဆေးများကို လွန်လွန်ကဲကဲ မဆင်မခြင် သုံးစွဲနေမှုများအား ထိထိရောက်ရောက် တားဆီးကာကွယ်ကြရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သည့်စာအုပ်ဖြစ်သည်။

အဆိပ်အတောက်ပစ္စည်းတွေ ပစ်စလက်ခတ်ဖြန့်ကြက်သုံးစွဲကြခြင်းကြောင့် ရေ၊ မြေ၊ လေတို့ ညစ်ညမ်းကာ သတ္တဝါကြီးငယ် အပင်ကြီးငယ်များ ထိခိုက်ပျက်စီးနေရသည့်အကြောင်းကို ဂေဟဗေဒပညာရှင် (ecologist) များ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးပညာရှင် (conservationist) များ သတိပေးပြောဆိုနေ

ကြသည်မှာ အတန်ပင်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အများသူငါကြားမှာ သိသိသာသာ ဂယက်ရိုက်ခတ်ခြင်း မရှိသေး။ ရေချဲ့လ်ကာဆင်က ငှက်ကလေးတွေ အဆိပ်မိသေဆုံးကာ တေးမဆိုနိုင်တော့သဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သွားမည့် နွေဦးရာသီအကြောင်းကို ချောက်ချားဖွယ် ရေးပြလိုက်သည့်အခါတွင်မူ ယခင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေခဲ့ကြသည့် ပညာရှင်များနှင့် ရိုးရိုးသာမန်လူများ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြသည်။

ခံစားချက်ပြင်းပြင်းနှင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်သော်လည်း စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာ အချက်အလက်များက ဖိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်။ ခြေခြေမြစ်မြစ် စနစ်တကျ သုတေသနပြုကာ ခိုင်မာသော မှတ်တမ်းမှတ်ရာ အကိုးအကားများစွာဖြင့် အလေးအနက် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် သိပ္ပံသုတေသနသမား၏ တိကျသေချာမှုနှင့် စာပေအနုပညာသမား၏ ရသခံစားမှုတို့ လှပစွာပေါင်းစပ်ထားသည့် ရှားပါးလှသော သိပ္ပံအနုပညာ စာတစ်အုပ်ပေတည်း။

*

အဆိပ်အတောက်ပြင်းသည့် ဓာတုပစ္စည်းများကြောင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ယိုယွင်းကာ လူနှင့်

တိရစ္ဆာန်များ ထိခိုက်ပျက်စီးရုံမက စမ်းချောင်းထဲက ငါးကလေးတွေ၊ သစ်ပင်တောအုပ်ထဲက ငှက်ကလေးတွေပါ သေဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ပုံအကြောင်းကို ဓာတုပစ္စည်းထုတ်လုပ်သည့် ဧရာမလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကာ ရေးသားတင်ပြခဲ့သည့် ရေချွန်လဲကာဆင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်အနေနှင့်ကော သတ္တဝါ လေးများအပေါ် မည်သို့သောစိတ်ထားမျိုးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ပါသနည်း။

Atlantic Monthly မဂ္ဂဇင်းမှ ကတ်စတီစတင်း နက်(တ)က ရေချွန်နှင့် အင်တာဗျူးလုပ်စဉ်က အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြသည်။

ရေချွန်သည် အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒ သုတေသန အလုပ်အတွက် နေ့စဉ် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းကာ ရေနမူနာများ ယူရသည်။ အဲသည်ထဲမှ တစ်စက်နှစ်စက် စီကို မိုက္ကရိုစကုပ်တွင်တင်ကာ သည်ရေစက်ထဲရှိ အလွန်သေးငယ်သောသတ္တဝါလေးများကို စူးစမ်းလေ့လာရသည်။ သည်ကိစ္စကို ပြောပြနေသည့်အချိန်၌ သူ့မျက်နှာက မလုံမလဲဖြစ်နေသလိုလို၊ သူ့အား အထင်အမြင်လွှဲမှာ စိုးရိမ်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်ဟု စတင်းနက်(တ)က ဆိုသည်။

အကြောင်းက သူ့ကြောင့် သည်သတ္တဝါလေးတွေ သေကြေပျက်စီးကြမှာပဲဟု တစ်ဖက်လူ ထင်မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်းပန်ရှင်းလင်းသော သဘောမျိုးဖြင့် စတင်းနက်(တ)အား သူသည် ရေနမူနာတွေကို ကြည့်ရှုပြီး သည့်အခါတိုင်းပင် ပင်လယ်ထဲအထိ ပြန်သွားပို့ကြောင်း ပြောပြသည်။

စောစောက ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေခဲ့သည့် စတင်းနက်(တ)မှာ သည်စကားကြားသည့်အခါ မနေနိုင်တော့ဘဲ “ဆရာမရယ်၊ ရေလေးတစ်ဇွန်းနှစ်ဇွန်းစာ လောက်ကို ပင်လယ်ထဲ ပြန်မထည့်ရုံနဲ့တော့ သဘာဝ ချိန်ခွင်ကြီးက ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ” ဟူ၍ ပြောလိုက်မိသည် ဆို၏။

သည်အခါ သူ့အလေးအနက်လုပ်နေသည့် ကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားသလို ဖြစ်သွားသည်။ ရေချွန်စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားကာ စတင်းနက်(တ)အား ယခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အဲသည်လိုလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ရှင် အံ့အားသင့်တယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် ဆက်ပြောရမှာတောင် အားနာစရာဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီသတ္တဝါလေးတွေ အသက်

မသေစေဖို့အတွက် ပင်လယ်ရေထဲ ကျွန်မ ပြန်ပို့တဲ့ အခါမှာ သူတို့ကို ယူခဲ့တဲ့ အိုင်နေရာတွေဆီ ဒီရေ ပြန်တက်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပြီး ပို့ရတယ်။ အဲဒီအတွက် နှိုးစက်ပေးတဲ့အခါ ပေးထားရတယ်။ အင်္ကျီထဝတ် ဖိနပ်စီး နမူနာလေးတွေ ယူပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ် လက်နဲ့ ပင်လယ်နားဆင်းရတယ်။ ကမ်းစပ်ကို လမ်း လျှောက်ရတာကလည်း အမြဲသာသာယာယာ မဟုတ် ဘူး။ မိုးရွာတဲ့ညတွေဆို အတော်ဆိုးတယ်” ဟူ၍။

သူ့စကားနားထောင်ကာ အင်း ဒါကတော့ ပို့ လွန်းပြီထင်သည်ဟု တချို့က ဆိုကောင်းဆိုပါမည်။

စာရေးသူကမူ အလုပ်တစ်ခုကို နှစ်ရှည်လများ လေးနက်ယုံကြည်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများမှာ ရှိလာ တတ်သည့် “မိမိအလုပ်အပေါ် ကိုင်းရှိုင်းကြည်ညိုသည့် စိတ်” တစ်မျိုးဟု မြင်ပါသည်။ အဲသည်လို စိတ်ဓာတ် မျိုးရှိသူများထဲမှပင် သက်ဆိုင်ရာနယ်ပယ်၌ တကယ် လေးစားအားထားလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ထွက် စမြဲဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း ယုံကြည်မိပါသည်။

၂၆

စမိသည့်အလုပ်ကို ပြီးဆုံးအောင်လုပ်တတ်သည့် စိတ်ဓာတ်

နယူးယောက်မြို့မှာ ကျင်းပလေ့ရှိသည့် မာရသွန် ခွဲကြီးသည် အပြေးသမား၊ ခွဲသမားများလောက၌ ထင်ရှားသည်။ အပြေးဝါသနာပါသူ ကိုယ့်အင်အားကို စမ်းသပ်လိုသူများ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

တကယ့်အပြေးချန်ပီယံများပါသလို အသက် အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေအမျိုးမျိုးနှင့် ဖွဲ့စည်းပုံကွဲပြားပြီး ပါဝင်သည်။ ခြေလက်အင်္ဂါ မစုံလင်သူ၊ သန်မစွမ်းပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်သည်။ ဆုတံဆိပ် ချန်ရည်မှန်းပြီး ယှဉ်ပြိုင်သူတွေရှိသလို၊ ပန်းတိုင် အရောက် ပြေးနိုင်ဖို့ကို ဦးတည်ချက်ထားပြီး ပါဝင်ခဲ့ ကြသူတွေလည်း အမြောက်အမြားရှိသည်။

စင်စစ် သာမန်လူများအဖို့မှာ ၂၆.၂ မိုင်ခရီး အရောက် တောက်လျှောက် ပြေးနိုင်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သူတစ်ဦးဟူ၍ ချီးကျူးလောက်ပါသည်။

တစ်ခါက နယူးယောက်မာရသွန်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုတွင် အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပန်းဝင်သည်။ စံချိန်တင် ဗိုလ်စွဲခြင်းမဟုတ်။ ပန်းဝင်ရုံ သက်သက်မျှ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အဲသည်အမျိုးသမီးသည် (cerebral palsy) ခေါ် ဦးနှောက်အာရုံကြော ရောဂါတစ်မျိုးကြောင့် ကောင်းစွာမသန်စွမ်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၂၆ မိုင်ကျော်ခရီးကို သူ ချိုင်းထောက်နှင့် ပြေးခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ခြောက်ကြိမ်လောက်လဲကျသည် သို့သော် ပြန်ထပြီး ပြေးသည်။ သူ့ပြေးနှုန်းက အလွန် နှေးပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ချို့ယွင်းချက်များက သူမအား မြန်မြန်ပြေးမရအောင် ချုပ်ချယ် ဟန့်တားထားသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမြန်နှုန်းကိုသာ ဟန့်တား၍ ရသည်။ အလျှော့မပေးသော သူမ၏စိတ်ဓာတ်က ဟန့်တားမထားနိုင်။ တာထွက်ပြီး ၁၁ နာရီအကြာမှာပန်းတိုင်သို့ သူမရောက်ရှိခဲ့သည်။

* * *

အမျိုးသမီး၏အမည်မှာ လင်ဒါဘရောင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သန်မာခြင်းက အထူး ပြောစရာမလိုအောင် ထင်ရှားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

cerebral palsy ဟူသောရောဂါသည် မွေးရာပါ ဦးနှောက်အာရုံကြောချို့ယွင်းခြင်းကြောင့် ကြွက်သားများကို ကောင်းစွာမထိန်းနိုင်သောရောဂါတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သည်ရောဂါကြောင့် သူသည် သူများထက် တစ်ပန်းရှုံးသောအနေအထားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် နေလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ယခုအချိန်၌ အားမငယ် စိတ်မကျဘဲ မာရသွန်ပွဲဝင်ရန် စာရင်းပေးသွင်းသည်ဆိုကတည်းက သူ၏အနေအထားကို ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်သည်။

သို့သော် သည်တွင်မှ တစ်ဆင့်တက်၍ ချီးကျူးရာ သို့မဟုတ် အခြားသူများ အတုယူစရာကောင်းသည်က သည်ပွဲကို သူဂင်ကတည်းက သာမန်အပျော်သဘော သို့မဟုတ် မိမိကိုယ်ကို အတန်အသင့် စိတ်ဓာတ်ဖြင့်တင်ပေးရုံသဘော မဟုတ်။ တစ်မိုင်လောက်မျှပြေး နှစ်မိုင်လောက်ပြေးမည် ဟူသော လျှော့ချပေးချီးမြှင့်မှုတတ်ချက်ကလေးနှင့် မဟုတ်။ ၂၆.၂ မိုင် ပန်းတိုင်

အရောက်ပြေးမည်ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းစိတ်ဖြင့် ဝင်ခဲ့သည် ဆိုတာ ထင်ရှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လူမှာ အဲသည်စိတ်ဓာတ်သည် အလွန်အရေးကြီး ပါသည်။

တိကျသောပြဋ္ဌာန်းချက်။

ထိုနောက် ဆုံးဖြတ်ပြဋ္ဌာန်းပြီးသောအလုပ်ကို စမိလျှင် ပြီးဆုံးအောင်လုပ်တတ်သည့်စိတ်ဓာတ်၊ အလေ့ အကျင့်နှင့် ရာဇဝင်။

“အလုပ်တစ်ခုကို စတင်တတ်သော အတတ် ပညာသည် ကြီးကျယ်ပါ၏။ သို့သော် ပြီးဆုံးအောင် လုပ်တတ်သော အတတ်ပညာကား ပို၍ကြီးကျယ်ပေ သည်” ဟူ၍ ကဗျာစာဆိုကြီး လောင်းဖဲလို (Henry Wadsworth Longfellow) က ဆိုခဲ့သည်။ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်တွေပြောဆိုပြီး တိုးလို့တန်းလန်း တစ်ပိုင်း တစ်စနှင့် ပစ်ထားခဲ့တတ်သည့် မဖြစ်ညစ်ကျယ်သမား တွေ တွေ့ရလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။

စသောအလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဇွဲသတ္တိလိုပါသည်။ အဲသည်ဇွဲသတ္တိသည် လေ့ကျင့် မွေးမြူရသောအရာမျိုး ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အလို မလိုက်ဘဲ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ဖို့ ပုံစံချထိန်းကျောင်း

ပေးရင်း တဖြည်းဖြည်းကျင့်သားရမှ ဖြစ်လာသောအရာ မျိုးဖြစ်သည်။ အလကားရထားခြင်း မဟုတ်။

တစ်ခါက ပိုလန်လူမျိုး ဂီတဆရာ စန္ဒရာဆရာ ကြီး ပက်ဒရူးစကီး (Ignace Paderewski) လက်စွမ်းပြ တီးခတ်ပွဲကို ကြည့်ရှုပြီး နှစ်သက်အားရလှသည့် ပရိ သတ်တစ်ယောက်က “အဲသည်လိုသာ တီးတတ်မယ်ဆို ရင် တစ်ဘဝလုံးတောင် ပုံပေးပါတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချ သည့်အခါ ပက်ဒရူးစကီးက “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပေးခဲ့ ရပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေခဲ့ကြောင်း မှတ်သားရဖူးသည်။

* * *

ဆုံးဖြတ်ပြဋ္ဌာန်းပြီးသောအလုပ်ကို အစမှ အဆုံး တိုင်လုပ်တတ်သည့် စိတ်ဓာတ်၊ အလေ့အကျင့်နှင့် ရာဇဝင်တွေ ရှိလာသည်နှင့်အမျှ အရည်အသွေးတက်လာ ချေ။ ဇွဲသတ္တိတက်လာမည်။ ပေါ့တိပေါ့ဆ လေးတိ လေးကန်အနေအထားများပျောက်ကွယ်ကာ ဦးနှောက် ရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ သွက်လက်တက်ကြွသူတစ်ဦး ဖြစ် လာမည်။ ထိုအခါ ပို၍ကြီးကျယ်သော လိုအင်ဆန္ဒများ၊ ဆုံးဖြတ်ပြဋ္ဌာန်းချက် ဦးတည်ရည်မှန်းချက်များ ချမှတ် ဆောင်ရွက်အထည်ဖော်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပေပြီ။

◆ ◆ ◆

၂၇

ရေရှည်ကိုကြည့်တတ်သည့် စိတ်

သူတစ်ပါးထက် ထူးထူးခြားခြားအောင်မြင်ကြ
သူများမှာ ဘာထူးခြားချက်တွေ ရှိနေပါသလဲ။

ထုံးစံအားဖြင့်မူ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မွေးရာပါ
ထူးကဲသောအရည်အသွေးတွေ မရှိတတ်ကြပါ။ သူများ
ထက် သိပ်တစ်ပန်းသာသည့် ဖြတ်လမ်းနည်းတွေလည်း
သူတို့မှာ မရှိပါ။

သူတို့အရည်အချင်းက လူတကာသိမြင်ကျင့်သုံး
နိုင်သည့် နည်းလမ်းရိုးရိုးလေးများကိုအသုံးပြုကာ မိမိ
အနေအထား ကောင်းသထက်ကောင်းလာအောင် မပြတ်
မွမ်းမံတည်ဆောက်တတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် တစ်ပွဲတိုးစိတ်မထား ရေရှည်
ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ရပ်တည်ကြသူများဖြစ်သည်။

တစ်ပွဲတိုးသမားသည် ပွဲပြီးလျှင် မီးသေသွားသည်။

ဘဝခရီးကို ခပ်ဝေးဝေးအထိ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ တစ်နေ့မှာ ငါ ချန်ပီယံဖြစ်ရမည်၊ ချန်ပီယံဘဝမှာ သက်တမ်းအကြာဆုံးနေနိုင်ရမည်ဟု မျှော်မှန်းထားသူက ကောက်ရိုးမီးများလို စိတ်ရှုံးပေါက်ချိန်မှာ ခဏ ထမတောက်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အမြဲမီးထိုးပေးနေသည်။ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်မြင့်အောင် အချိန်ပြည့်ကြစည်ကြီးပမ်းနေသည်။ အခြေအနေ အခွင့်အလမ်းကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်နေသည်။

ဥပမာ၊ လုပ်ငန်းလောကတွင် နောင်တစ်နေ့၌ ကမ္ဘာမှာ ထိပ်အဆင့်ရောက်လာမည့် တောမတ်(စ)ဝပ်ဆင် (Thomas Watson Sr.) ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အသက် ၄၀ အရွယ်၌ ကုမ္ပဏီငယ်တစ်ခုတွင် အထွေထွေမန်နေဂျာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ သူတို့ကုမ္ပဏီသည် အသားပါးလွှာစက်၊ လုပ်သားများအတွက် အလုပ်ချိန်မှတ်စက်၊ စာရင်းဇယားရေးသွင်းသည့်စက် စသည်များကို ထုတ်လုပ်ရောင်းချလျက်ရှိရာ ယင်းတို့နှင့် ဆက်စပ်ပြီး ၎င်းတို့ထက်ပိုကောင်း ပိုအသုံးဝင်မည့်စက် တစ်မျိုးကို မြင်ယောင်မှန်းဆမိခဲ့သည်။ အဲဒါက ကိန်းဂဏန်းအချက်အလက် အမြောက်အမြားကို စုဆောင်း

သိမှီးထားခြင်း၊ ယင်းတို့အထဲမှ လိုရာကို ဖြစ်စေ၊ ဆက်စပ်ရာရာများကို စုစည်းပြီး ယင်းမှတစ်ဆင့် အချက်အလက် အသစ်များ ကောက်နှုတ်၍ ဖြစ်စေ၊ ထုတ်ပေးနိုင်သော နောင်တွင် ကွန်ပျူတာဟူသောအမည်ဖြင့် ထင်ရှားတွင်ကျယ်လာမည့်စက်။

သူစဉ်းစားသည့်အချိန်က ကွန်ပျူတာဆိုတာ တွေ့ဈေးကွက်ထဲရောက်လာဖို့ ၁၀ နှစ်ခန့် လိုသေးသည့်ကာလဖြစ်သည်။ သို့သော် သူကတော့ တစ်နေ့မှာ သည်စက်မျိုး မုချထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရောင်းချရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ သူ့ကုမ္ပဏီလေးကိုလည်း သူ မြင်ယောင်မှန်းဆထားသည့်အတိုင်းအဆနှင့် လျော်ညီစွာ နိုင်ငံတကာလုပ်ငန်းသုံး စက်ကိရိယာကော်ပိုရေးရှင်း (International Business Machines Corporation) ဟု စောစောစီးစီးပင် အမည်ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ယနေ့ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားနေသည့် IBM ကုမ္ပဏီကြီးပင်တည်း။

သူ့အသက်အတော်ကြီးရင့်သည့်အချိန် ဝပ်ဆင်အား၊ IBM ဟာ ဒီလောက်အထိ ကြီးပွားလာလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်လောက်က စပြီး မြင်ယောင်မိခဲ့ပါသလဲ ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးသည့်အခါ ဝပ်ဆင်က “စလုပ်ကတည်းကပေါ့ဗျာ”ဟု ဖြေသည်။

ရေရှည်ရည်မှန်းချက်ဖြင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

သည်လိုလုပ်ဖြစ်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုကြည့်လျှင် အာရုံမထွေပြား၊ ကိုယ်နှင့် ဆိုင်ရာ အလုပ်တစ်ခုတည်းမှာ အင်အားတွေအားလုံး စုစည်းထားလေ့ရှိတာတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဘက်စုံထူးချွန်ဖို့ မစဉ်းစား၊ အစစအရာရာတတ်နေ သိနေဖို့ မကြိုးစား၊ သူများအောင်မြင်နေသောလုပ်ငန်းဟူ၍လည်း စိတ်မဝင်စား၊ ငါ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ငါ ဘာတွေနားလည်သလဲ၊ ဘယ်ဟာကို ငါ တကယ်ကျွမ်းကျင်သလဲ ဆိုတာပဲ စဉ်းစားသည်။ အဲသည်ထဲမှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အဝေးဆုံး အမြင့်ဆုံးတက်နိုင်အောင် ရည်မှန်းလုပ်ကိုင်ရင်း တစ်နေ့သောအခါ၌ အများသူငါ မထင်မှတ်သည့်အတိုင်းအတာအထိ ဖြစ်မြောက်ရောက်ရှိသွားကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

* * *

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းသမားမဟုတ်ဘဲ၊ ရုံးဌာန သို့မဟုတ် ကုမ္ပဏီကြီးများတွင် ဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရ

သည်နေရာမျိုးမှာပင် ရေရှည်အတွက် မျှော်မှန်းချက်ထားရှိသူနှင့် လတ်တလောအနေအထားကိုသာ အလေးထားသူတို့ ကွာခြားသည်။ လတ်တလောသမားသည် မိမိလက်ရှိရာထူးနှင့် လက်ရှိလုပ်ခကိုကြည့်ကာ ယင်းနှင့်တန်ရုံလောက်သာ လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ပိုလုပ်ရလျှင် နစ်နာသည်ထင်သဖြင့် တာဝန်ကျေထက် မပိုဖို့ သတိထားသည်။ ရေရှည်သမားကတော့ တာဝန်ထက် ပို၍လုပ်ခြင်းကို နောင်အကျိုးခံစားရဖို့အတွက် ယခု ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသည်ဟု သဘောထားသည်။ မိမိထံမှ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ကောင်းအောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်းကိုလည်း ကုမ္ပဏီ သို့မဟုတ် အလုပ်ရှင်အတွက် လုပ်ပေးရသည်ဟု သဘောမထား။ မိမိအရည်အချင်းမြင့်မားအောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားနေခြင်း ဟူ၍သာ သဘောထားသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်တန်သော် သူက လူအများကြားမှာ ထူးခြားလာသည်။ ဥပမာ၊ ၇၆ (မ) ဂရေးဆိုသောပုဂ္ဂိုလ် ဆိုပါစို့။ သူသည် တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီတွင် လိုင်းမင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရသည်။ သည်ရာထူးတွင် သူ မနေချင်။ သူက လိုင်းပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးဌာနခွဲတွင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးလောက် ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် လုပ်သက်ကလည်း နည်းသေးတော့ တော်တော်

နှင့် အဲသည်ရာထူး ရစရာမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အထက်လူကြီးများ မြင်လာအောင်၊ သူသည် သူတို့လိုင်းမင်းများထဲတွင် အတော်ဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံး၊ အလုပ်အကြိုးစားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ် မပြုဘဲနေ၍မရ ဖြစ်လာအောင် သူ ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

တကယ်လုပ်သည့်အခါ အထက်အဆင့်ပုဂ္ဂိုလ် များက ချက်ချင်းမြင်ကြသည်။ ဂျင်(မ)ဂရေးကိုသာ ခိုင်းလိုက်လျှင် ဘယ်ချောင်ကြိုချောင်ကြား ဘယ်လောက် တက်ရဆင်းရဲ ခက်ခဲသည့်နေရာမှာ ဖြစ်စေ၊ အဆင်ပြေ အောင်လုပ်သည်။ နောက်ဆက်တွဲ ဘာပြဿနာမျှ မပေါ်စေဖို့ အာမခံနိုင်သည်ဟု သိလာကြသည်။ သို့နှင့် မကြာမီပင် သူ့အား လိုင်းဆင်သည့်အဆင့်မှ ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်သည့်အဆင့်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးကြသည်။ ထို့ နောက်တွင် လုပ်သားသစ်များအား လေ့ကျင့်သင်ကြား ပေးရန် ဆရာအဖြစ် ခန့်အပ်ကြသည်။ အဲသည်နောက် တွင်မူ သူ မျှော်မှန်းသည့် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးဌာန၌ ကြီးကြပ်ရေးမှူးရာထူး သူ ရရှိလေသည်။

ဂျင်(မ)ဂရေး၏အစီအစဉ် ပထမအဆင့် အောင် မြင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျင်(မ)ဂရေးလိုလူမျိုးသည်

အဲသည်အဆင့်လောက်တွင် ရပ်မနေ၊ ရှေ့သို့ အကန့် အသတ်မရှိ တိုးတက်ဦးမည်ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ တိုးတက် ချင်သောစိတ်ဓာတ်၊ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ရန် နည်းလမ်းများအပြင်၊ ယင်းနည်းလမ်းများကတောင်းဆို သည့် ရေရှည် အားထုတ်လုပ်ကိုင်တတ်သော အလေ့ အကျင့်များလည်း ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

၂၈

ဘဝမှာ အကျပ်အတည်းများ ကြုံရသည့်အခါ

တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်သည် မဆုံးနိုင်သော ဟိုအဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရှိရာ သမုဒ္ဒရာအလယ် ကောင်ထဲ၊ သမုဒ္ဒရာရေအောက်ထဲအထိ အရှုံးပေးထွက် ပြေးရန် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက ညာတာသဖြင့် နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းလေးမှာ တမလွန် နှုတ်ခမ်းမှ သူ ပြန်တက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သေမင်းနိုင်ငံမှ အထိတ်တလန့်ပြန်ရောက်လာခဲ့သော ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်အမည်က 'ကော်လင်းပယ်ရီ' ဖြစ်သည်။

ခပ်စောစောတုန်းက ကော်လင်းပယ်ရီ၏ ဘဝမှာ

တကယ်ပင် သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့သည်။ သူဝင်ထားသည့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက ဖွံ့ဖြိုးနေသည်။ နေအိမ် ကောင်းကောင်းရှိသည်။ ကားအသစ်နှစ်စီး ရှိသည်။ အပျော်စီးရွက်သင်္ဘောတစ်စီး ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ရေး ကလည်း သာယာစိုပြေသည်။ ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိ ဆိုသည့် အနေအထား။

အဲသည်အချိန်မှာ စတော့ဈေးကွက်ပျက်သည်။ သည်အခါ စောစောက အရောင်းအဝယ်သွက်နေသော သူဆောက်ထားသည့်အိမ်တွေ ရုတ်တရက်ဝယ်သူမရှိ ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်တွေမရောင်းရသည့်အခါ ၎င်းတို့ အတွက် ချေးငှားမတည်ထားသောငွေများက သူ မဆပ် နိုင်သောအကြွေးထုပ်ကြီးအဖြစ် သူ့အပေါ် ပိကျလာ သည်။ စောစောပိုင်းလများမှာ သည်ဟာတွေအတွက် ကျသင့်သည့်အတိုးကို ပေးဆပ်ရင်း သူ့စုဆောင်းငွေများ ကုန်သွားသည်။ နောက်ကျတော့ အိမ်စရိတ်အတွက်ပင် ခက်ခဲလာရာ ကြံရာမရသဖြင့် ညဘက်များတွင် အိပ် မပျော်။ အိပ်ရာထဲတွင် စော့ချွေးတွေ ပြန်ပြီး နိုးနေတတ် သည်။ ပြဿနာက သည့်ထက်တော့ ဆိုးစရာမရှိတော့ ဘူးဟု အားတင်းနေသည့်အချိန် ဇနီးသည်က ကွာရှင်း လိုကြောင်း စကားဆိုလာသည်။

ရှေ့ကို ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိလောက်အောင် အကြံကုန်သွားသည့်အခါ ကိုင်း လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေး ပြီကွာဆိုပြီး ပြဿနာနှင့် ဝေးရာသို့ တကယ်ပင် ပြေး တော့သည်။ သူ့မှာ ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းလည်း ရှိသည် ဖြစ်ရာ ကုန်းမြေမှာ မပြေး၊ ပင်လယ်မှာ သူ ပြေးခဲ့ သည်။ သူက အမေရိကန်ပြည်အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ ကွန်နက်တိကပ်ကမ်းခြေတွင် ရှိနေရာ ဟိုးတောင်ဘက် ဖျား ဖလော်ရီဒါကျွန်းဆွယ်အထိ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း စုန်ဆင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် တောင်ဘက်သို့ သိပ်ဝေးဝေးမဆင်း ရသေးမီ နယူးဂျာဆီအနီးလောက်မှာပင် ဝေးဝေးပြေး ချင်စိတ်က ပို၍အရှိန်တက်လာကာ တောင်ဘက်မှနေ၍ အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးလှည့်လိုက်သည်။ အရှေ့ဆီတွင်ကား အဆုံးအစမထင်သည့် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်။

နာရီပေါင်းအတော်ကြာ ရွက်လွှင့်ပြီးနောက်တွင် ယိုပိုင်းရှိ သံလက်ရန်းပေါ်ချိတ်တက်ကာ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက် အောက်မှ တရိပ်ရိပ်ထွက်ခွာကျန်ရစ်သည့် မှိုင်းပြာသော အတ္တလန္တိတ်ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သည်ရေကို နီးရင် နိုင်လိုက်ရင် ပြီးပြီပဲဟု တွေးနေသည်။

ထိုအခိုက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဝင်လာသည့် လှိုင်း

နှစ်လုံးကြောင့် သင်္ဘောက တအားလူးသွားပြီး လူက ဟန်ချက်ပျက်ကာ သံတန်းပေါ်ကျော်၍ ကျသွားသည်။ သို့သော် လုံးဝ ခြေလွတ် လက်လွတ်တော့ မဟုတ်။ သံတန်းကို ကမန်းကတမ်းဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သဖြင့် လူက တွဲလောင်းချိတ်မိနေသည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်က အေးစက်သော ဆားငန်ရေထဲမှာ။

သူ အထိတ်တလန့်နှင့် တန်းပေါ် အသည်းအသန် ပြန်ချိတ်တက်သည်။ သီသီလေးပဲ လိုသွားသည်။ အကယ်၍ တန်းကိုသာ မဖမ်းမိလိုက်ဘူးဆိုလျှင် သူ သွားပြီ။

သူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။

ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါ မသေချင်သေးဘူး စသဖြင့် တွေးတောရင်း အခြေအနေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြန်သုံးသပ်မိလာသည်။

စောစောပိုင်းက သူတည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် သာယာသော ဘဝအခြေအနေများ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒါလောက်နှင့်တော့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပြီးမသွားသင့်သေး။ ပျက်သွားသည့် ဘဝအဟောင်းနှင့် ရော၍ အစတေးမခံဘဲ ဘဝသစ်တစ်ခု

ထပ်မံတည်ဆောက်ရမည်ဟု သူ သဘောပေါက်လာသည်။

* * *

လူ့ဘဝမှာ သည်လိုပဲ ရံဖန်ရံခါ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးမားသောဆုံးရှုံးမှုများ ကြုံရတတ်ပါသည်။ အလွန်ချစ်သော သွေးသားရင်းချာတစ်ဦး ကွယ်လွန်သွားခြင်း၊ အလုပ်အကိုင်ပျက်စီးခြင်း၊ ကင်ဆာကဲ့သို့သော ရောဂါဆိုးတစ်ခု ရုတ်တရက်ရရှိလာခြင်း စသည်များ။

သည်အခါမျိုးတွင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရခြင်းနှင့် အတူ ရွေးချယ်စရာ နတ္တိ၊ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိသည့်အနေအထားမျိုး ခံစားရတတ်ပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ မှီခိုစရာကင်းသည့် လွင်တီးခေါင်ကန္တာရထဲ ရောက်သွားသည့်အလားပင်။

သို့သော် အခိုက်အတန့်ရောက်သွားသည့် ကန္တာရထဲမှာ အနစ်မွန်းခံသွားဖို့ မလိုပါ။ ပူပင်စရာတွေ ပူပင်ပါ။ ငိုကြွေးစရာတွေ ငိုကြွေးပါ။ ပြီးလျှင် သည်ကန္တာရထဲက ထွက်ခွာကာ အရှိကို အရှိအတိုင်း ရင်ဆိုင်ပါ။ မိမိကိုယ်ကို စိတ်ရှည်သည်းခံကာ ဘဝဟောင်း၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို မေ့ပျောက်ကုစားပြီး ဘဝသစ်အတွက် အားသစ်အင်သစ် ထူထောင်ပါ။

တစ်သက်တာအတွင်း မိမိဘဝကို တည်ဆောက်ရန် အခွင့်အလမ်းတစ်ကြိမ်သာရသည် မဟုတ်။ သဘာဝသက်တမ်းမပြီးဆုံးမချင်း အကြိမ်ကြိမ်တည်ဆောက်ခွင့် ရှိပါသည်။

* * *

ငါ့ဘဝ ပြီးဆုံးပြီဟူ၍ ရေထဲခုန်ချရန် ကြံစည်သော ကော်လင်းပယ်ရီသည် ရေထဲ မတော်တဆ တကယ်ရောက်သွားသည့်အခါတွင်မှ ငါ့ မသေချင်သေး။ ငါ့ဘဝ မပြီးသေးဟူ၍ အတွေးမှန် ပြန်ရလာပါသည်။

သမုဒ္ဒရာထဲ ကျွဲသွားခဲ့ရာမှ ကမ်းရိုးတန်းသို့ ပြန်ကပ်ကာ ဖလော်ရီဒါနယ်အထိ သူ့ ဆက်လက်ရွက်လွှင့်သည်။ ရက်သတ္တပတ်အတန်ကြာ၍ ဖလော်ရီဒါနယ် မိုင်ယာမီကမ်းခြေ၌ ကျောက်ချရပ်နားမိသည့် အချိန်လောက်တွင် ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စရန် သူ အဆင်သင့်ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့ဖခင်၏တိုက်တွန်းချက်အရ တစ်ချိန်က သူ လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် စာရေးခြင်းအလုပ်ကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ကာ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ယခုစာပါ သူ၏ဖြစ်ရပ်သည်ပင် ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရမြဲ လောကဓံအခက်အခဲများကို မည်သို့ဖြတ်သန်း

ကျော်လွန်နိုင်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့နှင့် ယှဉ်၍ သူ အကြံပြုရေးသားခဲ့သည့် (Help Yourself Through Hard Times) စာပုဒ်မှ ကောက်နှုတ်ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂၉

အနုပညာရှင် လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲရေးသမား

မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လို (Michelangelo) ဟု
ဆိုလျှင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျက်နှာကြက်နားကပ်ပြီး
ဆင်ထားသည့် ငြိမ်းပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ကာ မျက်စိ
တွေဝေ ခါးတွေချိုသည်အထိ ပလာစတာသရွတ်မှာ
ပန်းချီကားတွေ ရေးဆွဲရင်း ကိုယ်ကာယဝေဒနာနှင့်
အနုပညာပီတိကို တစ်လှည့်စီခံစားနေသည့် တစ်ကိုယ်
တော်ဖန်တီးသူကြီးအဖြစ် မြင်ယောင်မိကြမည် ဖြစ်
သည်။

စင်စစ် အဲဒါသည် မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လို၏
ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခြမ်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အခြားမျက်နှာစာ
တစ်ခုမှ ရှုကြည့်လျှင်မူ မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုကို အနု
ပညာမြောက်သည့် အဆောက်အုံကြီးများအား အစအဆုံး

ရုပ်လုံးပေါ်အောင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီး၊ စီမံခန့်ခွဲရေးသမားကြီးတစ်ဦးအဖြစ် မြင်တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

* * *

မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လို ကျင်လည်ခဲ့သည့် အီတလီပြည် ဖလော်ရင့်မြို့၊ ပီဆာမြို့များမှ နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်လာသည့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ၌ မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုအား စွန့်စားတီထွင် လုပ်ကိုင်တတ်သည့် လုပ်ငန်းသမား (entrepreneur) တစ်ဦးအသွင်နှင့်လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းအသေးစိတ်တွေအထိ လိုက်လံကြီးကြပ်ကွပ်ကဲတတ်သည့် ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲတစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးနှင့် လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရကြောင်း သုံးသပ်ပြောဆိုကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၄၈၀ ကျော်ခန့်က အီတလီရှိ မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လို၏ ကုမ္ပဏီ သို့မဟုတ် အလုပ်ရုံနှင့် အဓိကဆက်သွယ်သူ၊ အလုပ်အပ်သူများမှာ သေးသေးမွှားမွှားပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်။ ငွေကြေးအရရော၊ တန်ခိုးအာဏာအရပါ နံပါတ်(၁) ဖြစ်သည့် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးများ ဖြစ်သည်။

ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ထိပ်သီးအနုပညာလက်ရာကြီးငယ်များကို မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လို တာဝန်ယူ ဖန်တီးပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စွယ်စုံရ အနုပညာရှင်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်တွေက ပမာဏကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရာ သူတစ်ဦးတည်း ဖန်တီးရန် မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အခြားကျွမ်းကျင်သူတို့၏ စွမ်းအားများကိုပါ ရယူစုစည်းရသည်။

ဗက်တီကင်ရှိ စစ္စတင်းဘုရားရှိခိုးကျောင်း (Sistine chapel) မျက်နှာကြက်တွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီများ ရေးခြယ်စဉ်က အနည်းဆုံး ပန်းချီဆရာ ၁၃ ဦးခန့် ဝိုင်းဝန်းခဲ့ရသည်။ ဖလော်ရင့်(စ)မြို့ မေဒီဆီဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မာဘယ်ကျောက်သား ဂူဗိမာန်များတည်ဆောက်ရာ၌လည်း ပန်းတမော့ဆရာ ၂၀ မျှပါဝင်ကြရသည်။ ၁၈ နှစ်ကြာမျှ တည်ဆောက်မွမ်းမံခြယ်သခဲ့ရသည့် ဖလော်ရင့်(စ)ရှိ လော်ရင်ရှန်စာကြည့်တိုက်ကြီးအတွက်မူ ပညာသည် ၂၀၀ ခန့်အထိ သူတွဲပဲကိုင်စီစဉ်ခဲ့ရသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများပင် သူ့ထံ၌ ၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ် ၂၀၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀၊ ၃၀ ကျော်အထိ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ထိုခေတ် သက်တမ်းများ

အရဆိုသော် သူ၏ရာသက်ပန်ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုက ယခုခေတ်စကားနှင့် ပြောရသော် လူအရင်းအမြစ်များ (human resources) ရွေးချယ်၊ စုဆောင်း၊ လေ့ကျင့်၊ မြှင့်တင်၊ စောင့်ရှောက်၊ ထိန်းသိမ်းသည့်နေရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည် ဟုလည်း ဆိုရပေမည်။ လူကောင်းတွေ စုစည်းမိထား သဖြင့် လုပ်ငန်းကြီးများကို တာဝန်ယူနိုင်သည်။ လက်ရာ အဆင့်ကိုလည်း ထိန်းထားနိုင်သည်။

သူ့မှတ်တမ်းများထဲမှာ ပညာသည်လုပ်သားများ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမည်၊ လုပ်ခ၊ အလုပ်လုပ်သော နေ့ရက် စသည့် သမားရိုးကျအချက်များအပြင် ဘယ်သူ က အပြောကြီးသလောက် လက်တွေ့မှာ အားမကိုးရ၊ ဘယ်သူက တော်သည်၊ စိတ်ချရသည်၊ ဘယ်သူကတော့ ရှိုးများနေပြီး လက်ကြောမတင်း၊ ဘယ်သူက စာရိတ္တ မကောင်း စသဖြင့် အလုပ်သမားတို့၏အရည်အသွေး နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်ချက်၊ အကဲဖြတ်ချက်များပါ ရေးသားထားတာ တွေ့ရသည်။

မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုက မိမိခိုင်းစေသူတို့ထံမှ အမြင့်ဆုံးစွမ်းရည်ကို ဖော်ထုတ်ရယူနိုင်ရန် ကြိုးစား တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် အခါခပ်သိမ်း ၎င်းအတိုင်း

အောင်မြင်သည်တော့မဟုတ်။ သူ လိုချင်သော အရည် အသွေးကို မိအောင်လုပ်ပေးနိုင်ကြသဖြင့် ရံဖန်ရံခါ သူ စိတ်ပျက်ရတတ်သည်။ သို့သော် အလုပ်သမားနှင့် ပတ်သက်လျှင် စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့ လိုအပ်ကြောင်း မှတ်ချက်များလည်း သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသလို ရေး သားထားခဲ့တာ တွေ့ရသည်။ ထိုပြင် သူ့အလုပ်သမား များကို ဘယ်တော့မှ အလုပ်ထုတ်ပစ်လေ့မရှိကြောင်း လည်း တွေ့ရှိရရာ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ စိတ်ရှည်လှကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

သို့သော် အလုပ်သမားကို အမြဲချောပေါင်း နေသည်တော့ မဟုတ်။ တစ်ခါ၌ အနုစိတ်လက်ရာ အပြောက်အမွှမ်းတွေ တာဝန်ယူထားသည့် ပန်းတမော့ ဆရာ ဖရန်ချက်စကိုက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အညံ့စား တွေ လုပ်ထားရာ မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လို လက်မခံဘဲ ၎င်းအား ဒဏ်ပေးသည့်အနေဖြင့် သူ့လုပ်ခကို ဖြတ် သည်။ “သူ ကတိပြုထားသည့်အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် မလုပ်မချင်း၊ သူ့ကို နောက်ထပ်လုပ်ခပေးမည်မဟုတ်” ဟူ၍လည်း ရေးမှတ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

အနုပညာနယ်ပယ်စုံမှာ ပါရမီပါသူလည်းဖြစ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ကြံဆတတ်သည့် လုပ်ငန်းရှင် ခိတ်ဓာတ်လည်းရှိသူဖြစ်ရာ ဂူဗီမာန်၊ ဝိဇ္ဇကတတို့က၊

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအဝင် မုခ်ဦးစသည်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ခမ်းနားဆန်းကြယ်သောပုံစံတွေ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပုံဖော် ဖန်တီးပြီးနောက် အသေးစိတ်တည်ဆောက်ပြုလုပ်ရမည့် ပညာသည်အဖွဲ့အား မိမိလိုချင်သည့်အနေအထားတွေကို တိတိကျကျ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းလင်းပြသည်။

သို့သော် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း စောစောက ကြို တွက်မထားခဲ့မိသည့် ပြဿနာတွေပေါ်လာသော် ဖြေရှင်း ရန် နည်းလမ်းကို သူပင်ရှာကြံရသည်။ တစ်ခါတရံ တချို့ကလွှာ၌ ဆက်၍လုပ်ကိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အနေ အထားမျိုး ကြုံလာရသော် လုပ်လက်စကို ရပ်၍ အသစ် တစ်ဖန် ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ပြောင်းလဲစတင်စေရသည်။ လုပ်ငန်းအတွက် ပစ္စည်းစုဆောင်းခြင်းမှသည် အချော ထည်လက်စသတ်ခြင်းအထိ အဆင့်အားလုံးမှာပင် သူ့ လက်နှင့် မထိလိုက်သည့်နေရာ မရှိဟု ဆိုရလောက် အောင် မနေမနားပြေးလွှား ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်နေလေ့ ရှိသောသူ့အား ယခုခေတ် လုပ်ငန်းလောက အသုံး အနှုန်းနှင့် ပြောရသော် အသေးစိတ်များပါ ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကွပ်ကဲသည့် နံပါတ်(က) (Type A)အမျိုးအစား လုပ်ငန်းအကြီးအကဲဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

လော့ရင်ရှန် ပိဋကတ်တိုက်ကြီး တည်ဆောက် စဉ်က ပန်းတမော့သမားများ၏ လက်ရာကို နေ့စဉ်

စစ်ဆေးကြည့်ရှုရသည့်အလုပ်မှာ 'မျက်စိအလုံး ၁၀၀ စာ အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း' သူ ရေးမှတ်ထားတာ တွေ့ရ သည်။

သူ့လူများအား ဒီဇိုင်းထုတ်လုပ်သည့်အပိုင်း၊ ဒီဇိုင်းကို ရုပ်လုံးဖော်သည့်အပိုင်းစသည့် တီထွင်ဖန်တီးမှု အပိုင်းများအားလုံးမှာ အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ကိုင်ကြအောင် သူ အားပေးသည်။

ဖလော်ရင်(စ)မြို့မှာ အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံး အဆောက်အဦတစ်ခု ဖြစ်သည့် ဆန်လော်ရင်ဇီ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကြီး ဆောက်လုပ်သည့်အခါ၌ အဲလ်(ပ)(စ) တောင်တန်းကြီးရှိ ကျောက်ကျင်းများအထိ ခက်ခက် ခဲခဲသွားရောက်ကာ မာဘယ်ကျောက်တုံးကြီးများ ထုတ် ယူသည်။ အဲသည်မှာ ကျောက်တုံးတွေကို သူ စိတ် တိုင်းကျရွေး၊ နွားဆွဲသည့် ဝန်တင်လှည်းများဖြင့် သယ် ယူရန်အတွက် လှည်းသမားများနှင့် လမ်းကြောင်းရှာ၊ ချေးစကားပြော စသဖြင့် စည်းရုံး စီစဉ်လုပ်ကိုင်ရပေရာ သည်အပိုင်း၌မူ သူက ပန်းချီ ပန်းပု အနုပညာသမား ထက် ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး၊ လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သွားပေသည်။

မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုသည် ၁၅၆၄ ခုနှစ်၊ သူ့
အသက် ၉၀ ပြည့်ခါနီးတွင်မှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

သမိုင်းဝင်ထင်ရှားသည့် အနုပညာလက်ရာများ
သူ ဖန်တီးသွားခဲ့ကြောင်း အများသိကြသည်။ သို့သော်
သူ့မှာ တစ်ကိုယ်တော်ဖန်တီးမှုစွမ်းအားသာ ရှိသည်
မဟုတ်၊ အခြားအခြားသောပညာသည်တို့၏ စွမ်းအား
ကိုပါ ရယူကာ တစ်ဦးချင်းမတတ်နိုင်သည့် ရောမအလုပ်
ကြီးများကို ကြီးမှူးအကောင်အထည်ဖော်နိုင်သော လုပ်
ငန်းအကြီးအကဲတို့၏ အရည်သွေးများလည်း ရှိနေသည်။

ရဲဖန်ရဲခါ၌ ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးမှုအလုပ်တွင် ဝင်စား
နစ်မြုပ်သွားခြင်းကြောင့် စီမံခန့်ခွဲရေးအပိုင်းတွင် ချို့
ယွင်းအားနည်းသွားသည်များလည်း ရှိကောင်းရှိပါမည်။
သို့သော် စားသုံးသူ သို့မဟုတ် အလုပ်အပ်နှံသူ စိတ်
တိုင်းအကျဆုံးဖြစ်အောင် အားထုတ်လုပ်ကိုင်ပေးလေ့
ရှိသည့်နေရာ၌ကား စားသုံးသူကို တန်ဖိုးထားလှပါသည်
ဆိုသော ယနေ့ခေတ် လုပ်ငန်းရှင်အများအပြားပင်
သူ့အား လိုက်မီနိုင်ကြမည် မထင်ပေ။

၃၀

တစ်ကြိမ်ရုံးရုံဖြင့် တစ်သက်လုံးရုံးရပ်လား

လုပ်ငန်းနယ်ပယ်တစ်ခုမှာ နောက်တစ်ကြိမ်
လာ၍ မျက်နှာမပြနိုင်လောက်အောင် အရုံးကြီးရုံးဖူးသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုလျှင် ကိုကာကိုလာ
(Coca-Cola) ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်သွားသည့် ဆာဂျီယို
ဇိုင်မန်း (Sergio Zyman) ကို ပြရလိမ့်မည်။

ကိုကာကိုလာသည် အချို့ရည်လောက်၌ ထိပ်သီး
ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ သူ့နောက်တွင်မှ ပက်(ပ)စီ (Pepsi)
ကုမ္ပဏီ အပြိုင်ပေါ်လာပြီး၊ တဖြည်းဖြည်း ပက်(ပ)စီက
ဇာတ် ကိုကာကိုလာ [ကုတ်(ခ)]က ကျသည့်အနေ
အထားရောက်လာသည်။ သို့နှင့် ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ကို
ကာကိုလာက သည်ကိစ္စကို ကိုင်တွယ်ရန် ဇိုင်မန်းအား
အပ်နှံသည်။

ခိုင်မန်းက ကုတ်(ခ)ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောင်းလဲပစ်ရန် စီစဉ်သည်။ အချို့ရည်အစပ်အဟပ် ဖော်မြူလာကိုပင် အသစ်ပြုပြင်ကာ နယူးကုတ်(ခ) (New Coke) ဟူ၍ တံဆိပ်သစ်တပ်ပြီး အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာဖြန့်ချိသည်။ သည်တွင် ကြီးကြီးမားမား သူများသွားသည်က ပက်(ပ)စီနှင့် စာလျှင်သာ နာမည် မှိန်လာသော်လည်း လူအမြောက်အမြား ကြိုက်ဆဲ သောက်ဆဲဖြစ်သော နဂိုမူလကုတ်(ခ)ကို ဈေးကွက်ထဲမှ ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်က သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလွန်းသွားသဖြင့် ဖြစ်သည့်အမှားဟု အများ သုံးသပ်ကြပါသည်။

နယူးကုတ်(ခ)သည် ဈေးကွက်၌ ခွက်ခွက်လန် အောင် ရှုံးသွားခဲ့သည်။ အမေရိကန်စီးပွားရေးသမိုင်း တစ်လျှောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကြော်ငြာပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမအောင်မမြင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ ထဲတွင် တစ်ချိန်က အက်(ဒ)ဇဲလ် မော်တော်ကား ပြီးလျှင် နယူးကုတ်(ခ)သည် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည် ဟူ၍ပင် ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ပရိသတ်မကြိုက်သည့်အသံတွေ ညံ့လာသဖြင့် ၇၉ ရက်အကြာ၌ ယခင် ကုတ်(ခ) အစပ်အဟပ်ကိုပင်

မူလလက်ဟောင်းကုတ်(ခ) (Classic Coke) အမည် တပ်ပြီး ဈေးကွက်မှာ ပြန်တင်လာရသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ခိုင်မန်းလည်း ကိုကာကိုလာမှ ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။

သည်ကိစ္စအတွက် ကိုကာကိုလာမှာ အရှုံးပေါ် သလို ခိုင်မန်းအဖို့လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ အကြီးအကျယ် အရှုံးထွက်ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီလောကမှာ သိက္ခာကျသွား သော၊ နာမည်ပျက်သွားသော၊ ခေါင်းဖော်ဝံ့စရာ မရှိ သော ဧရာမရှုံးနိမ့်မှုတစ်ခုပေတည်း။

တော်ရုံလူဆိုလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် သည် လောကထဲ ပြန်ဝင်လာရဲစရာပင် အကြောင်းမရှိတော့။

သို့သော် နောက် ၇ နှစ်ခန့်အကြာမှာပင် ကိုကာ ကိုလာသို့ ရာထူးကြီးကြီး၊ အရှိန်အဝါကြီးကြီးနှင့်ပင် ခိုင်မန်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ဘာကြောင့်နည်း။

ခိုင်မန်းကိစ္စက အကြီးအကျယ် ကြေညာထား သည့်ကြား၊ အများမျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည့် ကြားမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သဖြင့်သာ သည်မျှကျော်ကြားသွား ရခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ် လုပ်ငန်းလောက၌ ယခုကဲ့သို့ နှုတ်ချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်ဖြစ်သွားသော ကိစ္စတွေ များလှပါသည်။ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှာ ကြည့်လျှင်

အနုပညာရှင်လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဝေါ့လ်(တ)ဒစ္စနေး (Walt Disney)၊ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဟင်နရီဖို့ဒ် (Henry Ford)တို့လည်း ဧရာမအစီအစဉ်ကြီးများ မအောင်မြင် ဖြစ်ကာ စီးပွားပျက်ခဲ့ဖူးကြသည်။ သို့သော် အဲသည် ဖြစ်ရပ်များက နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး ကြီးကျယ် အောင်မြင်သည့် သူတို့ဘဝများအကြောင်း ပြောသည့် အခါ အငြိုးပြေရုံ ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ရုံလောက်သာ ရှိပါသည်။

ကိုကာကိုလာနှင့် ဇိုင်မန်း ပြန်လည်လက်တွဲ ဖြစ်ခြင်းကို ပြောပါမည်။

သည်ကိစ္စက ကိုကာကိုလာ၏သဘောထားရော ဇိုင်မန်း၏စိတ်ဓာတ်နှင့်ပါ သက်ဆိုင်သည်။

ကိုကာကိုလာတို့လို ဝါရင့် သဘာရင့်ကုမ္ပဏီ ကြီးတွေသည် သူတို့အတွေ့အကြုံများ၊ ခေတ်ကာလ အခြေအနေများအရ သဘောထားများ ပြောင်းလဲလာ ကြသည်။ သည်ဘက်ခေတ်တွင် နည်းပညာတိုးတက်မှု လျင်မြန်ခြင်း၊ ကမ္ဘာ့အနှံ့ ဆက်သွယ်ဖြန့်ကြက်မှုတွေ အရှိန်အဟုန်မြင့်လာခြင်းစသော အကြောင်းများကြောင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တိတိကျကျတွက်ချက်၍ မရနိုင်သော အနေအထားများကြားတွင် ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်လာကြရ ပါသည်။ သေချာသည့် တစ်ခုတည်းသောအချက်မှာ

သမားရိုးကျအတိုင်း(ဝါ) ယခင် အလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ပုံစံအတိုင်း မပြောင်းမလဲ တစ်သမတ်တည်းသွားနေ၍ မရတော့ဟူသောအချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ လျင်မြန်သော ခေတ်နှင့်အညီ အလျင်အမြန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမနေနိုင် လျှင် ခေတ်ကုန်သွားလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သွက်လက် သော၊ တက်ကြွသော၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ဆန်းသစ်သော၊ အမြဲ ရှေ့သို့ပြေးနေသောပုဂ္ဂိုလ်များကို လုပ်ငန်းတာဝန်ခံ၊ လုပ်ငန်းအကြီးအကဲများအဖြစ် ရွေးချယ်ခန့်အပ်လာကြ သည်။

အမြဲတီထွင်ဆန်းသစ်နေ တက်ကြွလှုပ်ရှားနေ သောသူသည် သူများထက် ရှေ့တန်းရောက်နိုင်သည့် အလားအလာ ကြီးမားသလောက် ခလုတ်တိုက်မှာ၊ ချော်လဲမှာ၊ အမှားအယွင်းတွေလုပ်မိစရာ အကြောင်း လည်းရှိသည်။ လုပ်ငန်းကြီးများသည် အလားအလာနှင့် အတူ စွန့်စားရမှုကိုလည်း တွဲယူရလိမ့်မည်ဆိုတာ မြင် ကြသည်။

ဟားဗတ်စီးပွားရေး ပညာသင်ကျောင်းမှ ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်သူ ပျန်ကော်တာက၊ “အရင် အနှစ် ၂၀ လောက်တုန်းကဆိုရင် အမှုဆောင်အရာရှိကစီစဉ် သူတို့ကုမ္ပဏီအတွက် လုပ်ငန်းအကြီးအကဲရာထူး ဘယ်သူပေးမလဲ စဉ်းစားကြတဲ့အခါမျိုးမှာ တစ်ယောက်

ယောက်ကများ ‘အဲဒီလူဟာ အသက် ၃၂ နှစ်လောက်
တုန်းက လုပ်ငန်းကိစ္စမှာ အတော်ကြီးမားတဲ့ အမှား
အယွင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်’ ဆိုတာမျိုး ပြောလိုက်ရင်
ကျန်တဲ့လူအားလုံးက ‘ဟုတ်တယ် အဲဒါတော့ အားနည်း
ချက်ပဲ’ လို့ လိုက်ပြောကြလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့မှာတော့
ဒီလူစုပဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ခန့်သင့် မခန့်သင့်
စဉ်းစားတဲ့အခါမျိုးမှာ ‘ကျွန်တော်စိတ်မချတာက၊ ဒီလူ
ဟာ အဆင်မပြေ မအောင်မြင်တဲ့ အနေအထားမျိုး
တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတာပဲဗျ’ လို့ ပြောင်းပြောလာကြတဲ့
သဘောရှိတယ်” ဟူ၍ ဆိုခဲ့သည်။

လက်ငင်းမှားမှားကို ကြောက်သော်လည်း မှားခဲ့
ဖူးခြင်း၊ မအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းကိုကား အားနည်းချက်ဟု
မမြင်၊ အတွေ့အကြုံရှိခြင်းဟုသာ မြင်လာကြခြင်းဖြစ်
သည်။

ဇိုင်မန်း၏စိတ်ဓာတ်ကရော မည်သို့ရှိပါသနည်း။

သည်လူက မိမိစိတ်ကူးဉာဏ်ကို ယုံကြည်သူ၊
အကောင်းမြင်စိတ်ရှိသူ၊ အရေးနိမ့်သည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်
စွမ်းရှိသူမျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်ရှုံးရုံဖြင့် တစ်သက်လုံး
ရှုံးပြီဟု သဘောမထား၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ယှဉ်ပြိုင်
သောသူမျိုး၊ ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရုံဖြင့် လဲကျသေဆုံး
မသွား၊ လဲရာက ပြန်ထကာ ဆက်၍ တိုက်ပွဲဝင်သော

အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်း၊

သူမျိုးဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီမှ ထွက်ခဲ့ရပြီး တစ်နှစ်သာသာ
ခန့်အထိတော့ ကုမ္ပဏီက လူများနှင့် အဆက်အဆံ
မပြုဘဲ နေခဲ့သေးသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး
ထိုင်နေသည်မဟုတ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် အတူ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အတိုင်ပင်ခံကုမ္ပဏီတစ်ခု
သူ့နေအိမ်မှာဖွင့်သည်။ လုပ်ငန်းကြီးကြီးတွေနှင့် ဆက်
သွယ်သည်။

ကိုကာကိုလာမှာ မအောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း သည်
တစ်ချက်လွဲရုံဖြင့် သည်လူ သုံးမရတော့ဘူးဟု လူတိုင်း
သဘောထားကြသည်မဟုတ်။ သမားရိုးကျကို ဖောက်
ထွက်၍ တွေးရမည်၊ စွန့်စားသင့်လျှင် စွန့်စားရမည်
ဆိုသော သူ့ဝါဒလမ်းစဉ်ကို နှစ်သက်လက်ခံသူတွေ
အများအပြားရှိသည်။ သည်အထဲမှာ မိုက်ကရိုဆော့ဖ်
(Microsoft) ကုမ္ပဏီသူဌေး ဘီလ်ဂိတ်(စ) (Bill
Gates)လည်း ပါဝင်သည်။ သူက အပြိုင်အဆိုင်များ
တီထွင်မှုတွေများပြီး၊ အပြောင်းအလဲတွေ နေ့ချင်းညချင်း
ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ကွန်ပျူတာလောကထဲတွင် ရပ်တည်
လာသူဖြစ်ရာ ဇိုင်မန်းနှင့် အယူအဆချင်း ထပ်တူကျ
သည်။

မိုက်ကရိုဆော့ဖ်တို့ မီလာဘရူးဝင်း (Miller
Brewing)တို့လို ကုမ္ပဏီကြီးတွေ သူ့အကြံပေးချက်

များကို အသုံးပြုလာပြီ ဆိုသည့်အခါ ကိုကာကိုလာက လည်း ပြန်၍ ဆက်သွယ်ကာ သူ့ထံမှ အကြံဉာဏ် တောင်းခံလာသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကုမ္ပဏီက ပြန်ခေါ်လိမ့် မယ်ဆိုတာမျိုးကိုတော့ ယောင်လို့တောင် မတွေးမိခဲ့ ဘူးဗျ” ဟု နိုင်မန်းကိုယ်တိုင်က အံ့သြစွာ ပြောခဲ့သည်။

ကိုကာကိုလာကလည်း ယခင်တစ်ကြိမ် နိုင်မန်း နှင့် မအောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ကုမ္ပဏီက သူ တစ်ပါးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန်အတွက် အပြောင်းအလဲတွေ မလုပ်လို့ မရ။ မှားယွင်းမှာကြောက်ပြီး ငြိမ်နေ၍ မရ ဆိုတာ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ကူးအသစ် အဆန်းတွေ ရတတ်သလို မိမိတို့လုပ်ငန်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီးသိကျွမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော နိုင်မန်းကိုပင် ပြန်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကိုကာကိုလာအကြီးအကဲဖြစ်သူ ရော ဘတ်တို ဂျိုင်ဇွက်တာကတော့ စကားတစ်ခွန်းဆိုသည်။ “လှုပ်ရှားနေတဲ့လူဆိုတော့လဲ ခလုတ်တိုက်တာ ဘာညာ ရှိမှာပေါ့ဗျာ” ဟူ၍။

သူတစ်ပါးအတွက် ဆန့်တန်းထားသောလက်

လူဟူသည်က ဦးနှောက်ကိုယ်စီ နှလုံးသား ကိုယ်စီဖြင့် သီးခြားစီရပ်တည်ရသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်ရာ ထိုဖွဲ့စည်းပုံသဘောအရပင် မိမိကိုယ်ကို ဗဟိုပြု၍ စဉ်းစားတတ်သောသဘာဝရှိခဲ့သည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် လူသည် မိသားစုအတွင်း စတင်ကြီးပြင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပို၍ ပို၍ ကျယ်ပြန့်စွာ တိုးချဲ့ဝင်ရောက်ရင်းသာ လူ့အဖွဲ့ အစည်းအတွင်း မိမိအမည်နာမတစ်ခုဖြင့် ရပ်တည်ရှင် သန်ရသောသဘောရှိရာ ထိုကဏ္ဍတွင် အောင်မြင်နှုန်း အတွက် လူ၌ ပတ်ဝန်းကျင်လူတို့၏အရေးကြီးမှုကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားတတ်သော အလေ့အလေ့ရှိဖို့လည်း လိုအပ်ခဲ့သည်။

တစ်နည်းပြောရသော် လူသည် အတ္တဟိတသက် သက်ဖြင့် ရပ်တည်၍မရ၊ ပရဟိတလည်းရှိမှသာ လူ့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း လျောက်ပတ်တင့်တယ်စွာ နေ ထိုင်နိုင်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အများအကျိုးဆောင်မှ ကိုယ့်အကျိုးအောင်ရ သည့် သဘော။

သို့သော် တကယ်တမ်း ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာမူ မိမိဘဝကို မိမိထိန်းသိမ်းထူထောင်ရင်း ဘဝခရီးတစ်လျှောက် တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်ရသည့် အခြား သောသူများကိုပါ မိမိအတွက် အကျိုးမျှော်သောသဘော မပါဘဲ နှုတ်၏စောင်မခြင်း၊ လက်၏စောင်မခြင်းများဖြင့် စောင်ရှောက်ကူညီသွားတတ်ကြသော သဘောရှိသည်။

ယင်းသို့ အမှတ်မထင် ကူညီမှုကလေးများသည် တစ်ဖက်လူတို့အတွက် တစ်သက်မမေ့လောက်သည့် ထိရောက်သော အထောက်အကူကြီးများအဖြစ် အကျိုး ကျေးဇူး ထင်ရှားသွားကြတာတွေလည်း အများပင် ရှိပါ သည်။

သာကေအနည်းငယ်ပြရသော်-

* * *

တစ်ချိန်က ဟော့လီဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကမှာ ဆစ် 3နီပွိုင့်တီယာ (Sidney Poitier) ဆိုသော ရုပ်ရှင် မင်းသားတစ်ဦး ရေပန်းစားခဲ့ဖူးသည်။ လူမည်းတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရှည်သန့်ပြန့်သည်။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သည့်လက္ခဏာမျိုးရှိသည်။ သရုပ်ဆောင် အတတ်တွင် ထူးချွန်၍ ၁၉၆၃ ခုနှစ်အတွက် အကောင်း ဆုံးသရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီဆုလည်း ရခဲ့သည်။

၎င်းဆစ်3နီပွိုင့်တီယာသည် ဘဟားမားကျွန်းစု မှ အမေရိကသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ရောက်စဉ် နယူးယောက်မြို့ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွင် ပန်းကန်ဆေးသမားလေးဘဝဖြင့် စတင်ခဲ့ရသည်။ နေ့စဉ် သူ့အလုပ်က ဆိုင်မှာ ဧည့်သည်ကုန်၍ စားပွဲထိုး တွေ ညဉ့်နက်စာစားအပြီး ၎င်းတို့စားကြသည့်ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ ဆေးကြောပြီးမှ ပြီးစီးလေသည်။ ည ၁၁ နာရီ စားပွဲထိုးတွေ စားသောက်နေကြချိန်တွင် သူက ထမင်းချက်ခန်းတံခါးဝနားမှာထိုင်ကာ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ကြိုးစားပမ်းစား စာလုံးပေါင်းပြီး ဖတ် နေလေ့ရှိသည်။ အဲသည်တုန်းက သူ့မှာ စာဖတ်တတ် သည်ဆိုရုံမျှလောက်သာ ရှိရာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖတ်ပတ်နပ်နပ်တတ်လိုသောဆန္ဒကြောင့် ရှေးမျှအချိန် ထွင် အဲသလို ကြိုးစားရှာမှီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ည၌ စာလုံးတစ်လုံးကို အဓိပ္ပာယ်မသိသဖြင့် စားပွဲထိုးကြီးတစ်ယောက်အား သူ မေးမိသည်။ စားပွဲထိုးကြီးက ဂျူးလူမျိုးဖြစ်သည်။ အသက်လည်း အတော်အတန်ကြီးနေပြီ။ အဘိုးကြီးက သူ့အား စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြီးနောက် “မင်းမသိတဲ့စာလုံးတွေ အများကြီး တွေ့နေရသလား” ဟု မေးသည်။ “အများကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်က ခုမှ စာသေသေချာချာ စဖတ်ရတာ” ဟု ပျိုင့်တီယာက ဖြေရာ အဲသည်ကစပြီး ညစဉ် ပျိုင့်တီယာအား သူ စာသင်ပေးလေသည်။

ပျိုင့်တီယာသည် နောက်ပိုင်း၌ စာတတ်ပေတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီး This Life အမည်ဖြင့် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တစ်အုပ်ပင် ပြုစုနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ပျိုင့်တီယာက ‘ငွေရောင်ဖြူဖွေးသော ဆံပင်နှင့် ရှည်လျားထူထပ်သော မျက်ခုံးမွေးများရှိ၍ ဘိုင်ဖိုကယ်မျက်မှန်ထူထူတစ်လက် အမြဲတပ်ဆင်ထားတတ်သော ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စကားအပြောအဆို သိမ်မွေ့ညင်သာသည့် မွေးရာပါဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ညစဉ် ညတိုင်းပင် ကျွန်တော့်အနီးတွင် ထိုင်ကာ သူ့ထံမှ တစ်ခုစီ တစ်စီ ကျွန်တော့်အားမျှဝေ၍ ပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါ၌ သူ ကွယ်လွန်ပြီလား၊ အသက်ရှင်လျက်ရှိလေသေးသလား ကျွန်တော် မသိရပါ။ သို့သော်

ကျွန်တော်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်သမျှ အရာအားလုံးမှာပင် သူက တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်နေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ အောက်မေ့သတိရစွာ ရေးသားခဲ့သည်။

* * *

တစ်ခါတုန်းက အင်္ဂလန်ပြည်မှာ စာအုပ်စာပေကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသော ကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ သူ့ခမာ အလွန်ဆင်းရဲလှ၍ လူငယ်လေးဘဝမှာပင် ပုံနှိပ်စက်တစ်ခု၌ တစ်နေ့လျှင် ၁၂ နာရီမျှ အလုပ်လုပ်ရသည်။ ထိုမျှလုပ်သော်လည်း လုပ်ခလေး မဖြစ်လောက်သာရသည်ဖြစ်ရာ သူဖတ်ချင်လှသော စာအုပ်စာတမ်းများဝယ်ရန် မတတ်နိုင်။ သို့နှင့် နေ့စဉ် အလုပ်သွားသည့်အခါတိုင်းပင် စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည့် လမ်းမှ သွားပြီး ထိုဆိုင်၏ မှန်နံရံအပြင်ဘက်မှ ရပ်ကာ အတွင်း၌ လှမ်း၍ မြင်ရသမျှ စာကို ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဆိုင်က စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသောဆိုင် ဖြစ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားလေ့ရှိရာ ဆိုင်ခါတရံ မှန်နံရံနားတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သုံးဆောင်းထောက်ခုံမှာတင်ကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် စာမျက်နှာတစ်ခုသို့ လှန်၍ ပြသထားတာမျိုး ကြိုးရတ်တတ်သည်။

အဲဒါမျိုးကြုံလျှင် သူက လှန်ထားသောစာမျက်နှာကို ပြီးစီးအောင်ဖတ်ပြီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ယမန်နေ့က သူဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်ကိုပင် နောက်နှစ်မျက်နှာဆီသို့ လှန်ပေးထားကြောင်း သူတွေ့ရသည်။ နောက်နေ့လည်း ထိုသို့၊ နောက်နေ့လည်း ထိုသို့၊ တစ်ရက်လျှင် နှစ်မျက်နှာစီ လှန်ပေးထားပြီး သူကလည်း နေ့တိုင်းဖတ်ရာ၊ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ ရောက်သည့်နေ့တွင်မူ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက အပြင်ထွက်လာပြီး စာဖတ်ဝါသနာကြီးလှသော ကောင်လေးအား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုနောက် ကောင်လေးအား စာဖတ်ချင်လျှင် ဆိုင်သို့ အချိန်မရွေးလာ၊ ကြိုက်သည့် စာအုပ်ကို ရွေး၊ ကြိုက်သလောက် ဖတ်၊ တစ်အုပ်မျှ ဝယ်စရာမလိုဟူ၍ ခွင့်ပေးလေသည်။

ထိုစဉ်မှစ၍ စာသမားလေးမှာ စာအုပ်ကမ္ဘာကို အဆီးအတားမရှိ ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ခွင့် ရသွားရာ ယင်း၏အကျိုးဆက်အဖြစ် နောက်၌ ကိုယ်တိုင်ပင် စာပေဖန်တီးရေးသားသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က အင်္ဂလန်တွင် ထင်ရှားခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ဘင်ဂျမင် ဖာဂျီယွန် (Benjamin Fargeon) ပေတည်း။

* * *

အီမာဆင် (Ralph Waldo Emerson ၁၈၀၃-၁၈၈၂) ဆိုသည်က အမေရိကန်စာပေသမိုင်းတွင် ကြီးကျယ်ထင်ရှားသည့် စာပေပညာရှင် တွေးခေါ်ရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ကဗျာလည်းဖွဲ့သည်။ ဝေဖန်ရေးစာပေများလည်း ရေးသည်။ ထူးခြားသောအတွေးအခေါ်ပါသည့် အက်ဆေးစာတမ်းများလည်း အများအပြား ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။

စာပေနယ်တွင် ကြီးကျယ်သော တစ်နေရာရှိထားသည့် ရှည်လျားသောနှစ်ကာလများအတွင်း အီမာဆင်သည် အသိပညာ ပိုမိုမြင့်မားကြွယ်ဝဖို့ရာ ရည်ရွယ်၍ အခြားသော စာပေသမား တွေးခေါ်ရှင် ပညာရှင်များနှင့်အတူ စနေဂိုင်း (Saturday Club) အမည်ဖြင့် စာပေ အတွေးအခေါ်ပိုင်းတစ်ခု ဦးဆောင် ထူထောင်ခဲ့သကဲ့သို့၊ သာမန်အရပ်သူ အရပ်သားများအကြားအတွေးအခေါ် အသိအမြင်များ ပြန့်ပွားစေရန် ရည်ရွယ်လျက် ဆေးလံခေါင်ဖျားနေရာများအထိ သွားရောက်ကာ ဟောပြောချမှတ်မှုများကိုလည်း နှစ်ပေါင်း ၄၀ လုံးလုံး လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

သူနှင့်ခေတ်ပြိုင် စာပေအတွေးအခေါ်သမားများ၊ သူ့နောက်မှ ပေါ်ပေါက်လာသူများကိုလည်း သူ နည်းနည်းဖြင့် ကူညီမှု အားပေးမှု ပြုခဲ့သည်။ သည်အထဲတွင်

အထင်ရှားဆုံးက ကဗျာဆရာ ဝေါ့လ် (တ) ဂုဏ်တမင် (Walt Whitman ၁၈၁၉-၁၈၉၂) ထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဲသည်တုန်းက ဝေါ့လ်(တ)ဂုဏ်တမင်မှာ မထင်မရှား ကဗျာဆရာပေါက်စလေးပဲ ရှိသေးသည်။ သူက သူ့စရိတ်နှင့် သူ ကဗျာစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ထုတ်သည်။ ထိုနောက် ကဗျာဆရာကြီး တွေးခေါ်ရှင်ကြီး အီမာဆင်ထံသို့လည်း သူ့စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ် ပို့လိုက်သည်။ ဆရာကြီး အီမာဆင်မှာ သည်လိုပဲ စာအုပ်ကလေးတွေ ရနေကျ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် သူ့မှာ တခြားလုပ်စရာ အလုပ် တွေလည်း တစ်ပုံတပင်ရှိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူက ကဗျာဆရာပေါက်စ၏စာအုပ်ကို ဂရုတစိုက်ဖတ်ခဲ့သည်။

ဖတ်ပြီးသည့်နောက် သူ တကယ်ကြိုက်သွားသည်။ တကယ့်ကဗျာကောင်းပဲ၊ ပါရမီရှင်သစ်ကလေးဆို ဟု သူ မြင်လိုက်သည်။ သည်အခါ ပြတ်ပြတ်သားသား ထောက်ခံ ချီးကျူးအားပေးသော စာတစ်စောင် သူ ရေးသားပေးပို့လိုက်သည်။ သူ့စာထဲမှာ အဓိက စာကြောင်းက၊ “ဒီနေ့အထိ အမေရိကက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့သမျှ အတွေးအမြင် အရေးအဖွဲ့များထဲမှာ အပြောင် မြောက်ဆုံး အစူးရှ အလှပဆုံးလက်ရာပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့

ထူးခြားလှတဲ့ စာပေဘဝ နိဒါန်းအစမှာ ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်တမင်၊ မင်းဟာ အမေရိကန် စာပေသမိုင်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ အထူးချွန် အပြောင်မြောက်ဆုံး ကဗျာဆရာပေပဲ၊ ဟု အီမာဆင်က ဘွဲ့တံဆိပ်ခတ်နှိပ် ပေးလိုက်ခြင်းပေတည်း။

အီမာဆင်၏ ထိုပေးစာကား ဂုဏ်တမင်၏ဘဝ၌ အမှတ်တရအဖြစ်ဆုံး၊ တန်ဖိုးအရှိဆုံး စာတစ်စောင် ဖြစ်သကဲ့သို့ အမေရိကန် စာပေသမိုင်းတွင် အထင်ရှားဆုံး ပေးစာတစ်စောင်အဖြစ်လည်း မှတ်တမ်းဝင်သွားခဲ့သည်။

ထိုစာရပြီးနောက်တွင် ဂုဏ်တမင်က သူ့ကဗျာ စာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန်လည်ပုံနှိပ်ပြီး အီမာဆင်၏ အသံသရာကားလုံးများကို စာအုပ်မျက်နှာဖုံးတွင် ရွှေစာလုံးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဂုဏ်တမင်က ဆရာကြီးအီမာဆင်၏ ချီးမြှောက်မှု ဆက်သက်ကြောင့် အခြောက်တိုက်ကျော်ကြားရသူမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ပါ။ နောက် ဆက်လက်၍ သူရေးဖွဲ့သော ကဗျာလင်္ကာမြောက်မြားစွာက သူ၏ကဗျာပါရမီ ဆက်သက်သက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် အီမာဆင်သာ အသီးတရ ရေးသားဖော်ထုတ်မှု မပြုခဲ့လျှင်လည်း

မီးခဲပြာဖုံးဘဝတွင် သူ ဘယ်လောက်ကြာရှည် နေရလိမ့် မည် မသိနိုင်။ ပြာဖုံးရာမှ ထာဝရချုပ်ငြိမ်းသွားတာမျိုး လည်း ဖြစ်မသွားဟု မပြောနိုင်။

ဝှစ်တမင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမာဆင်ကြောင့် သူ့အနုပညာသတ္တိတွေ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပွင့်လန်းပေါ် ထွက်ခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟရေးသားခဲ့သည်။ သူက တော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြာဖုံးသောမီးခဲဟုမဆို၊ မဆူနိုင်သေး သောရေခွေးအိုးနှင့်သာ တင်စားပြောဆိုသည်။

“ကျွန်တော်က ဆူတော့မလို့ ပွက်တော့မလို့၊ ခုပဲလိုလို တော်ကြာလိုလိုနဲ့ နေနေတာ၊ အိမာဆင်လုပ် လိုက်တော့မှပဲ တကယ့်ကို ကျိုက်ကျိုက်ဆူ ထပွက် တော့တာ” ဟူ၍ ဆိုခဲ့သည်။

ကူညီခြင်းကြောင့် လျော့ပါးမသွား၊ တစ်ပါးသူ မှာ အကျိုးကျေးဇူးခံစားရသကဲ့သို့ မိမိအတွက်လည်း ဂုဏ်ကျက်သရေ တိုးတက်သွားစေသည့် သာကေများ ပေတည်း။

ဖေမြင့်

စိတ်ဓာတ်နှင့် နည်းနာ

[အောင်မြင်ရေးစာစု]

- * တီထွင်သူများနှင့် ကြွက်ထောင်ချောက်၊
 - * ကိုယ့်ခရီးလမ်း ဖြောင့်တန်းအောင်၊
 - * ရဲရဲတင်းတင်းသာ လုပ်ပါ၊
 - * ဉာဏ်ကောင်းရုံနှင့် မပြီးပါ၊
 - * လူငယ်နှင့် တိုးတက်ကြီးပွားရေး၊
 - * ကိုယ့်စိတ်ကူးဉာဏ် သူတစ်ပါးလက်ခံစေလိုလျှင်၊
 - * အကောင်းမြင်သမား၏ ထူးခြားသောလက္ခဏာ၊
 - * အမိအဖတို့ရဲ့ ဩဝါဒ၊
 - * ဈာန်ဝင်စူးစိုက်မှု၏ စွမ်းအား၊
 - * တိကျသေချာဖို့ လိုသည်၊
 - * အောင်မြင်မှုအတွက် အဓိကသော့ချက်၊
 - * ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူ သို့မဟုတ် သစ္စာ သမာဓိ သတ္တိရှိသူ၊
 - * အောင်မြင်ရေးပညာရှင်တို့၏ လက်စွဲနည်းနာများ၊
- သေည့်ခေါင်းစဉ်များပါဝင်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၀၈၃ / ၂၀၀၃ (၁၂)

ဖေမြင့် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

(ဘဝရပ်တည်ရှင်သန်ရေး အတွေးအခေါ်နှင့် နည်းလမ်းကောင်းများ)

- ☐ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊
 - ☐ လောကဓံ ခံနိုင်ကြသူများ၊
 - ☐ ငွေအသပြာနှင့် စိတ်ချမ်းသာမှု၊
 - ☐ ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန် စကားနှစ်ခွန်း၊
 - ☐ ချစ်သောသူတို့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လက်ဆောင်မွန်များ၊
 - ☐ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြွေ၊
 - ☐ နေတတ်မှ ကျန်းမာမည်၊
 - ☐ တချို့လူတွေ ဘာကြောင့် အမြဲ တက်ကြွရွှင်လန်းကြသလဲ
 - ☐ ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးနေထိုင်တတ်ဖို့၊
 - ☐ လူတော်တွေ သတိထားဖို့၊
 - ☐ အခက်အခဲလား အခွင့်ကောင်းကြုံခြင်းလား၊
 - ☐ စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်း၏ စွမ်းအား၊
 - ☐ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပါ။
- စသည့်ခေါင်းစဉ်များပါဝင်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၅၅/၂၀၀၀ (၂)

‘ရုပ်ချော’ နှင့် ‘အပြောကောင်း’ တွင်
အပြောကောင်းသူကို ပို၍ချစ်ကြသည်

ဖေမြင့် ပြောတတ်ဆိုတတ် ပေါင်းသင်းတတ်တဲ့သူ

(အပြောအဆိုလိမ္မာသူ လူမှုဆက်ဆံရေး
တတ်ကျွမ်းသူတို့၏ လက်တွေ့နည်းနာများ)

○ အပြောအဆိုလိမ္မာသူတို့၏ အမူအကျင့်ကောင်းများ၊ ○
သူစိမ်းတွေနဲ့လည်း ခင်ခင်မင်မင်၊ ○ အားနာပါးနာ ခေါင်း
မညိတ်ပါနှင့်၊ ○ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရင်းနှီးပွင့်လင်း
ကြမည်လဲ၊ ○ ပရိသတ်ရှေ့မှာ စကားပြောခြင်း၊ ○ ချီးမွမ်း
စကားလေးတစ်ခွန်း၊ ○ အာလာပ သလ္လာပ၊ ○ သူပြော
တဲ့စကား ကြားလိုက်ရဲ့လား၊ ○ အားပေးစကားဆိုနည်း၊
○ တောင်းပန်စကား ဆိုရမည့်အချိန်၊ ○ ကိုယ့်ဘက်ပါအောင်
မည်းရုံးနည်းများ၊ ○ ရင်းနှီးပျူငှာ စကားဆိုခြင်း၊ ○ အငြင်း
ပွားအောင် ရှောင်ရှားနည်း၊ ○ ကိုယ်အမူအရာ ဘာသာ
စကား၊ ○ သူတစ်ပါး အထင်အမြင် ကောင်းစေလိုချင်၊
စသည့်ခေါင်းစဉ်များ ပါဝင်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၃၀/၂၀၀၁ (၅)